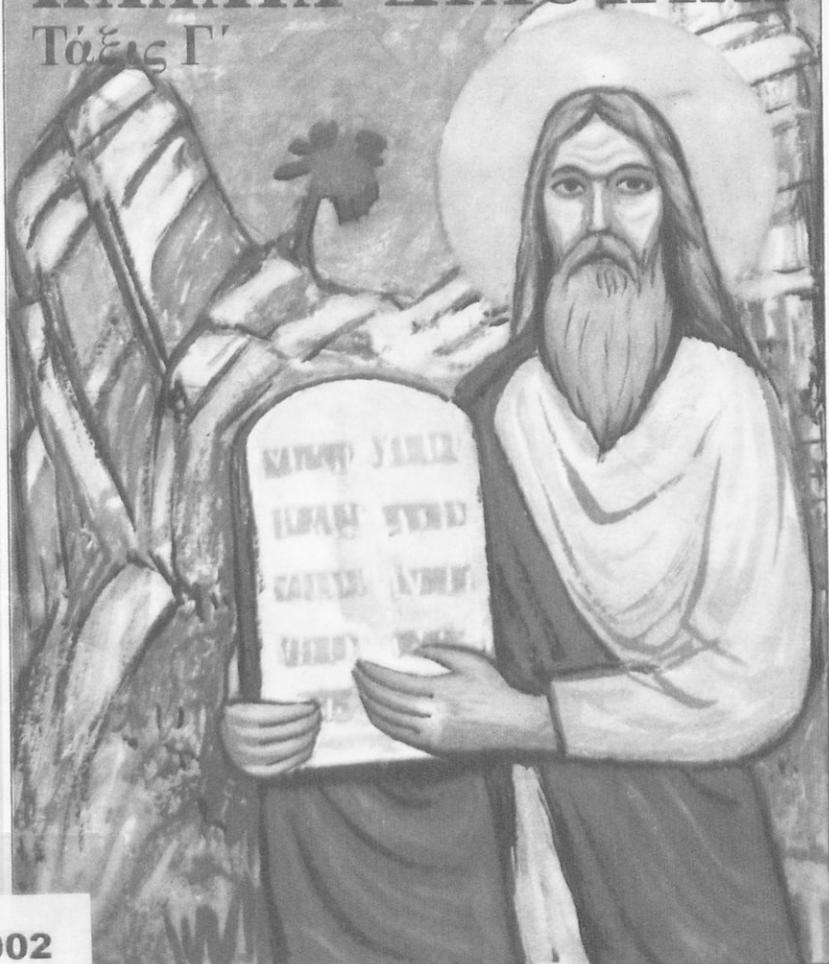

ΕΝΘΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Τάξις Γ'

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
938

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΘΜΟΣ

5

ΤΑΚΗ ΚΑΠΩΝΗ - Γ. Α. ΚΩΣΤΑΚΗ - ΓΕΩΡ. ΚΟΥΣΟΥΡΗ

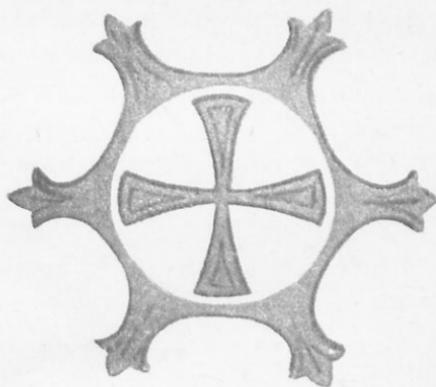
Σ 69 ΠΔ

Καύνη (Σάμνη) Κωστής (Γ.) Κουσουρή

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γιά τήν Τρίτη τάξι τοῦ Δημοτικῆς Σχολείου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ," ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟ
Εκδ. Κενταύρος
9943

1962

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

002
ΕΛΣ
ΣΤ2Α
938

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀγαπητά μας παιδιά,

Τὸ βιβλίο πὸν κρατᾶτε στὰ χέρια σας εἶναι ἡ
«Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης».

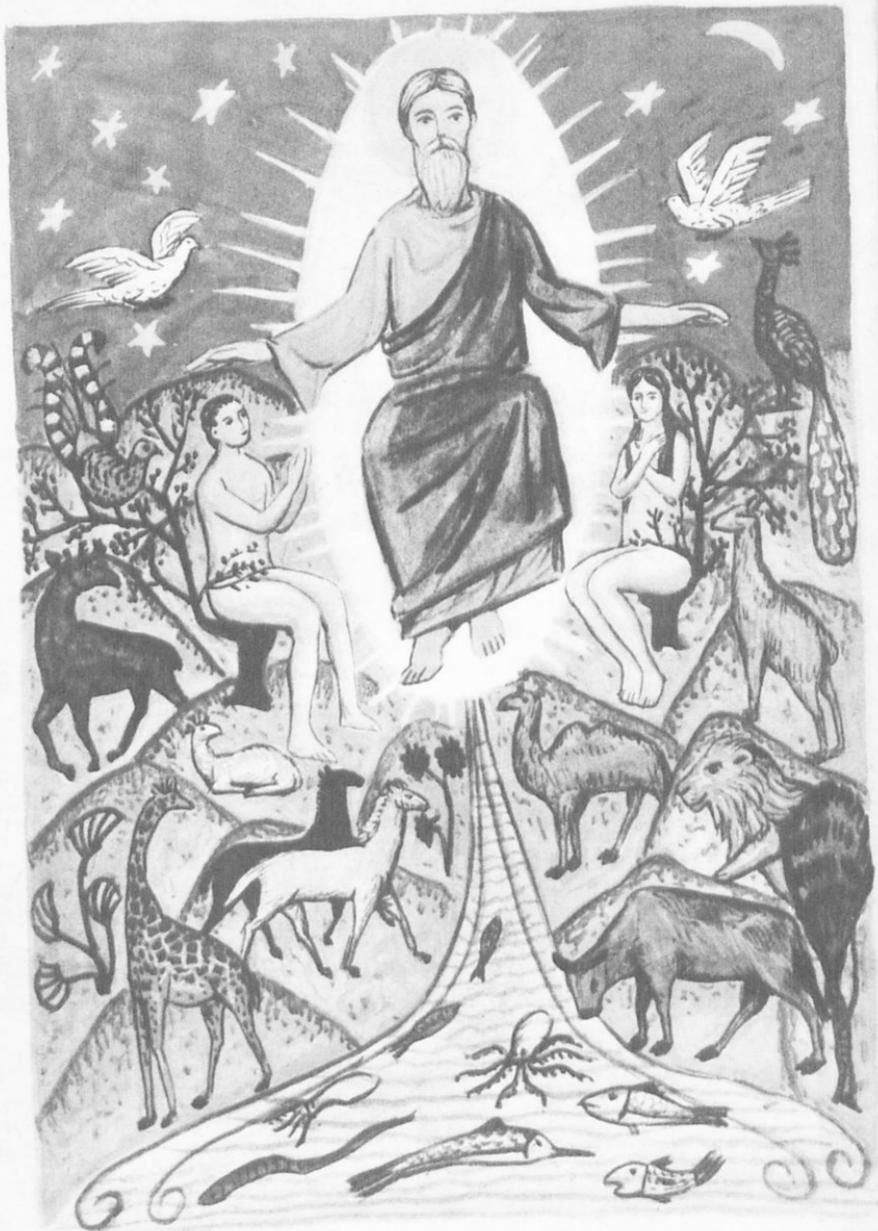
Στὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ μάθετε πῶς ὁ καλὸς Θεὸς
ἔπλασε τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ ἀγάπῃ ἐχάρισε στὸν
ἄνθρωπον ὅλα τὰ καλά, γιὰ νὰ ζῆ εὐτυχισμένος.

Ἀκόμη θὰ μάθετε ὅτι ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει
τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, πὸν ἔχουν πίστι σ' Αὐτὸν
καὶ ἐκτελοῦν τὸ θέλημά Του.

Ἔτσι θὰ συνηθίσετε καὶ σεῖς — ἀπὸ τώρα πὸν
εἶστε μικρὰ — νὰ σέβαστε τὸ Θεό, νὰ ὑπακούετε
στοὺς γονεῖς σας καὶ στοὺς δασκάλους σας καὶ νὰ
ἀγαπᾶτε ὄχι μόνον τοὺς συγγενεῖς σας καὶ τοὺς
φίλους σας, ἀλλὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Κι ὅταν κάνετε ὅλα αὐτά, νὰ εἶστε βέβαια ὅτι
θὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ζῆτε εὐ-
τυχισμένα.

Οἱ συγγραφεῖς

Ὁ Θεὸς μὲ τὰ δημιουργήματά του.

1. Ἡ Δημιουργία τοῦ Κόσμου

Πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀπ' ὅ,τι βλέπομε σήμερα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό.

Μόνον ὁ καλὸς Θεὸς ὑπῆρχε. Αὐτός, ἀπὸ καλοσύνη καὶ ἀγάπη, σὲ ἔξι ἡμέρες, μὲ τὸ Λόγο Του δημιούργησε τὸν **Κόσμο**, ποὺ βλέπομε καὶ χαιρόμαστε.

Τὴν πρώτη ἡμέρα ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. "Ὑστερα εἶπε: «Νὰ γίνῃ φῶς». Κι ἀμέσως ἔγινε τὸ φῶς καὶ ξεχώρισε ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Τὸ φῶς ὁ Θεὸς τ' ὠνόμασε **ἡμέρα** καὶ τὸ σκοτάδι **νύχτα**.

Τὴ δεύτερη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε καὶ ἔγινε τὸ στερέωμα τοῦ **Οὐρανοῦ**.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε καὶ ξεχώρισε ἡ **ξηρὰ** ἀπὸ τὴ **θάλασσα**. "Ὅταν ἔγινε αὐτὸ εἶπε: "Ἄς βλαστήσουν ἐπάνω στὴ γῆ χόρτα, λουλούδια καὶ δένδρα. Κι ἀμέσως ἡ γῆ στολίσθηκε μὲ ὅλα αὐτά.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεὸς καὶ ἔγινε ὁ λαμπρὸς **ἥλιος**, ποὺ φωτίζει τὴ γῆ τὴν ἡμέρα, τὸ ἀσημένιο **φεγγάρι** καὶ ὅλα τὰ **ἄστρα**, ποὺ βλέπομε τὴ νύχτα στὸν οὐρανό.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεὸς καὶ ἔγιναν τὰ **ψάρια** τῆς θάλασσας καὶ τὰ **πουλιά** τῆς γῆς. "Ὑστερα τὰ εὐλόγησε νὰ αὐξάνωνται καὶ νὰ γίνωνται συνεχῶς περισσότερα.

Τὴν ἕκτη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε καὶ ἔγιναν ὅλα τὰ **ζῶα** καὶ τὰ **ἔρπετά**. "Ὑστερα, ὅταν εἶδε ὅτι ὅλα ὅσα ἔκαμε ἦσαν καλά, εἶπε: "Ἄς κάμωμε τώρα **ἄνθρωπο**. «κατ' εἰκόνα ἡμῶν καὶ καθ' ὁμοίωσιν».

2. Πώς ο Θεός έπλασε τόν άνθρωπο

('Αδάμ και Εύα)

Είπαμε ότι τήν έκτη ήμέρα, μετά τά ζώα και τά έρπετά, ο καλός Θεός έκαμε τόν **άνθρωπο**. Τόν άνθρωπο ο Θεός τόν έπλασε με τά χέρια Του, και δέν τó έκαμε μόνο με τó Λόγο Του.

Έπηρε χώμα από τή γή, τó έκαμε λάσπη και έπλασε ένα χωματένιο άνθρωπο. "Υστερα φύσηξε μέσα στο χωματένιο σώμα τή **Θεία Πνοή Του** κι άμέσως αυτό έγινε ο άνθρωπος με **ζωή** και **ψυχή**.

Τόν πρώτο αυτόν άνθρωπο τόν ώνόμασε **'Αδάμ**. Τόν έκαμε πιο τέλειον άπ' όλα τά δημιουργήματά Του και τόν έπλασε όμοίον Του, δηλαδή «κατ' εικόνα και έμοίωσίν Του».

Κατόπιν ο καλός Θεός έκαμε έναν μεγάλο και ώραιότατο κήπο, τόν **Παράδεισο**. Μέσα σ' αυτόν ήσαν τά ώραιότερα φυτά και άνηθη και τά καλύτερα όπωροφόρα δένδρα.

Ο Θεός έπηρε τόν 'Αδάμ και τόν έβαλε μέσα στον Παράδεισο, γιά νά τόν καλλιεργή και νά τόν φυλάγῃ. Τοῦ έφερε άκόμη εκεί όλα τά ζώα και τά πουλιά, που ζούσαν άγαπημένα.

Τότε ο Θεός διέταξε τόν 'Αδάμ και τοῦ εἶπε: Νά τρώγῃς από τούς καρπούς όλων τών δένδρων. Μόνον από τó **δένδρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ και τοῦ κακοῦ** νά μήν φάγῃς. Γιατί όταν φάγῃς θά πεθάνῃς.

Ο Θεός όμως εἶδε, ότι δέν εἶναι καλό νά εἶναι ο άνθρωπος μόνος. Αποφάσισε λοιπόν νά δώσῃ στον 'Αδάμ βοηθό και σύντροφο, όμοιο με αυτόν.

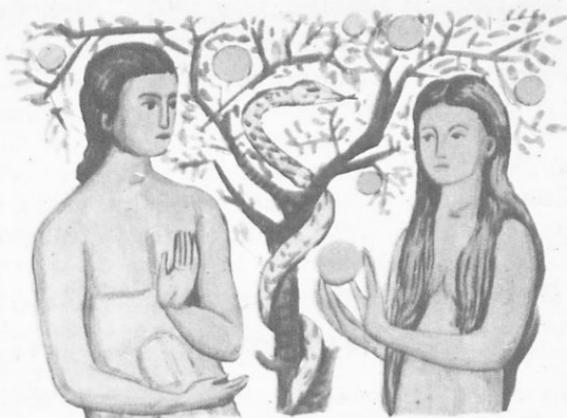
Αποκόιμησε τόν 'Αδάμ, έλαβε μιá πλευρά του και έπλασε με αυτή τήν πρώτη γυναίκα, τήν **Εύα**.

Όταν ξύπνησε ο 'Αδάμ και εἶδε τήν Εύα, χάρηκε πολύ που θά εἶχε βοηθό και σύντροφο στη ζωή του.

Ο Θεός εὐλόγησε τόν 'Αδάμ και τήν Εύα και τούς εἶπε:

— Αὐξάνεσθε και πληθύνεσθε και κατακυριεύσατε τήν γήν.

Τήν έβδομή ήμέρα ο Θεός άναπαύθηκε, άφοῦ εἶχε κάμει όλα τά έργα του. Γι' αυτό ή ήμέρα ή έβδομή ώνομάσθηκε **Σάββατο**, δηλαδή **ήμέρα άναπαύσεως**.

3. Τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐᾶ λέγονται **πρωτόπλαστοι**, γιατί ἦσαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, πού πλάστηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό.

Τοὺς λέμε ὅμως καὶ **προπάτορες**, γιατί ἀπὸ αὐτοὺς γεννήθηκαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πού ζοῦν σήμερα στὴ Γῆ.

Στὸν Παράδεισο οἱ πρωτόπλαστοι εὕρισκαν ὅ,τι ἤθελαν καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. Τὰ ζῶα ἦσαν φίλοι τους. Τὰ δένδρα πάντα γεμάτα καρπούς. Τὰ ἄνθη σκόρπιζαν παντοῦ εὐωδιές. Τὰ πουλιὰ τοὺς χάριζαν τὸ γλυκὸ κελάδημά τους. Κρούα καὶ κατακάθαρα νερὰ κυλοῦσαν παντοῦ.

Τὴν εὐτυχία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐᾶς τὴ ζήλεψε ὁ Σατανὰς (ὁ Λιάβολος) καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν καταστρέψῃ. Μεταμορφώθηκε σὲ ὄφι (φίδι) καὶ ἔκανε πὸς ἦταν τὸ φρονιμώτερο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα καὶ ἔρπετά, πού ζοῦσαν στὸν Παράδεισο.

Κάποια ἡμέρα ἀνέβηκε σὲ ἓνα δένδρο καὶ εἶπε στὴν Εὐᾶ :

— Ἀλήθεια, σᾶς εἶπε ὁ Θεὸς νὰ μὴ φᾶτε ἀπὸ ὅλους τοὺς καρπούς τῶν δένδρων, πού βρῖσκονται στὸν Παράδεισο;

Καὶ ἡ Εὐᾶ ἀπάντησε :

— Ἀπ' ὅλους τοὺς καρπούς τῶν δένδρων μπορούμε νὰ φᾶμε. Μόνον ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ δένδρου, πού εἶναι στὸ κέντρο τοῦ Παραδείσου μᾶς εἶπε ὁ Θεὸς νὰ μὴν φᾶμε. Γιατί ἂν φᾶμε ἀπ' αὐτοὺς θὰ πεθάνουμε.

Τότε ὁ ὄφις εἶπε :

χτηκε, γιατί δὲν τὴν ἔκανε μὲ εὐχαρίστησι καὶ καθαρὴ καρδιά.

Ὁ Κάϊν θύμωσε πολὺ γι' αὐτὸ καὶ μίσος φώλιασε μεγάλο στὴν καρδιά του γιὰ τὸν ἀδελφὸ του.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Κάϊν εἶπε στὸν Ἄβελ νὰ πᾶνε στὰ χωράφια γιὰ δουλειά. Ὅταν ἐφθάσαν ἐκεῖ, ὁ Κάϊν ἐπετέθηκε ξαφνικὰ στὸν ἀδελφὸ του καὶ τὸν σκότωσε.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ποὺ ὄλα τὰ βλέπει καὶ ὄλα τὰ γνωρίζει, ἀμέσως τοῦ φώναξε:

—Κάϊν, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἄβελ;

—Δὲν γνωρίζω, ἀπάντησε ὁ Κάϊν. Δὲν εἶμαι ἐγὼ φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Τότε τοῦ εἶπε ὁ Θεός:

—Τὸ ἀδελφικὸ αἷμα ποὺ ἔχυσες σήμερα φωνάζει καὶ μαρτυρεῖ τὸ ἔγκλημά σου. Καταραμένος νὰ εἶσαι σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ. Νὰ τρέμης πάντα, ὅπως τρέμουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Τόπο νὰ μὴ βρίσκης νὰ ἡσυχάσης, ἀλλὰ νὰ γυρίζης πάντα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

Ἔτσι, ἀπὸ τότε ὁ Κάϊν γύριζε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, δίχως νὰ βρῆσκη ἡσυχία. Τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ, ὅπου πῆγαινε. Ἡ ζωὴ του κατάντησε σωστὸ μαρτύριο, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε.

6. Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ, ἔκαμαν σὲ μεγάλη ἡλικία καὶ τρίτο γυιό, τὸν **Σὴθ**. Αὐτὸς ἦταν καλὸς καὶ θεοφοβούμενος σὰν τὸν Ἄβελ καὶ τὸν προστάτευε ὁ Θεός. Ἀπὸ τὸ Σὴθ γεννήθησαν παιδιά, ποὺ ἔκαμαν ἄλλα παιδιά καὶ οἱ ἄνθρωποι πλήθυναν καὶ ἔγιναν πολλοί.

Ὅμως, σιγὰ - σιγὰ οἱ ἄνθρωποι γέμισαν ἀπὸ κακία καὶ ἔπαυσαν νὰ ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ καταστρέψῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μαζὶ ὄλα τὰ ζῶα, τὰ ἐρπετὰ καὶ τὰ πουλιὰ τῆς γῆς.

Ἐναν μόνον ἄνθρωπο πόνεσε καὶ ξεχώρισε ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὸ **Νῶε**. Αὐτὸς ἦταν ἄνθρωπος δίκαιος καὶ καλὸς καὶ ζοῦσε μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Νῶε εἶχε τρεῖς γιουούς: τὸν **Σὴμ**, τὸν **Χάμ** καὶ τὸν **Ἰάφεθ**.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸ Νῶε νὰ κατασκευάσῃ μιὰ

μεγάλη ξύλινη **Κιβωτό**, και να την αλείψη μέσα και έξω με πίσσα. "Υστερα να κλειστή μέσα σ' αυτή με την οικογένειά του, αφού πάρη μαζί του από τριάμισυ ζευγάρια ζῶα και πουλιά από τὰ καθαρά και από ένα ζευγάρι από τὰ ακάθαρτα.

— Μετά ἑπτὰ ἡμέρες θὰ κάμω κατακλυσμό, τοῦ εἶπε ὁ Θεὸς και θὰ πνίξω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πὺν λησμόνησαν τὸ θέλημά μου κι ἔγιναν ἄδικοι και κακοί. Μόνον ἐσὺ μετὴν οικογένειά σου και τὰ λίγα ζῶα, πὺν θὰ ἔχης στὴν Κιβωτό, θὰ σωθῆτε. "Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, τὰ ἔρπετά, και τὰ πουλιὰ θὰ καταστραφοῦν.

7. Ὁ Κατακλυσμός

Ὁ Νῶε ἔκαμε ὅ,τι τοῦ παράγγειλε ὁ Θεός. Ἄμέσως ἔφτιασε τὴν Κιβωτό, τὴν χώρισε σὲ πολλὰ διαμερίσματα και συγκέντρωσε ἐκεῖ τὰ ζῶα και τὰ πουλιά. Ἀκόμη ἔβαλε μέσα ἀρκετὲς τροφὲς και νερὸ και τέλος μπῆκε κι ὁ ἴδιος μετὴν οικογένειά του.

Σὲ λίγο ὁ οὐρανὸς συννέφιασε, ἀστραπὲς αὐλάκωσαν τὸν οὐρανὸ και δυνατοὶ ἄνεμοι ἄρχισαν νὰ φυσοῦν. Οἱ βροντὲς και οἱ κερανοὶ δυνάμωσαν και δυνατὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτη στὴ γῆ.

Σαράντα ἡμερόνυχτα ἔβρεχε ἀσιαμάτητα. Τὰ νερὰ γέμισαν τοὺς κάμπους και σιγὰ - σιγὰ σκέπασαν τὰ δένδρα, τοὺς λόφους και τὰ βουνά.

Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ και προσπαθοῦ-

σαν να σωθοῦν. Μὰ ὅλα τὰ σκέπασαν τὰ νερά. Οἱ ἄνθρωποι πνίγη-
καν ὅλοι, μαζί μὲ τὰ ζῶα, τὰ ἔρπετά καὶ τὰ πουλιά. Ἡ ὀργὴ τοῦ
Θεοῦ ἦταν δίκαιη καὶ κανεῖς δὲ σώθηκε.

Μόνον ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἔπλεε ἐπάνω στὰ νερά, σὰν σὲ μιὰ
ἀπέραντη θάλασσα.

Ἐπειτα ἀπὸ σαράντα ἡμέρες ἡ βροχὴ σταμάτησε καὶ ὁ οὐρανὸς
ἄρχισε νὰ καθαρῖζη. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος φώτισε τὴ γῆ μὲ τὶς ἀκτίνες του.

Τότε ὁ Νῶε ἀνοίξε ἓνα παράθυρο καὶ ἄφησε νὰ πετάξῃ ἔξω
ἓνας κόρακας. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐπέστρεψε στὴν Κιβωτό, γιατί βρῆ-
κε πολλὰ πτώματα κι ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ νὰ τρώγῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ἄφησε ἓνα περιστέρι νὰ πετάξῃ ἔξω,
ἀλλὰ αὐτὸ ἐπέστρεψε ἀμέσως, γιατί δὲν βρῆκε τόπο τὰ σταθῆ. Σὲ
ἑπτὰ ἡμέρες πάλι ἄφησε ἄλλο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐπέστρεψε. Ἀφοῦ πέ-
ρασαν ἄλλες ἑπτὰ ἡμέρες ἄφησε ἄλλο περιστέρι, γιὰ τρίτη φορὰ.
Αὐτό, ἐπέστρεψε, φέρνοντας στὸ ράμφος του «κλάδον ἐλαίας».

Ὁ Νῶε κατάλαβε τότε πὼς τὰ νερά εἶχαν ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴ
γῆ. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς Κιβωτοῦ καὶ βγῆκε νὰ ἰδῆ καὶ μόνος
του. Εἶδε τότε, ὅτι ἡ Κιβωτὸς εἶχε σταθῆ στὴν κορυφὴ τοῦ βου-
νοῦ **Ἀραράτ**, τῆς **Ἀρμενίας**, καὶ τὰ νερά εἶχαν ἀποσυρθῆ ἀπὸ
τὴ γῆ.

Βγῆκε τότε μὲ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὴν Κιβωτό καὶ ἄφησε
ἐλεύθερα τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά. Χαρούμενοι γιὰ τὴ σωτηρία τους,
ἔκαμαν θυσία στὸ Θεὸ καὶ Τὸν εὐχαρίστησαν.

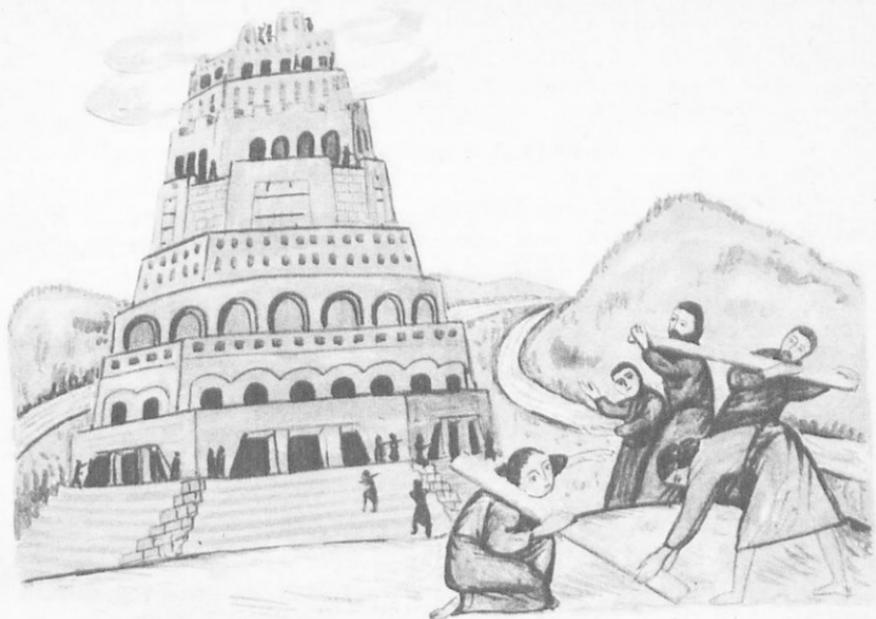
Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τοὺς φανερώσῃ τὴν ἀγάπη Του, ἔκαμε καὶ φά-
νηκε στὸν οὐρανὸ τὸ **Οὐράνιο τόξο**, σὰν σημεῖο, ὅτι ἄλλη φορὰ
δὲ θὰ γίνῃ κατακλυσμὸς.

8. Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ

Ἐστερα ἀπὸ τὸ κατακλυσμὸ, ὁ Νῶε καὶ οἱ γιοῖοί του μὲ τὶς γυ-
ναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους, ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἀρμενία.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ πολλὰ χρόνια πλήθυναν πολὺ οἱ ἄνθρωποι
καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔφυγαν καὶ κατοίκησαν στὴ μεγάλη πεδιά-
δα, πὺ βρῖσκεται ἀνάμεσα στοὺς ποταμοὺς **Τίγρι** καὶ **Εὐφράτη**,
τῆ **Μεσοποταμία**.

Ἐκεῖ, οἱ ἀλόγονοι τοῦ Νῶε πλήθυναν πολὺ καὶ δὲν τοὺς χω-
ροῦσε πιά ὁ τόπος. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ χωριστοῦν καὶ ν' ἀπλω-
θοῦν σ' ὀλόκληρη τὴ γῆ.

Πρὶν χωρισθοῦν, θέλησαν νὰ χτίσουν ἕναν ψηλὸ πύργο, πού νὰ τὸν βλέπουν ἀπ' ὅπου κι ἂν βρισκόνταν.

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ χτίζουν τὸν Πύργο καὶ νὰ καυχῶνται, ὅτι θὰ τὸν φθάσουν ὡς τὸν οὐρανό.

Τότε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὸν ἐγωϊσμὸ πού ἔδειξαν, τοὺς ἔκαμε νὰ μιλοῦν ὁ καθένας τους διαφορετικὴ γλῶσσα. Ἔτσι, μὴ μπορώντας νὰ συνεννοηθοῦν μετὰξὺ τους, σταμάτησαν τὸ ἔργο.

Ὁ Πύργος ἔμεινε ἀτελείωτος καὶ ὠνομάστηκε **Πύργος τῆς Βαβέλ**, πού σημαίνει «σύγχυσι γλωσσῶν».

Μετὰ τὸ πάθημά τους αὐτό, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε σκορπίστηκαν σ' ὅλοκληρὴ τὴ γῆ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ **Σὴμ** ἔμειναν στὴ Μεσοποταμία καὶ ὠνομάστηκαν **Σημίτες**. Τοῦ **Χάμ** κατοίκησαν τὴ **Χαναάν** τῆς **Παλαιστίνης** καὶ ὠνομάστηκαν **Χαμίτες**. Τοῦ **Ἰάφεθ** ὠνομάστηκαν **Ἰαφεθίτες** καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν **Εὐρώπη**.

Οἱ σημερινοί, λοιπὸν, ἄνθρωποι τῆς γῆς εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Νῶε καὶ τῶν τέκνων του.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

Οι εὐσεβείς καὶ καλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἀξιώθηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ γίνουν οἱ γενάρχαι τοῦ λαοῦ των, δηλαδὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἦσαν κυρίως τρεῖς: Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Ἰακώβ.

Αὐτοὶ ἀργότερα ὠνομάστηκαν Πατριάρχαι, δηλαδὴ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς κατάγονται οἱ Ἰσραηλίτες ἢ Ἰουδαῖοι ἢ Ἑβραῖοι, ὅπως λέγονται οἱ ἀπόγονοί τους.

Τὸν λαὸ τῶν Ἰουδαίων ἐδιάλεξε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐκτελῆ τὶς ἐντολές Του καὶ ἀπὸ τὸ λαὸ αὐτὸ γεννήθηκε ἀργότερα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

1. Ὁ Ἀβραάμ

Εἶπαμε παραπάνω, ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε, μετὰ τὸ πάθημα τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ, σκορπίστηκαν σ' ὀλόκληρη τὴ γῆ.

Ἐδῶ καὶ τέσσερες περίπου χιλιάδες χρόνια, σὲ μιὰ χώρα τῆς Ἀσίας, ποὺ τὴ διασχίζουν οἱ ποταμοὶ Τίγρις καὶ Εὐφράτης καὶ στὴν πόλι Χαράν, ζοῦσε ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ ἐπίστευε ἀκόμη στὸ Θεό, ἐνῶ οἱ περισσότεροὶ τὸν εἶχαν ξεχάσει.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠνομαζόταν Ἀβραάμ καὶ εἶχε πολλὰ κοπάδια πρόβατα, γίδια καὶ καμήλες, ποὺ τὰ βοσκοῦσαν οἱ πολυάριθμοι ὑπηρετές του στὶς γύρω περιοχές.

Ὁ Ἀβραάμ ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε μιὰ καλὴ καὶ εὐσεβῆ γυναίκα, τὴ Σάρρα. Ζοῦσαν εὐτυχισμένοι καὶ τὸ μόνο παράπονό τους ἦταν ὅτι δὲν εἶχαν παιδιά.

Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ἐδιάλεξε ὁ Θεὸς γιὰ Πατριάρχη τῶν Ἰσραηλιτῶν. Μιὰ ἡμέρα, ποὺ προσευχόταν στὸ Θεό, ἄκουσε μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ:

«Ἀβραάμ, φύγε ἀπὸ τὴ χώρα σου, τὴν οἰκογένειά σου καὶ τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σου καὶ πῆγαινε στὴ χώρα, ποὺ θὰ σοῦ ὑποδείξω ἐγώ.

«Θὰ κάμω νὰ γίνῃ ἀπὸ σένα ἓνα μεγάλο ἔθνος καὶ θὰ καταστήσω μεγάλο τ' ὄνομά σου. Θὰ γίνῃς μιὰ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Θὰ εὐλογῆσω

αὐτοὺς ποὺ θὰ σὲ εὐλογῆσουν καὶ ὅλες οἱ οἰκογένειες τῆς γῆς θὰ εὐλογηθοῦν ἀπὸ σένα».

Ὁ Ἀβραὰμ ἀγαποῦσε τὴ χώρα του, τὴν οἰκογένειά του, τὸν πατέρα του, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν καλοῦσε. Ὁ Ἀβραὰμ ὑπάκουσε στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τὴ γυναῖκα του, τὸν ἀνηψιό του τὸ Λῶτ, τοὺς ὑπηρετές του καὶ τὰ κοπάδια του, κι ἔφυγε.

Μὲ μικροὺς σταθμοὺς, διασχίζοντας τοὺς βοσκοτόπους καὶ τὶς ἐρήμους, ἔφθασε στὴ χώρα ποὺ σήμερα λέγεται **Παλαιστίνη** καὶ ποὺ τότε ὠνομαζόταν **Χαναάν**.

Οἱ ἐντόπιοι, ὅταν τοὺς εἶδαν, τοὺς ὠνόμασαν **Ἑβραῖους**, δηλαδὴ **διαβάτες, περαχωρίτες**, γιατί ἦλθαν ἀπὸ τὴ χώρα, ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὸν **Ἰορδάνη** ποταμό.

Ἀπὸ τὸ ξεκίνημα αὐτοῦ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τὸ ταξίδι του στὴ χώρα τῆς Χαναάν, ἀρχίζει ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

2. Ἡ καταστροφὴ στὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα

Τὴ χώρα Χαναάν, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν ὁ Ἀβραὰμ μὲ τὸν ἀνηψιό του τὸ Λῶτ καὶ τὶς οἰκογένειές τους, ὁ Ἀβραὰμ τὴν ὠνόμασε **Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας**, δηλαδὴ γῆ τῆς ὑποσχέσεως.

Στὴν ἀρχὴ ἐγκαταστάθηκαν κοντὰ στὴν πόλι **Χεβρών** κι ἐκεῖ ἔκτισε ἕνα βωμὸ στὸ Θεό.

Στὴ Χαναάν ζοῦσαν εὐτυχησμένες οἱ οἰκογένειες τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Λῶτ. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως οἱ δυὸ οἰκογένειες πλήθυναν σὲ ἀνθρώπους καὶ τὰ κοπάδια ἔγιναν τόσα πολλὰ, ποὺ δὲν τοὺς ἔφθαναν τὰ βοσκοτόπια.

Ἐπειδὴ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν μεταξύ τους οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Λῶτ, ὁ Ἀβραὰμ κάλεσε μιὰ ἡμέρα τὸν ἀνηψιό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Λῶτ, τὰ κοπάδια μας πλήθυναν καὶ ὁ τόπος ἐδῶ δὲν τὰ χωράει. Ἐνας ἀπὸ τοῦ δυὸ μας πρέπει νὰ πάη σὲ ἄλλο μέρος».

Ὁ Λῶτ, σὰν μικρότερος ποὺ ἦταν, ἔφυγε κι ἐγκαταστάθηκε ἀνάμεσα στὶς πόλεις **Σόδομα** καὶ **Γόμορα**.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν κακοὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ κι ἐπίστευαν στὰ εἰδῶλα. Γι' αὐτὸ μιὰ νύχτα ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸ Λῶτ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, γιατί ἀποφάσισε νὰ καταστρέψῃ καὶ τὶς δύο πόλεις.

—Λώτ, τοῦ εἶπε, πάρε τὴν οἰκογένειά σου, τοὺς ὑπηρέτες σου καὶ τὰ κοπάδια σου καὶ φύγε μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, γιατί θά τοὺς καταστρέψω. Προσέξτε ὅμως, ὅταν θὰ φεύγετε νὰ μὴ γυρίση κανένας σας καὶ κοιτάξῃ, τί γίνεται πίσω, γιατί θὰ τιμωρηθῇ σκληρά.

Μόλις ξημέρωσε, ὁ Λώτ ἔκαμε ὅπως τοῦ παραγγείλε ὁ Θεός. Δὲν εἶχαν προχωρήσει πολὺ καὶ ἄκουσαν πίσω τους βροντὲς καὶ κερανοῦς. Φωτιὰ καὶ θειάφι ἔπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ὅλα καίονταν καὶ στίς δύο πόλεις.

Οἱ κακοὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι τιμωροῦνταν, ὅπως τοὺς ἄξιζε.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ δὲν κρατήθηκε καὶ ἀπὸ περιέργεια γύρισε καὶ κοίταξε πίσω της. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή μεταβλήθηκε σὲ «στήλη ἁλατος». Ἔτσι τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὴν παρακοή της. Οἱ ἄλλοι προχώρησαν κι ἐγκαταστάθηκαν μακριὰ, σ' ἓναν ἄλλο πλούσιο τόπο.

Στὸ μέρος ποὺ ἦσαν οἱ δύο ἀμαρτωλὲς πόλεις, δὲν ἔμεινε τίποτε καὶ στὴ θέσι τους ἔγινε μιὰ λίμνη, ποὺ σήμερα λέγεται **Νεκρὰ Θάλασσα**.

3. Ἡ γέννησι τοῦ Ἰσαάκ καὶ ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ γυναίκα του Σάρρα, εὐλογημένοι ἀπὸ τὸ Θεό, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Τὸ μόνο παράπονό τους ἦταν, πὺ δὲν εἶχαν παιδιά. Ἦσαν πιά γέροι, ὁ Ἀβραάμ 120 χρονῶν καὶ ἡ Σάρρα 90, καὶ εἶχαν χάσει κάθε ἐλπίδα.

Μιά ἡμέρα πέρασαν ἀπὸ τὸ σπιτικό τους τρεῖς ξένοι. Ὁ Ἀβραάμ μὲ τὴ γυναίκα του τοὺς καλοδέχθηκαν καὶ τοὺς φιλοξένησαν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Στὴ συζήτησι, πὺ ἔκαμαν μὲ τοὺς ξένους, εἶπαν καὶ τὸ μόνο τους παράπονο πὺ εἶχαν ἀπ' τὴ ζωή, δηλαδὴ πὺ δὲν εἶχαν παιδιά.

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ξένους τοὺς εἶπε: Ἀληθινὰ σὰς λέγω, πὺς μέσα σ' ἕνα χρόνον ἡ Σάρρα θὰ γεννήσῃ ἕνα ἀγόρι, πὺ θὰ τὸ ὀνομάσετε **Ἰσαάκ**.

Δὲν τὸ πίστεψαν, βέβαια, αὐτὸ ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα, ἄν καὶ καθημερινὰ παρακαλοῦσαν τὸ θεό, νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα παιδί.

Καὶ πραγματικά, ὁ ξένος βγήκε ἀληθινός. Ἡ Σάρρα ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο γέννησε ἕνα ἀγόρι, πὺ τ' ὀνόμασαν Ἰσαάκ, δηλαδὴ «χαρά», ὅπως τοὺς εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ξένους. Οἱ ξένοι, πὺ φιλοξένησαν δὲν ἦσαν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἄγγελοι σταλμένοι ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα ἦσαν τώρα χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμέ-

νοι. Ὁ γυιός τους μεγάλωνε καὶ γινόταν ἓνα ὄμορφο καὶ καλὸ παιδί.

Ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἔγινε δώδεκα χρονῶν, ὁ Θεὸς θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι τῶν γονέων του καὶ μιὰ μέρα ὁ Ἀβραὰμ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ ἔλεγε:

«Ἀβραὰμ, νὰ πάρῃς τὸ γυιό σου, ν' ἀνέβῃς στὸ λόφο **Μορία**, καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν θυσιάσῃς!»

Ὁ Ἀβραὰμ δοκίμασε πολὺ μεγάλη λύπη, ἀλλὰ ἔκρυψε τὸν πόνο του. Ἡ πίστι του στὸ Θεὸ στάθηκε ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἀγάπη, πού εἶχε στὸ παιδί του.

Ἔτσι πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Ἀφοῦ τὸ ἤθελε ὁ Θεός, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ θυσιάσῃ τὸ γυιό του. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐτοιμάσθηκε, πῆρε τὸ παιδί του καὶ ξεκίνησε ν' ἀνέβῃ στὸ λόφο.

Ὅταν ἔφθασε στοὺς πρόποδες, ἄφησε τοὺς ὑπηρέτες καὶ τὰ ζῶα καὶ αὐτὸς μὲ τὸν Ἰσαὰκ ἀνέβηκαν στὴν κορυφή. Ἐκεῖ ἀναψαν φωτιά καὶ ὁ μικρὸς Ἰσαὰκ ἐρώτησε τὸν πατέρα του πού βρῖσκεται τὸ ζῶο, πού θὰ θυσιάσουν.

Ὁ Ἀβραὰμ, πού μὲ δυσκολία ἔκρυβε τὸν πόνο του, ἔδесе τὸ γυιό του καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν θυσιάσῃ. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού σήκωσε τὸ μαχαίρι, τὸ χέρι του ἔμεινε ἀκίνητο, σὰν κάποιος νὰ τὸ κρατοῦσε. Γυρίζοντας εἶδε τότε στὸ πλάϊ του ἓνα κριάρι καὶ τὸν ἄγγελο Κυρίου, πού τοῦ εἶπε:

— Ἀβραὰμ, σταμάτησε. Ἄφησε ἐλεύθερο τὸ παιδί, καὶ θυσιάσε τὸ πρόβατο, πού βρῖσκεται κοντά σου. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ θυσιάσῃς τὸ παιδί σου. Ἀπλῶς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι σου.

Ὁ Ἀβραὰμ, χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος, ἔλυσε τὸ παιδί του καὶ θυσιάσε τὸ κριάρι στὸ βωμό, εὐχαριστώντας τὸν Πανάγαθο Θεό.

Ἔστερα ὁ Θεὸς εὐλόγησε πάλι τὸν Ἀβραὰμ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀβραὰμ! Γιὰ τὴν πίστι σου καὶ τὴν ὑπακοή σου σὲ Μένα, νὰ εἶσαι εὐλογημένος καὶ οἱ ἀπόγονοί σου νὰ γεμίσουν τὴ Γῆ, ὅπως τ' ἀστέρια τὸν Οὐρανό. Ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Γῆς».

Εὐχαριστημένος τότε ὁ Ἀβραὰμ ἐπῆρε τὸ ἀγαπημένο του παιδί καὶ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του.

4. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Ὅταν πέθανε ἡ Σάρρα, σὲ ἡλικία 127 χρονῶν, ὁ Ἰσαάκ ἦταν 36 χρονῶν καὶ ἦταν ἀνύπαντρος. Μετὰ τέσσερα χρόνια ὁ Ἀβραάμ ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρεύῃ.

Ἦθελε ὅμως νὰ τοῦ δώσῃ γυναίκα ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴ **Μεσοποταμία** καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ Χαναάν. Γι' αὐτὸ ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του **Ἐλιέζερ** στὴν πόλι **Χαρράν**, ὅπου ζοῦσε ὁ ἀδελφός του **Βαθουήλ**, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ βρῆ μιὰ καλὴ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Φορτωμένος δῶρα, ξεκίνησε ὁ Ἐλιέζερ γιὰ τὴ Μεσοποταμία. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα κουραστικὸ ταξίδι ἐφθασε στὴν πόλι **Χαρράν**. Δὲν μπῆκε ἀμέσως στὴν πόλι, ἀλλὰ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ αὐτή, κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι, γιὰ νὰ ποτίσῃ τὶς καμήλες του.

Στὸ πηγάδι αὐτὸ πῆγαιναν κι ἔπαιοναν νερὸ μὲ τὶς στάμνες τους, ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Χαρράν. Ὁ Ἐλιέζερ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ διαλέξῃ μιὰ καλὴ κοπέλλα, ποὺ θὰ γινόταν γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ.

Ἀνάμεσα στὶς κοπέλλες, ποὺ ἐπῆγαν νὰ πάρουν νερό, ἦταν καὶ μιὰ ποὺ ξεχώριζε γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Αὐτή, ὅταν εἶδε τὸν Ἐλιέζερ, τοῦ πρόσφερε νερό, τὸν ἐρώτησε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ τὸν κάλεσε νὰ περάσῃ τὴ βραδυὰ του στὸ σπίτι τους.

Ἡ κόρη αὐτὴ λεγόταν **Ρεβέκκα** καὶ ἦταν ἐγγονὴ τοῦ Βαθουήλ. Ὁ Ἐλιέζερ εὐχαριστήθηκε πολὺ, ἀπὸ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη της, τῆς πρόσφερε δῶρα καὶ τῆς εἶπε τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του.

Ἡ Ρεβέκκα ἔτρεξε στὸ σπίτι της καὶ μίλησε στοὺς δικούς της γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ξένου. Ὁ ἀδελφός της **Λάβαν** ἐπῆγε τότε, εὐρῆκε τὸν Ἐλιέζερ καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ σπίτι του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐξήτησε τὴ Ρεβέκκα ἀπὸ τοὺς γονεῖς της νὰ γίνῃ νύφη τοῦ Ἀβραάμ καὶ γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ.

Οἱ γονεῖς της δέχτηκαν μ' εὐχαρίστησι τὴν πρότασι καὶ ὁ Ἐλιέζερ μοίρασε σὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς τὰ πλούσια δῶρα, ποὺ εἶχε φέρεῖ ἀπὸ τὴ Χαναάν.

Σὲ λίγες ἡμέρες ἡ Ρεβέκκα, μὲ τὴν εὐλογία τῶν γονέων της, ἀνεχώρησε μὲ τὸν Ἐλιέζερ γιὰ τὴ Χαναάν.

Στὴν πόλι Χεβρὼν τοὺς περίμεναν ὁ Ἀβραάμ μὲ τὸν Ἰσαάκ. Ὁ γάμος ἐγίνε ἀμέσως κι ἔζησαν εὐτυχισμένοι. Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια καὶ σὲ ἡλικία 175 χρονῶν ὁ Ἀβραάμ πέθανε καὶ τὸν ἔθαψαν στὴν ἴδια σπηλιά, ποὺ εἶχαν θάψῃ καὶ τὴ Σάρρα.

5. Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ

Ὁ Ἰσαὰκ καὶ ἡ Ρεβέκκα ἀπόκτησαν δυὸ δίδυμα ἀγόρια: τὸν **Ἡσαῦ** καὶ τὸν **Ἰακώβ**. Πρῶτος ὁμως γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ καὶ σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῶν Ἑβραίων, αὐτός, σὰν **πρωτότοκος**, θὰ κληρονομοῦσε τὸν πατέρα του.

Ἄν καὶ ἦσαν δίδυμα, τὰ δυὸ παιδιά δὲν ἔμοιαζαν σὲ τίποτε μεταξύ τους. Ὁ Ἡσαῦ ἦταν γεροδεμένος, τὸ σῶμα του ἦταν γεμάτο τρίχες καὶ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὸ κυνήγι. Ὁ πατέρας του τὸν συμπαθοῦσε περισσότερο, γιατί τοῦ ἔφερε καλὰ κυνήγια: λαγούς, πέρδικες καὶ ἄλλα ἀγριοπούλια.

Ὁ Ἰακώβ ἦταν λεπτὸ παιδί, ἀπόφευγε νὰ κουράζεται καὶ ἔμενε διαρκῶς στὸ σπίτι, κοντὰ στὴ μητέρα του. Γι' αὐτὸ ἡ μητέρα του τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο καὶ τὸν περιποιόταν ἰδιαίτερα.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἡσαῦ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι πολὺ πεινασμένος. Εἶδε τὸν Ἰακώβ νὰ τρώγῃ καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα πιάτο φακῆ. Ὁ Ἰακώβ τότε τοῦ εἶπε: Γιὰ νὰ σοῦ δώσω ἕνα πιάτο φακῆ, θὰ μοῦ παραχωρήσης τὰ **πρωτοτόκια**, δηλαδή τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομιάς, ἐπάνω στὴν πατρικὴ περιουσία.

Ὁ Ἡσαῦ, πεινασμένος ὅπως ἦταν, καὶ χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῆ, ὠρξίστηκε ὅτι τοῦ παραχωρεῖ ὅλα τὰ δικαιώματα ποὺ εἶχε ὡς πρωτότοκος... Ἔτσι ὁ Ἡσαῦ ἔχασε τὰ πρωτοτόκια **ἀντὶ πιακίου φακῆς**.

6. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

Ὅταν ὁ Ἰσαὰκ γέρασε πολὺ, δὲν ἔβλεπε πιά. Ἐπειδὴ καταλάβαινε πὸς θὰ πεθάνῃ, ζήτησε τὸν Ἡσαῦ, ποὺ ἦταν **πρωτότοκος**, νὰ τὸν εὐλογήσῃ καὶ τοῦ εἶπε:

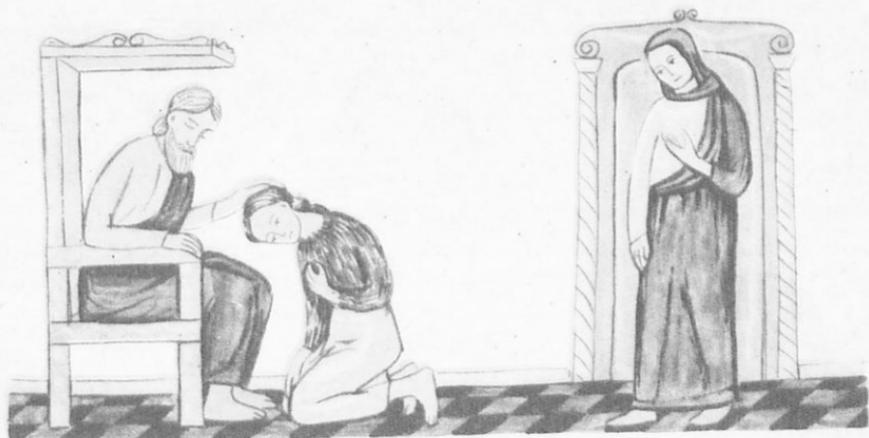
— Παιδί μου, γέρασα πιά. Εἶμαι 137 χρονῶν. Πήγαινε νὰ φέρῃς ἕνα καλὸ κυνήγι νὰ φάγω καὶ ἔλα νὰ σ' εὐλογήσω.

Ὁ Ἡσαῦ πῆρε τὰ ὄπλα του καὶ βγήκε γιὰ κυνήγι.

Ἡ μητέρα του ὁμως, ποὺ ἄκουσε αὐτὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ ὁ Ἡσαῦ τὴν εὐλογία, κάλεσε τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰακώβ, πήγαινε νὰ φέρῃς ἀπὸ τὸ κοπάδι δυὸ κατσικάκια, νὰ τὰ μαγειρέψω τοῦ πατέρα σου, πρὶν φέρει ὁ Ἡσαῦ τὸ κυνήγι, γιὰ νὰ πάρῃς ἐσὺ τὰ πρωτοτόκια.

Ὁ Ἰακώβ, ἔκαμε ὅπως τὸν συμβούλεψε ἡ Ρεβέκκα, ἔφερε τὰ

κατοίκια καὶ τὰ μαγεύειψαν, ὅπως ἄρρασαν στὸν Ἰσαάκ.

Κατόπιν, σκέπασε μὲ τὰ δέρματα τῶν κατοικιῶν τὰ χέρια του καὶ τὸ λαιμό του, γιὰ νὰ φαίνεται τριχωτός, ὅπως ἦταν ὁ Ἡσαῦ. Πῆρε τὸ φαγητό καὶ τὸ πῆγε τοῦ πατέρα του.

Πατέρα, τοῦ εἶπε: «Σοῦ ἔφερα τὸ κυνήγι, ποὺ ζήτησες. Ἔλα νὰ φᾶς καὶ νὰ μοῦ δώσεις τὴν εὐλογία σου».

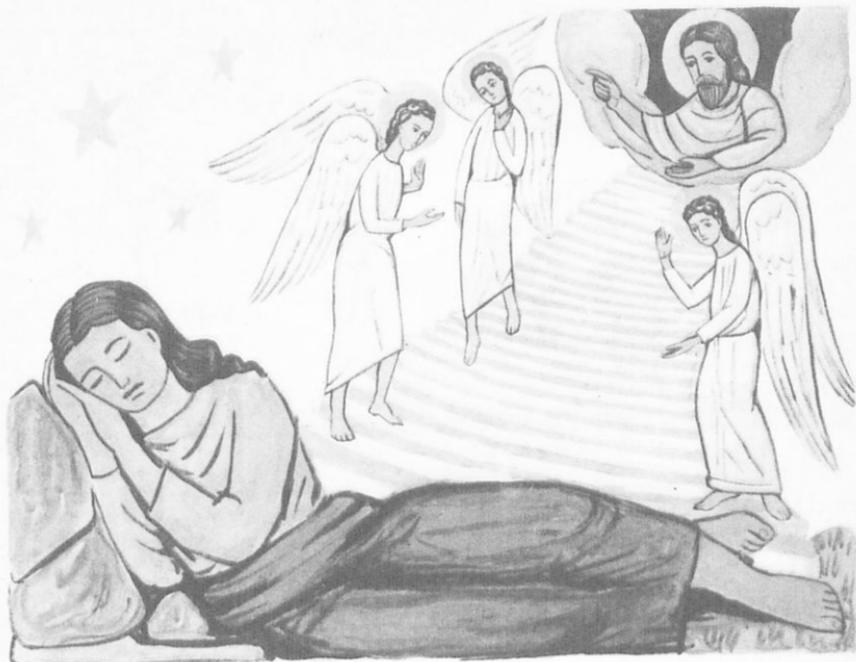
Ὁ Ἰσαάκ ἀπόρησε, πῶς τόσο γρήγορα γύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι ὁ Ἡσαῦ καὶ τοῦ ετοίμασε ἀμέσως τὸ φαγητό. Καὶ ἐπειδὴ ὑποψιάστηκε καὶ ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Ἰακώβ, γι' αὐτὸ ζήτησε νὰ πάη κοντὰ του νὰ τὸν ψηλαφήσῃ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς ἦταν ὁ Ἡσαῦ.

Μετὰ τὸ ψηλάφημα τοῦ εἶπε: «Τὰ χέρια μοιάζουν τοῦ Ἡσαῦ, ἡ φωνὴ δὲ τοῦ Ἰακώβ». Ἐπειδὴ ὁμοιως πάλι ἀμφέβαλλε, τὸν ξαναρώτησε ἂν πραγματικὰ εἶναι ὁ Ἡσαῦ. Ὁ Ἰακώβ, λέγοντας ψέματα, τὸν βεβαίωσε πῶς ἦταν ὁ Ἡσαῦ. Ὁ Ἰσαάκ τὸν πίστεψε, ἔφαγε τὸ φαγητό καὶ εὐχαριστημένος πιά, τὸν εὐλόγησε σὰν **πρωτότοκο**.

Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ Ἡσαῦ μὲ τὸ κυνήγι. Ἐτοίμασε τὸ φαγητό καὶ τὸ πῆγε στὸν πατέρα του. Ὁ Ἰσαάκ κατάλαβε τότε τὴν ἀπάτη τοῦ Ἰακώβ καὶ τῆς Ρεβέκκας. Στενοχωρήθηκε πάρα πολὺ καὶ εἶπε στὸν Ἡσαῦ τί συνέβη.

Ὁ Ἡσαῦ θύμωσε πολὺ καὶ φοβέριζε πῶς θὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἰσαάκ ὁμοιως γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, τὸν εὐλόγησε κι αὐτόν, ἀλλὰ ὄχι σὰν πρωτότοκο.

7. Ἡ φυγή τοῦ Ἰακώβ

Ἡ Ρεβέκκα κι ὁ Ἰσαάκ, ἐπειδὴ φοβήθηκαν πὼς ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ του θὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰακώβ, ἀποφάσισαν νὰ φύγῃ μακριὰ, στὴ **Μεσοποταμία**, στὸ θεῖο του τὸ **Λάβαν**.

Ὁ Ἰακώβ μὲ λύπη του ἀποχαιρέτησε τοὺς γονεῖς του, καὶ βιαστικὰ καὶ κρυφὰ ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ, ξεκίνησε γιὰ τὴ Μεσοποταμία.

Νύχτωσε σ' ἓνα ἐρημικὸ μέρος, ποὺ λεγόταν Βαιθίλ. Ἐκεῖ καταμόναχος σταμάτησε νὰ ξενοχτήσῃ. Ἀφοῦ ἔφαγε, ἔβαλε μιὰ πέτρα γιὰ μαξιλάρι καὶ κατακουρασμένος, καθὼς ἦταν, ἀποκοιμήθηκε.

Στὸν ὕπνο του εἶδε ἓνα παράξενο ὄνειρο: Εἶδε μιὰ σκάλα μεγάλη ἀπὸ τὴ γῆ ὡς τὸν οὐρανό, στὴν ὁποία ἀνεβοκατέβαιναν ἄγγελοι. Στὴν κορυφή της ἦταν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ ἔλεγε: «Μὴ φοβᾶσαι... Εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου. Τὸν τόπο αὐτὸν ποὺ κοιμάσαι θὰ τὸν δώσω σὲ σένα καὶ τοὺς ἀπογόνους σου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς. Θὰ εἶμαι πάντα μαζί σου καὶ θὰ σὲ προστατεύω, ὥσπου νὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα σου»,

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τρομαγμένος. Κατάλαβε πὼς ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶναι ἅγιος. Προσευχήθηκε καὶ ὑποσχέθηκε στὸ Θεό, ὅταν γυρίσει κάποτε, νὰ χτίσει στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα βωμό. Γιὰ νὰ θυμᾶται τὸ μέρος, ἔβαλε γιὰ σημάδι τὴν πέτρα πού εἶχε γιὰ προσκέφαλο. Κατόπιν συνέχισε πάλι τὸ δρόμο του.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἔφτασε στὸ θεῖο του, τὸ Λάβαν, πού τὸν δέχτηκε μὲ χαρὰ. Ὁ Ἰακώβ κοντὰ στὸ θεῖο του ἔκανε ὅλες τὶς ἐργασίες. Γι' αὐτὸ ὁ Λάβαν τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὸν πάντρευε μὲ τὶς κόρες του **Λεία** καὶ **Ραχὴλ**.

8. Ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ στὴ Χαναάν

Στὴ Μεσοποταμία ὁ Ἰακώβ ἔμεινε 20 χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἀπόχτησε πλούτη πολλὰ καὶ **δώδεκα** παιδιά, τὰ ὁποῖα λέγονταν: **Ρουβὴμ, Συμεών, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Δάν, Νεφθαλήμ, Γάδ, Ἀσήρ. Ἰωσήφ** καὶ **Βενιαμίν**.

Ὅμως, οὔτε τὰ πλούτη οὔτε τ' ἄλλα καλὰ πού εἶχε, εὐχαριστοῦσαν τὸν Ἰακώβ. Αὐτὸς θυμόταν τὴν πατρίδα του, τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀδελφὸ του καὶ ποθοῦσε νὰ γυρίσει στὴ Χαναάν.

Μετάνοιωσε γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκανε στὸν Ἡσαῦ καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησι.

Ἐπῆρε, λοιπόν, τὴν οἰκογένειά του, τὰ πλούτη του καὶ τὰ κοπάδια του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πατρίδα του. Ὅταν πλησίαζε στὴ Χαναάν, εἶδε στὸν ὕπνο του, πὼς πάλευε μ' ἕνα γίγαντα καὶ τὸν νίκησε. Ὁ γίγαντας αὐτὸς ἦταν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἰακώβ, ἀπὸ τώρα θὰ λέγεσαι **Ἰσραήλ**, δηλαδὴ *δυνατὸς*».

Ἀπὸ τότε οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ, ὀνομάζονται **Ἰσραηλῖτες**.

Ὁ Ἡσαῦ, ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ Ἰακώβ, βγήκε μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ χαρὰ.

Τὰ δυὸ ἀδελφία ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν. Ἔτσι ἀγκαλιασμένοι καὶ χαρούμενοι πῆγαν στὸν πατέρα τους, πού χάρηκε πάρα πολὺ, πού τοὺς εἶδε ἀγαπημένους.

Ὁ Ἰακώβ ἐγκαταστάθηκε στὴν πόλι **Σαλήμ**. Δὲ λησμόνησε ὁμως τὴν ὑπόσχεσι, πού εἶχε δώσει στὸ Θεό, ὅταν ἔφευγε. Πῆγε στὸν τόπο, τὴ Βαιθίλ, πού εἶχε ἰδῆ τὸ ὄνειρο, ὅταν ἔφευγε καὶ ἔχτισε θυσιαστήριο καὶ ἔκανε θυσία στὸ Θεό, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

Ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά του ὁ Ἰακώβ, ἀγαποῦσε πρὸ πολὺ τὸν Ἰωσήφ, γιὰ τὸν σεβόταν, τὸν ἄκουε καὶ ἔκανε μὲ προθυμία ὅ,τι τοῦ ἔλεγε. Γι' αὐτὸ τὸν ἔπαιρνε πάντοτε κοντά του καὶ τοῦ ἀγόραζε τὰ πρὸ καλά φορέματα.

Τ' ἄλλα του τ' ἀδέλφια τὸν ζήλευαν γιὰ ὅλα αὐτά.

Κάποτε πού τοῦ ἔκανε μιὰ φορεσιὰ πάρα πολὺ ὠραία, ζήλευσαν ἀκόμη περισσότερο καὶ τὸν μίσησαν.

Τὸ μῖσος τοὺς μεγάλωσε, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγήθηκε δυὸ ὄνειρα, πού εἶδε.

Στὸ ἓνα ὄνειρο εἶδε, πὼς ἦταν μαζί μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τ' ἀδέλφια του στὰ χωράφια καὶ ἔδεναν δεμάτια τὸ σιτάρι, πού θέριζαν. Ἀπὸ τὰ δεμάτια ὅμως, μόνον τὸ δικό του στεκόταν ὄρθιο. Ὅλων τῶν ἄλλων ἔπεφταν μπροστὰ στὸ δικό του, σὰν νὰ τὸ προσκυνοῦσαν.

Στὸ ἄλλο ὄνειρο εἶδε, πὼς ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ ἔνδεκα ἀστέρια, ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν.

Ὅταν ἄκουσαν τὰ ὄνειρα, ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε:

— Αὐτὰ φανερώνουν, πὼς μιὰ ἡμέρα θὰ γίνης βασιλιάς καὶ θὰ σὲ προσκυνήσουμε, ἐμεῖς οἱ γονεῖς σου καὶ τ' ἀδέλφια σου.

Ἀπὸ τότε τ' ἀδέλφια του ἄρχισαν νὰ τὸν φοβοῦνται καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσουν, γιὰ νὰ μὴ γίνη βασιλιάς τους.

1. Ἡ πώλησι τοῦ Ἰωσήφ

Μιὰ μέρα, ὁ Ἰακώβ, χωρὶς νὰ βάλῃ κακὸ στὸ νοῦ του ἔστειλε τὸν Ἰωσήφ μὲ φαγητὸ μακρὰ στὰ χωράφια, πού ἦταν τ' ἀδέλφια του.

Μόλις τὸν εἶδαν ἀπὸ μακρὰ πού πήγαινε μὲ τὴν καλή του φορεσιά, τ' ἀδέλφια του εἶπαν: «Νά, ὁ ὄνειροπαρμένος, ἔρχεται. Εἶναι εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσουμε, γιὰ νὰ μὴ γίνη βασιλιάς, ὅπως λένε τὰ ὄνειρά του».

Ὁ Ρουβὴμ ὅμως δὲν τοὺς ἄφησε. «Δὲν εἶναι σωστό, τοὺς εἶπε, νὰ βάψουμε τὰ χέρια μας μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μας. Καλύτερα εἶναι νὰ τὸν ρίξωμε σ' αὐτὸ τὸ λάκκο, πού εἶναι ἐκεῖ. Ἔτσι θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ δίψα καὶ τὴν πείνα».

Ὁ Ρουβὴμ τὰ εἶπε αὐτά, γιατί εἶχε σκοπὸ τὴ νύχτα νὰ πάη κρυφὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ λάκκο.

Οἱ ἄλλοι συμφώνησαν μὲ τὸν Ρουβὴμ.

Μόλις ἔφτασε λοιπόν, ὁ Ἰωσήφ, χωρὶς νὰ τοῦ εἰποῦν τίποτε χύμξαν ὅλοι ὅλο μῖσος ἀπάνω του, τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ λάκκο.

Ὁ Ἰωσήφ ἄρχισε τὰ κλάματα καὶ τὰ παρακάλια νὰ τὸν λυπηθοῦν. Μὰ ποῦ ν' ἀκούσουν ἐκεῖνοι οἱ σκληρόκαρδοι.

Τὸ μῖσος τοὺς εἶχε κάνει ἄπονοους καὶ κακοὺς.

Κάθησαν ἡσυχοὶ παραπέρα στὸν ἴσκιο καὶ ἔτρωγαν τὸ φαγητό, ποὺ τοὺς ἔφερε ὁ Ἰωσήφ.

Σὲ λίγο, ἐκεῖ ποὺ καθόνταν, εἶδαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸν κοντινὸ δρόμο κάτι ξένοι. Ἦσαν ἔμποροι **Ἰσμαηλίτες** καὶ πήγαιναν γιὰ τὴν **Αἴγυπτο**.

Ὁ Ἰούδας τότε τοὺς εἶπε: «Λέγω πὼς καλύτερα εἶναι νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ τὸν πουλήσουμε στοὺς ἐμπόρους, ποὺ περνοῦν. Ἔτσι θὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ μπροστά μας καὶ θὰ πάρουμε καὶ χρήματα».

Ὅλοι τὸ δέχτηκαν. Τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους γιὰ λίγα χρήματα.

Γιὰ νὰ δικαιολογήσουν στὸν Ἰακώβ τὸ χαμὸ τοῦ Ἰωσήφ, ξέσκισαν τὸ φόρεμά του καὶ τὸ ἔβαψαν μὲ τὸ αἷμα ἐνὸς κατσίκιου.

Τὸ βράδυ ποὺ γύρισαν στὸ σπίτι, ἔδειξαν τὸ φόρεμα στὸν

πατέρα τους και τοῦ εἶπαν, πὼς τὸ βροῦσαν ἔτσι στὸ δάσος.

Ὁ Ἰακώβ μόλις τὸ εἶδε, τὸ γνώρισε καὶ ἄρχισε νὰ χτυπιέται καὶ νὰ φωνάζει. «Καλὸ μου παιδί, Ἰωσήφ. Δυστυχία μου! Σὲ ξέσκισαν, παιδί μου τὰ θηρία! Πῶς νὰ ζήσω τώρα χωρὶς ἐσένα. Θὰ πεθάνω! Δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω τὸν πόνο σου». Κι' ἔκλαιε ἀπαρηγόρητος νύχτα καὶ ἡμέρα.

Ἐκεῖνοι ὅμως καθόλου δὲ συγκινήθηκαν.

Τοῦς εἶχε τυφλώσει τὸ μῖσος.

2. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ταξίδι οἱ ἔμποροι μὲ τὸν Ἰωσήφ ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο, καὶ τὸν πούλησαν μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἔμπορεύματά τους. Τὸν ἀγόρασε ὁ ἀρχισωματοφύλακας τοῦ Φαραώ, ποὺ τὸν ἔλεγε **Πετεφρῆ**. Τὸν πῆρε γιὰ δούλο στὸ σπίτι του, καὶ ἔκανε δουλειές.

Ὅταν πέρασαν μερικὲς ἡμέρες, εἶδε ὁ Πετεφρῆς, πὼς ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἐργατικὸς, τίμιος καὶ καλός. Γι' αὐτὸ τὸν ἔκανε **οἶκονόμο** τοῦ σπιτιοῦ του. Αὐτὸς δηλαδὴ εἶχε τὰ χρήματα καὶ φρόντιζε γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ περνοῦσε πολὺ καλὰ στὴν ἀρχή. Μὰ ἡ γυναίκα τοῦ Πετεφρῆ ἦταν κακιὰ καὶ ἀνήθικη. Γι' αὐτὸ ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ συκοφάντησε τὸν Ἰωσήφ στὸν ἄντρα της, πὼς δῆθεν δὲν ἦταν ἠθικὸς καὶ καλός. Ὅτι ξόδευε ἄσκοπα τὰ χρήματα, κι' ἄλλα πολλὰ.

Ὁ Πετεφρῆς ἀσυλλόγιστα πίστεψε τὶς συκοφαντίες τῆς γυναίκας του κι' ἔρριξε τὸν Ἰωσήφ ἄδικα στὴ φυλακή.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν εἶπε τίποτε. Μόνο προσευχόταν στὸ Θεὸ κι ἐπίστευε, πὼς δὲ θὰ τὸν ἀφήσει νὰ χαθῆ.

3. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακή

Ὁ Ἰωσήφ καὶ στὴ φυλακὴ ποὺ ἦταν ἄδικα, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι καλός. Γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ οἱ φυλακισμένοι κι οἱ φύλακες. Ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας μάλιστα τὸν ἔκανε βοηθό του κι ἐπέβλεπε τοὺς ἄλλους φυλακισμένους, στοὺς ὁποίους φερόταν μὲ ἀγάπη καὶ συμπόνια.

Μιὰ μέρα καθὼς ἔκανε ἐπιθεώρησι στὰ κελλιὰ τῆς φυλακῆς, εἶδε δυὸ κρατουμένους νὰ κάθονται συλλογισμένοι καὶ στενοχωρημένοι. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ **ἀρχιοινοχός**, δηλαδὴ ὁ ἀρχικεραστής

κι ὁ ἄλλος ὁ **ἀρχιαιτοποιοῖς**, δηλαδή ὁ ἀρχιμάγειρας τοῦ Φαραῶ. Μὲ καλωσύνη ὁ Ἰωσήφ, σὰν τοὺς εἶδε ἔτσι, ρώτησε τί ἔχουν. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, πὼς εἶδαν κάτι ὄνειρα καὶ φοβοῦνται πὼς εἶναι κακὰ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι στενοχωρημένοι.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε νὰ τοῦ εἰποῦν τὰ ὄνειρά τους κι ὅτι ἴσως μπορέση νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσῃ.

Πρῶτος ὁ ἀρχικεραστὴς διηγήθηκε τ' ὄνειρό του καὶ εἶπε: Εἶδα πὼς ἤμουνα στὸ παλάτι καὶ φύτρωσαν μονομιᾶς τρία κλήματα μὲ ὠραῖα σταφύλια. Ἐκοψα τρία ἀπ' αὐτά, τὰ ἔστυψα σ' ἓνα χρυσὸ ποτήρι, τὰ ἔδωσα στὸ Φαραῶ καὶ ἤπιε.

Ὁ Ἰωσήφ τὸ ἐξήγησε καὶ τοῦ εἶπε:

Μὴ φοβᾶσαι. Τὸ ὄνειρό σου εἶναι καλὸ. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ βγῆς ἀπὸ τὴ φυλάκῃ καὶ θὰ ξαναγυρίσης στὴ θέσι σου στὸ παλάτι. Θυμήσου μόνο σὲ παρακαλῶ, πὼς κι ἐγὼ εἶμαι ἄδικα φυλακισμένος, καὶ πὲς στὸ Βασιλιὰ νὰ μὲ βγάλῃ κι ἐμένα.

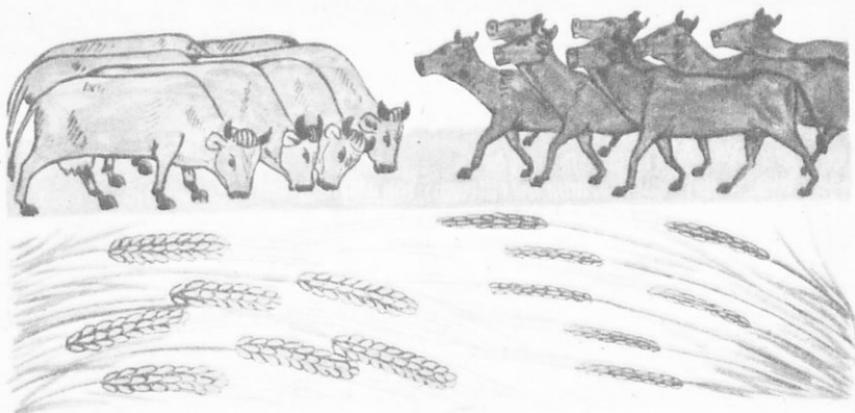
Ἐπειτα εἶπε τ' ὄνειρό του ὁ ἀρχιμάγειρας.

—Εἶδα, εἶπε, πὼς εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία κἀνιστρα ἀπᾶνωτὰ γεμάτα γλυκίσματα, κι ὅτι κατέβαιναν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἔτρωγαν.

Ὁ Ἰωσήφ στάθηκε λίγο συλλογισμένος κι ὕστερα εἶπε μὲ λύπη.

Τὸ ὄνειρό σου εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ κακό. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν καὶ θὰ σὲ κρεμάσουν, νὰ σὲ φᾶνε τὰ πουλιὰ.

Ὁ Ἰωσήφ βγήκε ἀληθινός. Ἐγίνε ἀκριβῶς ὅπως εἶπε. Ὁ ἀρχικεραστὴς γύρισε στὸ παλάτι στὴ θέσι του, ἐνῶ τὸν ἀρχιμάγειρα τὸν κρέμασαν καὶ τὸν ἔφαγαν τὰ ὄρνια.

4. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ

Πέρασαν δυὸ χρόνια ἀκόμη. Ὁ Ἰωσήφ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι στὴ φυλακὴ. Ὁ ἀρχικεραστὴς ξέχασε τὴν ὑπόσχεσι πού τοῦ ἔδωσε. Οἱ εὐτυχησμένοι ἄνθρωποι δύσκολα θυμοῦνται τοὺς δυστυχησμένους. Μὰ ὁ καλὸς Θεός, πού ἔχει τὸ σκοπὸ Του γιὰ δλους τοὺς ἀνθρώπους, δὲν τὸν ξέχασε.

Μιὰ νύχτα ἔκαμε τὸ Φαραῶ καὶ εἶδε δυὸ ὄνειρα, πού τὸν φόβισαν. Στὸ ἓνα εἶδε, πὼς, καθὼς καθόταν τάχα στὴν ὄχθη τοῦ Νείλου, εἶδε ξαφνικὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ποτάμι ἑπτὰ ὄρατες καὶ τετράπαχες ἀγελάδες. Σὲ λίγο ὅμως βγῆκαν ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες ισχνές, δηλαδὴ ἀδύνατες καὶ ἔφαγαν τίς παχειές.

Ὁ Φαραῶ ξύπνησε τρομαγμένος ἀπὸ τὸ ὄνειρο. Ὅταν ξανακοιμήθηκε, βλέπει ἄλλο ὄνειρο, πού ἔμοιαζε μὲ τὸ πρῶτο. Εἶδε, πὼς φύτρωσαν τάχα ἑπτὰ ὀρειότατα στάχυα μεγάλα καὶ γεμάτα καρπὸ. Δίπλα σ' αὐτὰ φύτρωσαν ἄλλα τόσα ἀδύνατα καὶ χωρὶς καρπὸ, πού χύμηξαν κι ἔπνιξαν τὰ καρπερὰ στάχυα.

Ὁ Βασιλεὺς ξύπνησε ξανὰ ἀναστατωμένος. Διέταξε κι ἦρθαν ὄλοι οἱ σοφοὶ τῆς χώρας νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρα. Κανέναν ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ εἰπῇ, τί σημαίνουν.

Τότε ὁ ἀρχικεραστὴς θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ, πού ἦταν στὴ φυλακὴ καὶ εἶπε στὸ Φαραῶ, τὸ δικό του περιστατικὸ κι ὅτι ἴσως αὐτὸς ὁ φυλακισμένος νὰ μπορέσῃ, νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα.

5. Ἀποφυλάκισι καὶ δόξα τοῦ Ἰωσήφ

Ὁ Φαραὼ διέταξε καὶ ἔβγαλαν ἀμέσως τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τῆ φυλακῆ. Τοῦ φόρεσαν καινούργια ροῦχα, τὸν παρουσίασαν ἐμπρὸς του καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ ὄνειρα, ποῦ εἶδε.

Ὁ Ἰωσήφ τότε τοῦ εἶπε :

— Βασιλιά μου, καὶ τὰ δυὸ ὄνειρα προλέγουν τὸ ἴδιο πρῶγμα. Οἱ ἑπτὰ παχειὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ καρπερὰ στάχυα σημαίνουν, ὅτι στὴ χώρα σου ἑπτὰ χρόνια θὰ ὑπάρξῃ μεγάλη εὐτυχία, ἀπὸ τὴν πολλὴ καρποφορία τῆς γῆς.

Οἱ ἑπτὰ ἰσχνὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἀδύνατα στάχυα σημαίνουν, ὅτι μετὰ θ' ἀκολουθήσουν ἑπτὰ χρόνια μεγάλῃς δυστυχίας. Ἡ γῆ δὲν θὰ δίνει καθόλου καρπούς.

Σὲ συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ βρῆς ἕναν ἀξιο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος θὰ φροντίσῃ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ περισσεύματα τῶν καρπῶν στὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, ὥστε ὁ λαὸς σου νὰ μὴ δυστυχήσῃ.

Ὁ Φαραὼ εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἐξήγησι καὶ θαύμασε τὴ σοφία τοῦ Ἰωσήφ. Σκέφτηκε ἀμέσως πὼς καλύτερον ἀπ' αὐτὸν δὲ θὰ μπορούσε νὰ βρῆ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ διορίζω δεῦτερο ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ σοῦ ἀναθέτω νὰ κάνῃς ὅ,τι χρειάζεται. Ὅλος ὁ λαὸς θὰ ὑπακούῃ στὶς διαταγές σου.

Τοῦ φόρεσε βασιλικά ροῦχα καὶ τὸ βασιλικὸ του δαχτυλίδι. Τὸν ἀνέβασε στὸ χρυσὸ ἀμάξι του καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν φέρουν γύρο στὴν πόλι νὰ τὸν γνωρίσῃ ὁ λαὸς γιὰ ἄρχοντά του καὶ νὰ τὸν προσκυνήσῃ.

Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ δοξάστηκε. Ἔγινε ἄρχοντας καὶ ἀμέσως ἄρχισε τὸ ἔργο του.

Διέταξε καὶ χτίστηκαν σ' ὅλες τὶς πόλεις πολὺ μεγάγες ἀποθῆ-
κες καὶ τὶς γέμισε μὲ τὸ σιτάρι, ποὺ περίσσευε στὰ ἑπτὰ χρόνια
τῆς καρποφορίας.

6. Τ' ἀδέλφια τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Πέρασαν τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας καὶ ἤρθαν, ὅπως εἶχε εἶ-
πῆ ὁ Ἰωσήφ, τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Σὲ ὅλες τὶς χῶρες οἱ
ἄνθρωποι ὑπέφεραν ἀπὸ πείνα. Μόνο ἡ Αἴγυπτος εἶχε σιτάρι. Σ'
αὐτὴ ὄχι μόνο δὲν πεινοῦσε κανεὶς, ἀλλὰ πουλοῦσε κιόλας σὲ ὄσους
πήγαιναν, ν' ἀγοράσουν ἀπὸ ἄλλα μέρη. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Ἰακώβ
καὶ ἔστειλε τὰ δέκα παιδιὰ του νὰ πᾶνε στὸ Φαραῶ γιὰ ν' ἀγορά-
σουν σιτάρι. Κράτησε γιὰ συντροφιά του μόνο τὸ Βενιαμίν.

Τ' ἀδέλφια τοῦ Ἰωσήφ ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο καὶ παρουσιά-
στηκαν μπροστά του! Ἀφοῦ τὸν προσκύνησαν τὸν παρακάλεσαν νὰ
τοὺς πουλήσῃ σιτάρι. Κανένας δὲν κατάλαβε ποιὸς ἦταν ὁ ἄρχον-
τας, ποὺ προσκυνοῦσαν.

Ὁ Ἰωσήφ ὅμως τοὺς γνώρισε ἀμέσως, ἀλλὰ συγκρατήθηκε
καὶ δὲ φανερώθηκε. Θέλησε μόνο νὰ τοὺς δοκιμάσῃ καὶ τοὺς ἔκα-
νε διάφορες ἐρωτήσεις.

Ἀφοῦ ἔμαθε ὅσα ἤθελε, τοὺς εἶπε τάχα θυμωμένος.

— Δὲν ἤρθατε στὴ χώρα γιὰ καλὸ. Εἶστε κατάσκοποι.

Αὐτοὶ διαμαρτυρήθηκαν, πὼς εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι, μὰ αὐτὸς
διέταξε νὰ τοὺς φυλακίσουν.

Ἔπειτα πῆγε στὸ δωμάτιό του καὶ ἔκλαψε ἀπὸ συγκίνησι. Ἔπει-
τα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐπειδὴ σᾶς λυπᾶμαι, θὰ σᾶς δώσω σιτάρι νὰ πᾶτε στὴν πα-
τριδα σας. Μὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι μοῦ λέτε ἀλήθεια, θὰ κρατή-
σω ἕναν ἀπὸ σᾶς, ὥσπου νὰ ξανάρθετε καὶ νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὸν
μικρότερο ἀδελφὸ σας.

Αὐτοὶ νομίζοντας πὼς ὁ ἄρχοντας δὲν ξέρει τὴ γλῶσσα τους, εἶ-
παν στενοχωρημένοι μεταξύ τους:

— Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τιμωρηθοῦμε ἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ τὸ κακὸ ποὺ κάναμε στὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ συγκινήθηκε πολὺ, ὅταν ἄκουσε αὐτά, μῆκε στὸ δωμάτιό του πάλι κι ἔκλαψε κρυφά.

Διέταξε κατόπιν τοὺς ὑπηρετές, νὰ τοὺς δώσουν σιτάρι καὶ τροφὲς γιὰ τὸ ταξίδι καὶ νὰ βάλουν κρυφὰ στὰ σακκιά τους τὰ χρήματα τοῦ καθενός.

Γιὰ ἐγγύησι κράτησε στὴ φυλακὴ τὸν **Συμεών**.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Χαναάν, ἄνοιξαν τὰ σακκιά καὶ ὅλοι τους ἔμειναν κατάπληκτοι, ποὺ βρῆκαν μέσα τὰ χρήματά τους. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν, πῶς ἐγινε αὐτό.

Ὁ Ἰακώβ στενοχωρέθηκε πολὺ γιὰ τὴν κράτησι τοῦ Συμεών καὶ δὲν ἤθελε νὰ στείλῃ μὲ κανένα τρόπο τὸ Βενιαμὴν στὴν Αἴγυπτο. Φοβόταν, ἔλεγε, μήπως χαθῆ κι αὐτός, ὅπως ὁ Ἰωσήφ.

Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ξαναπᾶνε γιὰ σιτάρι, ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ καὶ τὸ Βενιαμὴν, γιὰτὶ ἀλλοιῶς δὲ θὰ τοὺς δεχόταν ὁ βασιλιάς κι οὔτε θὰ ἐλευθερωνόταν ὁ Συμεών.

Φόρτωσαν, λοιπόν, πλοῦσια δῶρα γιὰ τὸν ἄρχοντα καὶ ξεκίνησαν.

7. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται

Ὅταν ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο, παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ, τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ πρόσφεραν τὰ δῶρα τους.

Ὁ Ἰωσήφ συγκινήθηκε πολὺ, ὅταν εἶδε τὸ Βενιαμὴν, ἀλλὰ συγκρατήθηκε πάλι. Διέταξε ν' ἀποφυλακιστῆ ὁ Συμεών καὶ ἐτοίμασε πλούσιο τραπέζι στὸ παλάτι καὶ ἔφαγαν ὅλοι μαζί. Ἡ τόση περιποίησι τοῦ ἄρχοντα τοὺς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι, καὶ δὲν ἤξεραν, πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσουν.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Ἰωσήφ, πρόσταξε τοὺς ὑπηρετές καὶ τοὺς γέμισαν τὰ σακκιά σιτάρι, χωρὶς νὰ τοὺς πάρουν χρήματα. Στὰ σακκιά τοῦ Βενιαμὴν εἶπε κρυφά, νὰ βάλουν τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Χαρούμενοι ὅλοι γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Συμεών καὶ τὶς περιποιήσεις τοῦ ἄρχοντα, ξεκίνησαν νὰ γυρίσουν στὴ Χαναάν.

Μὰ δὲν πρόφτασαν τὰ χαροῦν πολὺ. Μόλις ξεμάκρυναν ἀπὸ τὴν πόλι ἔφτασαν στρατιῶτες καὶ τοὺς ἔπιασαν.

— Δὲν εἶστε καλοὶ ἄνθρωποι, τοὺς εἶπαν. Κλέψατε τὸ ποτήρι τοῦ ἄρχοντα!

Αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ δοκίζωνται καὶ νὰ διαμαρτύρωνται, πὼς δὲν εἶναι κλέφτες, ἀλλὰ τὸ ποτήρι βρέθηκε στὰ σακκιά τοῦ Βενιαμίν.

Οἱ στρατιῶτες τοὺς ἔφεραν στὸν ἄρχοντα νὰ τοὺς δικάσῃ.

Γονάτισαν ὅλοι μπροστὰ στὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς λυπηθῇ καὶ τὸν βεβαίωσαν, πὼς δὲν ξαίρουν, πὼς βρέθηκε τὸ ποτήρι στὰ σακκιά τους.

— Δὲ θὰ τιμωρηθῆτε ὅλοι, τοὺς εἶπε. Θὰ τιμωρηθῇ μονάχα ἐκεῖνος, πού τὸ εἶχε στὰ σακκιά του. Οἱ ἄλλοι θὰ ἐπιστρέψετε στὴν πατρίδα σας. Δὲν ἀκούω τίποτε ἄλλο.

Τότε ὁ Ἰούδας τρέμοντας καὶ κλαίοντας τοῦ ἔλεγε:

— Ἐμᾶς μὴ μᾶς λυπᾶσαι, Βασιλιά μου! Λυτήσου ὅμως τὸ γέροντα πατέρα μας, πού θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του, ἂν χάσῃ τὸν Βενιαμίν. Κράτησε ἐμένα γιὰ δούλο σου καὶ ἄφησε τὸν Βενιαμίν, νὰ γυρίσῃ στὸν πατέρα μας.

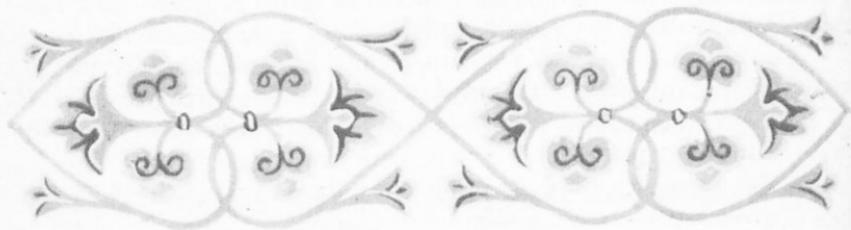
Τὰ λόγια αὐτὰ ῥάγισαν τὴν καρδιά τοῦ Ἰωσήφ καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἄλλο!

— Μὴ φοβᾶστε τοὺς εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας. Εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, πού πουλήσατε. Σᾶς συγχωρῶ ὅμως.

Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ἀγκαλιάξῃ, καὶ νὰ τοὺς φιλῇ ἕναν-ἕναν καὶ πιδὸ πολὺ τὸν Βενιαμίν, κλαίοντας ἀπὸ χαρᾶ.

Τώρα, τοὺς εἶπε «νὰ γυρίσετε στὴ Χαναάν. Νὰ πάρετε τὸν πατέρα μας καὶ τὰ ὑπάρχοντά σας καὶ νὰ ἔρθετε στὴν Αἴγυπτο, νὰ ζήσουμε ὅλοι μαζί, γιατί ἡ πείνα θὰ βαστάξῃ πολὺ ἀκόμη».

Τοὺς φόρτωσε κατόπιν ἀμάξια μὲ δῶρα γιὰ τὸ γέροντα Ἰακώβ καὶ ἔφυγαν.

8. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὸν Ἰωσήφ

Ὁ Ἰακώβ γάργηκε πολὺ, ποὺ εἶδε τὰ παιδιά του ὅλα, νὰ γυρίζουν πίσω. Μὰ ἡ χαρὰ του ἦταν ἀφάνταστη, ὅταν ἔμαθε πὸς ζῆ ὁ ἀγαπημένος του Ἰωσήφ κι ὅτι εἶναι Βασιλιάς στὴν Αἴγυπτο.

Ποῦ νὰ φανταστῆ, ὅτι ὁ Ἰωσήφ δὲ χάθηκε, ἀλλὰ ἐγινε ὅ,τι εἶχε ἰδῆ στὰ ὄνειρά του.

Σὲ λίγες ἡμέρες ἐτοιμάστηκαν καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν τοῦ εἶπαν, ὅτι ἔρχεται ὁ πατέρας του, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι νὰ τὸν ὑποδεχτῆ.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ χρυσὸ ἀμάξι του καὶ προσκύνησε τὸν πατέρα του. Ὁ γέροντας Ἰακώβ τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ ἐκλαίγαν ὅλοι ἀπὸ συγκίνησι καὶ χαρὰ.

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε εὐτυχισμένος κοντὰ στὸν Ἰωσήφ, ὡς τὰ βαθιά του γηρατειά.

Ὅταν κατάλαβε πὸς θὰ πεθάνη, εὐλόγησε τὰ παιδιά του καὶ παρακάλεσε τὸν Ἰωσήφ καὶ τ' ἄλλα παιδιά του, νὰ τὸν θάψουν στὴ Χαναάν.

Ὁ Ἰωσήφ ἐκτέλεσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του. Τὸν μετέφερε καὶ τὸν ἔθαψε στὴ Χαναάν.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸν τάφο τοῦ πατέρα του, ζήτησε νὰ τὸν θάψουν κι αὐτόν, ὅταν θὰ γύριζαν κάποτε οἱ Ἰσραηλιτες στὴν πατρίδα του. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸ ξεχάσουν τοὺς ὥρκισε.

Πέθανε σὲ ἡλικία 110 ἐτῶν.

Ὁ Μωϋσῆς

1. Ὁ Φαραὼ καὶ οἱ Ἰσραηλίτες

Πέρασαν πολλὲς ἑκατοντάδες χρόνια ἀπὸ τότε, ποὺ πέθανε ὁ Ἰακώβ καὶ ὁ Ἰωσήφ. Στὰ χρόνια αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίτες ἔγιναν πάρα πολλὲς γιλιάδες.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀνησύχησαν, μήπως οἱ Ἰσραηλίτες ἐπαναστατήσουν, γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ φύγουν. Γι' αὐτὸ ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν περισσότερο. Τοὺς ὑποχρέωναν νὰ κάνουν βαρεῖες δουλειές, γιὰ νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν κούρασι. Τοὺς ἔβαζαν νὰ κτίζουν πόλεις καὶ νὰ κάνουν ὅλες τὶς ἐργασίες ἔξω στὰ χωράφια.

Μὰ ὅσο οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς κυνηγοῦσαν, καὶ τοὺς βασάνιζαν, τόσο οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ γίνονταν πῶς πολλοί.

Τότε ὁ Φαραὼ, ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, σκέφθηκε ἄλλο τρόπο, γιὰ νὰ κἀνὴ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ λιγοστεύουν.

Κάλεσε τὶς μαμὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τὶς διέταξε νὰ σκοτώνουν τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἑβραίων. Οἱ μαμὲς ὁμως, ἐπειδὴ φοβοῦνταν τὸ Θεό, δὲν ὑπάκουσαν στὴ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ Φαραώ. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πληθαίνουν.

Ὁ Φαραὼ τότε, ἔβγαλε μιὰ αὐστηρὴ διαταγὴ, ποὺ ἔλεγε: "Ὅλα τ' ἀρσενικὰ παιδιὰ, ποὺ θὰ γεννοῦν οἱ Ἰσραηλίτισσες, νὰ πνίγονται στὸ Νεῖλο ποταμό.

2. Ἡ Γέννησι καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Μωϋσῆ

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ μιὰ Ἑβραία γέννησε ἓνα ὥραϊο ἀγοράκι. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ποτάμι τὸ ἔκρυψε τρεῖς μῆνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Δὲ μπόρεσε ὁμως νὰ τὸ κρατήσῃ περισσότερο, γι' αὐτὸ νὰ τὸ ἔκανε γιὰ νὰ τὸ σώσῃ. Πῆρε ἓνα κοφίνι ἀπὸ σάρτα καὶ τὸ ἔλειψε μέσα κι ἔξω μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μὴ περνοῦν τὰ νερά. Ὑστερα ἔβαλε

τὸ παιδάκι μέσα, τὸ πῆγε καὶ τὸ ἄφησε στὴν ὄχθη τοῦ Νείλου σ' ἓνα μέρος, πού εἶχε πολλὰ καλάμια.

Ἡ ἀδελφή του κρύφτηκε καὶ παραμόνευε νὰ ἰδῆ τι θὰ ἀπογίνη τὸ ἀδελφάκι της.

Σὲ λίγο ἦρθε ἐκεῖ ἡ βασιλοπούλα μὲ τὶς ὑπηρετρίες της γιὰ νὰ λουστῆ. Κυττάζοντας πρὸς τὸ ποτάμι εἶδε τὸ κοφίνι καὶ ἔστειλε μιά ὑπέρητρια νὰ τῆς τὸ φέρῃ. Μόλις ἀνοίξε τὸ κοφίνι, εἶδε μέσα τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι, πού ἔκλαιε.

Ἡ βασιλοπούλα κατάλαβε, ὅτι ἦταν τὸ ἀρσενικὸ παιδί κάποιας Ἑβραίας, πού τὸ πέταξε ἐκεῖ ἀπὸ τὸ φόβο της. Τὸ λυπήθηκε καὶ εἶπε νὰ τὸ πάρουν στὸ παλάτι.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ πλησίασε, κάνοντας τὴν ἀνήξερη, ἡ ἀδελφοῦλα τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπε στὴν βασιλοπούλα. «Καλὴ βασιλοπούλα, θέλεις νὰ φωνάξω μιὰ παραμάνη Ἑβραία γιὰ νὰ θηλάξῃ τὸ παιδί;»

Ἡ βασιλοπούλα τῆς εἶπε: πῆγαινε.

Τότε ἔτρεξε τὸ κορίτσι καὶ φώναξε τὴ μητέρα της. Ἡ βασιλοπούλα τῆς παρέδωσε τὸ παιδί νὰ τὸ θηλάξῃ. Ἔτσι ἡ καημένη ἡ Ἑβραία πῆρε τὸ ἀγοράκι της καὶ τὸ ἐμεγάλωνε. Τὸ σῆδιά της πέτυχε.

Ὅταν ἐμεγάλωσε ἀρκετὰ τὸ παιδί τὸ ἐπῆρε, τὸ ἔφερε στὸ παλάτι καὶ τὸ παρέδωσε στὴ βασιλοπούλα. Αὐτὴ τὸ ἔκαμε παιδί της καὶ τὸ ὠνόμασε **Μωϋσῆ**, δηλαδή, σωσμένο ἀπὸ τὸ νερό.

Ὁ Μωϋσῆς μεγάλωσε πιά στὸ παλάτι σὰ βασιλόπουλο! Ἔγινε σοφὸς καὶ δυνατός, μὰ δὲ λησμόνησε ποτὲ πὼς ἦταν Ἰσραηλίτης.

3. Ὁ Μωϋσῆς φεύγει

Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ μεγάλωνε ὁ Μωϋσῆς, τόσο φώ-
λαζε μέσα στὴν ψυχὴ του τὸ μῖσος του κατὰ τῶν Αἰγυπτίων, ποὺ
τοὺς ἔβλεπε νὰ βασανίζουσαν τοὺς πατριῶτες του.

Μιὰ ἡμέρα εἶδε ἓναν Αἰγύπτιο, ποὺ χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ ἓναν
Ἑβραῖο. Θύμωσε πολὺ γι' αὐτό. Κοίταξε γύρω του καὶ ἐπειδὴ νό-
μισε πὺς κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε, ἐκτύπησε τὸν Αἰγύπτιο καὶ τὸν
σκότωσε. Γιὰ νὰ μὴ τὸν βροῦν, τὸν ἔθαψε μέσα στὴν ἄμμο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ποὺ ξαναβγήκε περίπατο, εἶδε δυὸ Ἑβραίους
νὰ μαλώνουσαν καὶ θέλησε νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ. Τότε ὁ ἓνας τοῦ
εἶπε:

— Ποιὸς σὲ ἔβαλε δικαστὴ μας; Μήπως θέλεις νὰ μὲ σκοτώ-
σης, ὅπως σκότωσες τὸν Αἰγύπτιο;

Ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε, ὅτι τὸ μυστικὸ του προδόθηκε. Δὲ μπο-
ροῦσε νὰ μείνῃ ἄλλο στὴν Αἴγυπτο, γιατί μόλις τὸ ἔμαθε ὁ Φα-
ραὼ ζητοῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ, λοιπόν, ἔφυγε κρυ-
φὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ πῆγε σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα, ποὺ τὴν ἔλε-
γαν **Μαδιάμ**.

Στὴ χώρα αὐτὴ γνώρισε τὸν ἱερέα Ἰοθὼρ, ποὺ, ἐπειδὴ τὸν εἶ-
δε πὺς ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, τοῦ ἔδωσε γυναίκα του τὴ θυγατέ-
ρα του **Σεπφώρα**.

4. Ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν Μωϋσῆ νὰ σώσῃ τοὺς Ἑβραίους

Ὁ Μωϋσῆς τώρα βρῖσκεται μακρὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Οἱ Ἰσ-
ραηλῖτες ἐξακολουθοῦν νὰ βασανίζονται ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Δὲν
ἀπελπίζονται ὅμως. Παρακαλοῦν τὸν καλὸ Θεὸ νύχτα καὶ ἡμέρα νὰ
τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὰ ἀβάσταχτα βάσανα.

Πράγματι, ὁ Θεὸς ποὺ ἀκούει ὅσους τὸν παρακαλοῦν, ἄκουσε
τοὺς Ἰσραηλῖτες, τοὺς λυπήθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ.

Μιὰ ἡμέρα, λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ ὁ Μωϋσῆς φύλαγε τὰ πρόβατα τοῦ
πεθεροῦ του Ἰοθὼρ, ἐπάνω στὸ βουνὸ Χωρήβ, ξαφνικὰ εἶδε μέσα
ἀπὸ μιὰ βᾶτο νὰ βγαίνουν φλόγες, ἀλλὰ ἡ βᾶτος δὲν καιγόταν.

Αὐτὸ εἶναι πολὺ παράξενο, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ἄς πάω ὡς
ἐκεῖ νὰ ἰδῶ, γιατί δὲν καίεται ἡ βᾶτος.

Μόλις όμως έκανε να προχωρήσει, άκουσε άμέσως τή φωνή του Θεού, πού έλεγε :

— Μωϋσή, Μωϋσή.

— Όρϊστε, Κύριε, είπε ό Μωϋσής.

— Μή πλησιάσης έδω. Βγάλε τὰ παπούτσια σου, γιατί ή γή πού στέκεσαι είναι γή άγία. Έγώ είμαι ό Θεός του πατέρα σου, ό Θεός του Άβραάμ, ό Θεός του Ίσαάκ και ό Θεός του Ίακώβ.

Ό Μωϋσής, τρομαγμένος, γονάτισε άμέσως και έκρυψε τὸ πρόσωπό του, γιατί φοβόταν να κοιτάξει τὸ Θεό. Καί ή φωνή του Θεού συνέχισε :

«Είδα τὰ βάσανα του λαού μου στην Αίγυπτο. Άκουσα τή φωνή του και τὸν πόνο του. Άποφάσισα λοιπόν να τὸν ελευθερώσω από τὰ χέρια τῶν Αίγυπτίων και να τὸν ξαναφέρω στη Χαναάν, τήν πατρίδα του. Γι' αυτό τὸ έργο διάλεξα εσένα. Θα πᾶς στὸ Φαραώ και θα του πῆς να ελευθερώσει τοὺς Ίσραηλίτες.

Ό Μωϋσής όμως, επειδὴ φοβόταν να γυρίσει στην Αίγυπτο και να παρουσιασθῆ στὸ Φαραώ, δικαιολογήθηκε και είπε :

— Κύριε, κανένας δὲ θα με πιστέψει πὼς είμαι ἀπεσταλμένος Σου. Έπειδὴ δὲ είμαι και βραδύγλωσσος, δὲ θα μπορέσω να τὰ καταφέρω.

Ό Θεός τότε, για να του δώσει θάρρος, του είπε :

— Πήγαινε στην Αίγυπτο και μή φοβάσαι, γιατί έχουν πεθάνει οἱλοι εκείνοι, πού ήθελαν να σε σκοτώσουν. Έγώ θα είμαι πάντοτε μαζί σου και θα σε οδηγῶ τί πρέπει να κάνης.

Γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ δὲ ἀκόμα περισσότερο, ἔκαμε τὸ ραβδί του φίδι καὶ ἀμέσως τὸ φίδι πάλι ραβδί. «Αὐτὸ θὰ κάνῃς κι ἐσὺ μπροστὰ στὸ Φαραώ, τοῦ εἶπε». Κι ἀκόμα γέμισε τὸ χέρι του μὲ λέπτρα καὶ τὸ γιάτρεψε ἐκείνη τῇ στιγμῇ. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα. Τοῦ εἶπε ἐπίσης νὰ πάρῃ μαζί του τὸν ἀδελφὸ του Ἄαρών, γιὰ νὰ μιλάῃ ἐκεῖνος.

Μετὰ ἀπὸ αὐτά, ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὸν Ἄαρών ξεκίνησε καὶ ἔφτασε στὴν Αἴγυπτο.

5. ΟΙ 10 ΠΛΗΓΕΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Στὴν Αἴγυπτο ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸν Ἄαρὼν παρουσιάστηκαν πρῶτα στοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ πίστεψαν σὲ ὅσα τοὺς εἶπαν καὶ προσύνησαν τὸ Θεό.

Ἔστερα πῆγαν στὸ Φαραὼ καὶ τοῦ εἶπαν:

—Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν μᾶς ἔστειλε νὰ σοῦ ποῦμε ν' ἀφήσης τοὺς Ἰσραηλίτες ἐλεύθερους νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Ὁ Φαραὼ ὅμως δὲν πίστεψε σ' αὐτὰ καὶ τοὺς ἔδιωξε. Διέταξε μάλιστα νὰ βασανίζουν ἀκόμη περισσότερο τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ἔστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν ξαναπῆγαν στὸ Φαραὼ καὶ γιὰ νὰ πιστέψῃ, ὅτι ἀληθινὰ τοὺς εἶχε στείλει ὁ Θεός, ἔρριξε τὸ ραβδί του ὁ Ἄαρὼν μπροστὰ στὸ Φαραὼ, ὅπως εἶχε εἰπῆ ὁ Θεὸς στὸ Μωϋσῆ, κι ἀμέσως ἔγινε φίδι. Τὸ ἔπιασε στὰ χέρια του καὶ ξανάγινε ραβδί.

Μὰ ὁ Φαραὼ καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸ πάλι δὲν πίστευε σὲ τίποτε κι οὔτε ἤθελε νὰ τοὺς ἀκούσῃ πιά.

Τότε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄπιστο καὶ σκληρόκαρδο Φαραὼ καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, ἔστειλε στὴν Αἴγυπτο δέκα φοβερὰ κακά, ποὺ ὀνομάστηκαν **πληγές τοῦ Φαραώ**.

1) Τὰ νερὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἔγιναν αἷμα, ψόφισαν τὰ ψάρια καὶ βρώμισε ὅλο τὸ ποτάμι.

2) Ὅλη ἡ χώρα γέμισε ἀπὸ βατράχους, ποὺ μπῆκαν σὲ ὅλα τὰ σπίτια καὶ στὸ παλάτι ἀκόμα.

3) Ὅλη ἡ Αἴγυπτος γέμισε σκνῖπες, ποὺ βασάνιζαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα.

4) Ὅλα τὰ σπίτια καὶ ἡ Χώρα γέμισαν μύγες.

5) Ψόφισαν ὅλα τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων.

6) Τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων γέμισαν πληγές.

7) Ἐπεσε χαλάζι μεγάλο καὶ κατέστρεψε τὰ σπαρτά τους.

8) Ἐπεσαν σύννεφα ἀπὸ ἀκρίδες καὶ κατέφαγαν ὅ,τι ἄφησε τὸ χαλάζι.

9) Ἐνα πυκνὸ σκοτάδι ἐκάλυψε ὀλόκληρη τὴ χώρα καὶ

10) Μέσα σὲ μιὰ νύχτα πέθαναν ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Προτού να δώση τὴν τελευταία φοβερὴ πληγὴ στοὺς Αἰγυπτίους ὁ Θεὸς εἶπε στὸ Μωϋσῆ:

«Νὰ σφάξουν ὅλες οἱ οἰκογένειες τῶν Ἰσραηλιτῶν ἓνα ἀρσενικὸ ἀρνὶ ἢ κατσίκι χρονιάρικο καὶ μὲ τὸ αἷμα του νὰ βάρουν τὶς πόρτες τῶν, ὥστε ὁ ἄγγελος νὰ τὶς ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὶς πόρτες τῶν Αἰγυπτίων. Τὸ κρέας ἀπὸ τὰ σφαχτὰ αὐτὰ νὰ τὸ φάγουν ὡς τὸ πρῶτὸ μὲ πικρὰ χόρτα καὶ ψωμὶ ἄζυμο (χωρὶς προζύμι). Ὅλη δὲ τὴ νύχτα νὰ μὴ κοιμηθῇ κανεὶς, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ φύγουν».

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὴ νύχτα ἄγγελος Κυρίου ἐθανάτωσε τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τοῦ Φαραὼ ἀκόμη καὶ δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν σπίτι χωρὶς νεκρό. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούονταν θρῆνοι, ποὺ ἔφταναν ὡς τὸν οὐρανό.

Οἱ Ἑβραῖοι ὁμῶς εἶχαν χαρὰ. Εἶχαν Πάσχα.

Ὁ Φαραὼ ξύπνησε ἀπὸ τὸ φοβερὸ κλάμα καὶ τρομαγμένος κάλεσε τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ τοὺς εἶπε:

«Σηκωθῆτε, πάρτε τὰ πράγματά σας καὶ τὰ ζῶα σας καὶ φύγετε».

Ἀπὸ τότε οἱ Ἑβραῖοι γιορτάζουν κάθε χρόνον τὸ γεγονός αὐτό, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴ σωτηρία τους.

Τὴ γιορτὴ αὐτὴ τὴ λέγουν Πάσχα καὶ διαρκεῖ 7 ἡμέρες. Τρῶγουν, ὅπως τότε, κρέας ψητό, πικρὰ χόρτα καὶ ἄζυμο ψωμὶ (κουλούρα).

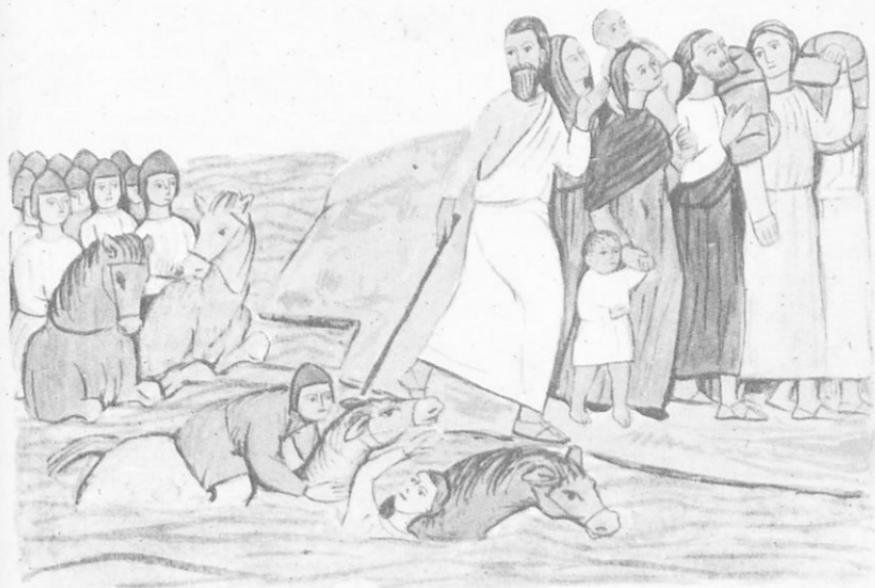
6. Οἱ Ἰσραηλίτες διαβαίνουν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα

Ἀμέσως οἱ Ἰσραηλίτες, μόλις δόθηκε ἡ διαταγὴ τοῦ Φαραὼ, πῆραν τὰ πράγματά τους καὶ τὰ κοπάδια τους καὶ ξεκίνησαν ὅλο χαρὰ γιὰ τὴν ἀγαπημένη τους πατρίδα. Ὑστερα ἀπὸ 430 χρόνια σκλαβιάς ἦταν πάλι ἐλεύθεροι καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ὡδήγησε στὸ δρόμο τους γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Ἦταν 600 χιλιάδες ἄντρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ τὶς γυναῖκες. Μαζί τους πῆραν καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ Ἰωσήφ, ὅπως τοὺς εἶχε ὀρκίσει νὰ κάμουν, ὅταν θὰ λευθερώνονταν.

Ὅταν ὁμοῦς ὁ Φαραὼ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἶδαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνουν αὐτοὶ τὶς βαρεῖες ἐργασίες, ποὺ ἔκαναν ὡς τώρα οἱ Ἑβραῖοι, μετάνοισαν.

Συγκέντρωσαν ἀμέσως ἀμάξια καὶ στρατὸ καὶ ἄρχισαν νὰ κα-

ταδιώκουν τούς Ἑβραίους. Τούς ἔφτασαν κοντὰ στήν Ἐρυθρά θά-
λασσα, ὅπου εἶχαν σταματήσει.

Οἱ Ἰσραηλίτες, μόλις εἶδαν τούς Αἰγυπτίους νά τούς κνηγοῦν,
ἄρχισαν νά παραπονοῦνται στό Μωϋσῆ, γιατί φοβήθηκαν πὼς θά
τούς ξαναγύριζαν στή σκλαβιά.

Ὁ Μωϋσῆς ὁμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ τούς ἔλεγε νά
ἔχουν πίστι καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δὲ θά τούς ἀφήσῃ νά χαθοῦν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἓνα σύννεφο ἀπλώθηκε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσ-
ραηλίτες καὶ τούς Αἰγυπτίους. Ὁ Μωϋσῆς δέ, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Κύ-
ριος, σήκωσε τὸ ραβδί του καὶ χτύπησε τὴ θάλασσα.

Ἀμέσως τὰ νερὰ χωρίστηκαν καὶ ἐγίνε ἓνας πλατὺς δρόμος, ἀπὸ
τὸν ὁποῖον πέρασαν οἱ Ἑβραῖοι στήν ἀπέναντι ξηρά, χωρὶς νά
βραχοῦν.

Πίσω ἀπὸ τούς Ἰσραηλίτες ρίχτηκαν νά περάσουν καὶ οἱ Αἰ-
γύπτιοι. Τότε ὁ Μωϋσῆς χτύπησε πάλι τὰ νερὰ τῆς θάλασσας καὶ
εὐθὺς ἐνώθησαν καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ Φαραὼ πνίγησαν ὅλοι.

Οἱ Ἰσραηλίτες τότε, χαρούμενοι, ἔψαλλαν διαφόρους ὕμνους
γιὰ νά εὐχαριστήσουν καὶ νά δοξάσουν τὸ Θεό, πὸν τούς ἔσωσε.

7. Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν "Ἐρημο

Μετὰ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα οἱ Ἰσραηλίτες ἔφτασαν στὴν ἔρημο **Σούρ**, ὅπου περπατοῦσαν τρεῖς ἡμέρες καὶ δὲν εὕρισκαν νερό. Ἡ δίψα ἔγινε γιὰ ὄλους ἀβάστακτη. Ἄρχισαν τότε νὰ γογγύζουν ἐναντίον τοῦ Μωϋσῆ καὶ τοῦ Ἀαρών. Πολλοὶ ἤθελαν νὰ γυρίσουν στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Μωϋσῆς πάντα τοὺς ἔδινε θάρρος.

Ἀπὸ τὴ Σούρ ἔφτασαν σὲ ἄλλο μέρος. Ἐκεῖ βρῆκαν νερό, ἀλλὰ ἦταν πικρό.

Τότε ὁ Θεὸς ἔδειξε ἓνα ξύλο στὸ Μωϋσῆ, τὸ ὁποῖο μόλις τὸ ἔρριξε στὸ πικρὸ νερό, ἔγινε ἀμέσως γλυκὸ καὶ ἤπιαν. Βαδίζοντας μέσα στὴν ἔρημο, ἔφτασαν σὲ ἄλλη περιοχὴ. Καὶ ἐδῶ δὲν εἶχαν νερό, μὰ οὔτε καὶ τροφίμα. Ἡ κούρασι, ἡ δίψα καὶ ἡ πείνα τυραννοῦσαν τοὺς Ἑβραῖους, οἱ ὅποιοι ἄρχισαν πάλι νὰ γογγύζουν. Ὁ Μωϋσῆς τοὺς συμβούλευε καὶ τοὺς καθησύχαζε:

—Μὴ γογγύζετε, τοὺς ἔλεγε, ὁ Θεὸς δὲ θὰ μᾶς ἀφήσῃ πάλι.

Καὶ παρακάλεσε τὸν καλὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Καὶ πράγματι τοὺς ἐβοήθησε. Γιὰ κρέας τοὺς ἔστειλε κοπάδια ὀρτύκια (πούλια). Γιὰ ψωμί τοὺς ἔρριχνε κάθε πρωτὶ ἓνα ἄσπρο σπόρο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ δροσιὰ καὶ ἦταν γλυκὸς καὶ νόστιμος. Αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν **Μάννα**. Τὸ Μάννα ἔπεφτε κάθε μέρα, ὅσο χρειάζοταν γιὰ νὰ χορτάσουν. Τὴν Παρασκευὴ ἔπεφτε διπλό, γιὰτὶ τὸ Σάββατο δὲν ἔπεφτε.

8. ΟΙ 10 ΕΝΤΟΛΕΣ

Οι Ἰσραηλίτες, περπατώντας τρεῖς μῆνες στὴν ἔρημο, ἔφτασαν μπροστὰ στὸ ὄρος **Σινᾶ**. Ὁ Μωϋσῆς τοὺς ἄφησε ἐκεῖ καὶ ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ὅπου ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε :

— Γνωρίζετε ὅσα ἔκανα γιὰ σᾶς μέχρι σήμερα, γιὰ νὰ σᾶς σώσω. Ἐὰν ἐξοκολουθήσετε νὰ μὲ ἀκούτε καὶ νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς λέγω, τότε θὰ σᾶς προστατεύω καὶ θὰ εἶστε ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς μου ἀνάμεσα σὲ ὅλα τὰ ἔθνη.

Αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ Μωϋσῆς στοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ὅλοι μαζί φώναζαν, ὅτι εἶναι σύμφωνοι νὰ κάνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κατόπιν τοὺς εἶπε νὰ νηστέψουν δυὸ ἡμέρες νὰ καθαρισθοῦν καὶ νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, ὥστε νὰ εἶναι ἑτοιμοί.

Τὴν τρίτη ἡμέρα τὸ πρωὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροντὲς καὶ ἀστραπές. Ὅλο τὸ βουνὸ σκεπάστηκε ἀπὸ πυκνὴ ὀμίγλη, ἐκάπνιζε καὶ σείονταν.

Κι ἀνάμεσα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ξεχώριζαν φωνὲς ἀπὸ δυνατὴ σάλπιγγα. Ὁ Μωϋσῆς, ὅπως τοῦ εἶχε εἰπῆ ὁ Θεός, ὠδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτες, πὺν ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους, ὡς τοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Τότε ἀκούστηκε ἀκόμη πιὸ δυνατὴ ἡ σάλπιγγα καὶ ἄρχισε ν' ἀκούεται βροντερὴ ἢ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πὺν τὸν καλοῦσε ν' ἀνέβῃ στὸ βουνὸ καὶ ἔλεγε :

- 1) Ἐγὼ εἶμαι Κύριος, ὁ Θεός σου, πὺν σὲ ἐλευθέρωσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Νὰ μὴ προσκυνᾷς ἄλλους Θεούς, ἐκτὸς ἀπὸ μένα.
- 2) Νὰ μὴ κάμης εἰδῶλα γιὰ νὰ τὰ προσκυνᾷς ἢ ἄλλα πράγματα ἀπὸ ὅσα ὑπάρχουν στὸν κόσμο.
- 3) Νὰ μὴ προφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς λόγο.
- 4) Ἐξ ἡμέρες τῆς ἐβδομάδας μπορεῖς νὰ ἐργάζεσαι, τὴν ἐβδόμη ἡμέρα, τὸ Σάββατο, νὰ λατρεύῃς τὸ Θεὸ καὶ νὰ ξεκουράζεσαι.
- 5) Νὰ σέβῃσαι τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, γιὰ νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένος.
- 6) Νὰ μὴ σκοτώσης (οὐ φονεύσεις).
- 7) Νὰ μὴ προσβάλης τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ τοῦ ἄλλου.
- 8) Νὰ μὴ κλέψῃς (οὐ κλέψεις).
- 9) Νὰ μὴ κάνῃς ὄρκο ψέματα.
- 10) Νὰ μὴ θέλῃς τὰ ξένα πράγματα.

Οι ἐντολὲς αὐτὲς ἐπειδὴ ἦταν μιὰ συμφωνία μεταξύ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν ὠνομάσθησαν **Διαθήκη**.

9. Οἱ Ἰσραηλίτες λησμονοῦν τὸ Θεό τους καὶ λατρεύουν τὸ χρυσὸ μοσχάρι

Μετὰ ἀπ' αὐτά, ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὸ βουνὸ γιὰ νὰ πάρη νέες ὁδηγίες ἀπὸ τὸ Θεό.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔμεινε ἐκεῖ πάνω 40 ἡμέρες καὶ οἱ Ἰσραηλίτες νόμισαν πὸς τοὺς παράτησε πιά ἢ ὅτι σκοτώθηκε. Ἄρχισαν τότε νὰ ξεγνοῦν τὶς ὑποσχέσεις τοὺς στὸ Θεὸ καὶ νὰ μὴ σέβωνται τὶς ἐντολές. Παρουσιάστηκαν μάλιστα στὸν Ἀαρὼν καὶ ζήτησαν νὰ τοὺς κάμῃ ἓνα Θεὸ ὅσῳ ἐκείνους τῶν Αἰγυπτίων. Ὁ Ἀαρὼν στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε. Ἀλλὰ τελικὰ ὑπάκουσε καὶ ἔκαμε ἓνα χρυσὸ μοσχάρι ἀπὸ τὰ χρυσαφικὰ πού εἶχαν, καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ προσκυνοῦν γιὰ Θεὸ καὶ νὰ προσφέρουν θυσίες.

Αὐτὸ δὲν τὸ φανταζόταν ὁ Μωϋσῆς, πὸς μπορούσε νὰ συμβῆ ποτέ. Γι' αὐτὸ μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ κι' ἀντίκρουσε τὸ κατάντημα τῶν πατριωτῶν του, θύμωσε πολὺ. Στὸ θυμὸ του ἐπάνω ἔσπασε καὶ τὶς δυὸ πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολές, πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός. Τιμώρησε μὲ θάνατο τοὺς πρωταίτιους καὶ κατέστρεψε τὸ χρυσὸ μοσχάρι. Τὸ ἔκανε σκόνη καὶ τὴν ἔριξε στὴν πηγὴ, πού ἔπιναν νερό, γιὰ ν' ἀηδιάζουν.

Οἱ Ἰσραηλίτες κατάλαβαν τὸ σφάλμα τοὺς καὶ ζήτησαν ἀληθινὰ συγχώρησι ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὸν Μωϋσῆ.

10. Ἡ κιβωτὸς τῆς Διαθήκης καὶ οἱ γιορτές

Ὁ καλὸς Θεὸς εἶδε τὴ μετάνοια τῶν Ἑβραίων καὶ τοὺς συγχώρησε. Εἶπε τότε στὸ Μωϋσῆ καὶ ξανανέβηκε στὸ βουνὸ καὶ τοῦ ἔδωσε ἄλλες πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολές.

Οἱ Ἰσραηλίτες χάρηκαν πολὺ, πού εἶδαν τὸ Μωϋσῆ νὰ φέρῃ ξανά τὶς δύο πλάκες. Ἐκαμαν τότε ἓνα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο καὶ ἔβαλαν μέσα τὶς πλάκες. Τὸ κιβώτιο αὐτό, τὸ ὠνόμασαν **κιβωτὸ τῆς Διαθήκης**. Τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης καὶ μία στάμνα μὲ Μάννα, τὶς τοποθέτησαν σὲ ξεχωριστὴ σκηνή, πού λέγονταν σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου. Μετὰ ὁ Μωϋσῆς, δίδαξε τὴ σημασία κάθε ἐντολῆς καὶ ὠρίσε τὶς γιορτὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Κυριώτερες εἶναι:

1) **Τὸ Σάββατον**, γιὰ νὰ δοξολογοῦν τὸ Θεὸ καὶ ν' ἀναπαύονται.

2) **Τὸ Πάσχα**, ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

3) **Ἡ Πεντηκοστή**, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἡμέρα, ποῦ ἐπῆραν τὶς 10 ἐντολές.

4) **Ἡ Σκηνοπηγία**, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἐποχὴ, ποῦ ζοῦσαν στὴν ἔρημο κάτω ἀπὸ σκηνές.

11. Οἱ Ἰσραηλίτες φθάνουν κοντὰ στὴ Χαναάν. Νέα περιπλάνησι στὴν ἔρημο

Στὴν περιοχὴ τοῦ Σινᾶ οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Ἐπειτα ξεκίνησαν γιὰ τὴν Χαναάν.

Εἶχαν ἀρκετὸ δρόμο νὰ κάνουν ἀκόμη.

Μὰ ὅσο πλησίαζαν ἡ χαρὰ τους γινόταν πὺο μεγάλη.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔπρεπε νὰ ξέρουν πῶς εἶναι ὁ τόπος, ποῦ θὰ πήγαιναν νὰ κυριέψουν, γι' αὐτὸ ὁ Μωϋσῆς διάλεξε ἕναν ἀπὸ κάθε φυλὴ καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κατασκοπεύσουν τὴ χώρα.

Ἀρχηγό τους ὠρίσε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Αὐτοὶ πήγαν σὲ ὅλα τὰ μέρη καὶ ὕστερα ἀπὸ 40 ἡμέρες γύρισαν. Ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ ὅσα εἶδαν, ποῦ δὲν ἤξεραν τι νὰ πρωτοδιηγηθοῦν

για τὰ καλὰ τοῦ τόπου. Σὰν δείγμα τῆς εὐφορίας τῆς γῆς ἔφεραν ἓνα τσαμπὶ σταφύλι, πὺν τὸ κρατοῦσαν δύο γιὰ νὰ τὸ σηκώσουν. Φαντασθῆτε πόσο ἦταν.

Μαζὶ μὲ τὰ καλὰ ὅμως εἶπαν πὺς οἱ κάτοικοι τῆς Χαναὰν εἶναι μεγαλόσωμοι, γενναῖοι κι' ἔχουν κάστρα δυνατά. Ὅταν τ' ἄκουσαν αὐτὰ οἱ Ἑβραῖοι δέιλιασαν κι' ἄρχισαν νὰ τὰ βάζουν πάλι μὲ τὸν Μωϋσῆ, πὺν τοὺς ἔφερε ὡς ἐκεῖ κι' ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Χανααναίους.

Πολλοὶ ἤθελαν νὰ γυρίσουν πίσω στὴν Αἴγυπτο καὶ ζητοῦσαν ἀρχηγό. Λησμόνησαν πόσες φορὲς ὁ καλὸς Θεὸς τοὺς βοήθησε στὶς δύσκολες στιγμὲς.

Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς, κάλεσε τὸν Μωϋσῆ καὶ τοῦ εἶπε, πὺς κανένας Ἰσραηλίτης ἀπὸ αὐτούς, πὺν ἦταν τότε πάνω ἀπὸ 20 ἑτῶν δὲν θὰ φθάσῃ νὰ ἰδῆ τὴ Χαναὰν. Γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν δέ, ἐπειδὴ ἦσαν ὀλιγόπιστοι, τοὺς κατεδίκασε νὰ μείνουν 40 ἀκόμη χρόνια στὴν ἔρημο Φαράν. Ἔτσι ὅλοι αὐτοὶ πέθαναν. Μόνο δύο ἔζησαν πιστοὶ στὸ Θεό, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ, οἱ ὁποῖοι κήρυτταν τὴν πίστι σὶδὸ Θεὸ καὶ πίστευαν ὅτι θὰ τοὺς προστατεύσῃ μὲ τὴν παντοδυναμία του.

12. Θάνατος τοῦ Μωϋσῆ

Ὁ Ἀαρὼν κι ὅλοι οἱ γέροντες εἶχαν πεθάνει. Τώρα ζύγωνε καὶ τὸ τέλος τοῦ Μωϋσῆ. Ἦταν πιά 120 χρονῶν. Αὐτὸς τὸ κατάλαβε αὐτό. Γι' αὐτὸ κάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς εἶπε: Ἰσραηλίτες εἶστε ὁ πιὸ καλότυχος λαὸς τοῦ κόσμου, γιὰτὶ ἔχετε βοηθὸ τὸ Θεό, ὁ ὁποῖος χτυπάει ὅλους τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς νικάει.

Αὐτὸς ὁ καλὸς Θεός, θὰ σᾶς βοηθήσῃ καὶ τώρα. Κατόπιν, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός, κάλεσε τὸν **Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ**, τὸν εὐλόγησε καὶ τὸν ὥρισε ἀρχηγό τους.

Ἀφοῦ τελείωσαν ἔτσι ὅλα παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ ἰδῆ ἔστω καὶ ἀπὸ μακρὰ τὴ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή του καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀνεβῆ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Φασγά. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Κύριος, τοῦ ἔδειξε τὴ γῆ, πὺν εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ. Μὰ αὐτὴ τὴ γῆ δὲν ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ τὴν πατήσῃ ὁ Μωϋσῆς. Τὴν εἶδε ἀπὸ μακρὰ καὶ πέθανε εὐχαριστημένος ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ἐπάνω στὸ βουνό.

Οἱ Ἰσραηλῖτες ἔθαψαν τὸ σῶμα τοῦ Μωϋσῆ στὴν κοιλάδα τοῦ Μωάβ καὶ κράτησαν πένθος 30 ἡμέρες.

13. Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μωϋσῆ, ὁ Θεὸς κάλεσε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ ἔδωσε ὁδηγίες, πῶς νὰ προχωρήσουν οἱ Ἰσραηλῖτες:

Ξεκίνησαν λοιπόν, γιὰ νὰ μποῦν στὴ Χαναάν. Μπροστὰ πῆγαιναν οἱ ἱερεῖς μὲ τὴ Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, κατόπιν πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ πίσω ὁ λαός.

Γιὰ νὰ φθάσουν στὴ Χαναάν ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸν ποταμὸ Ἰορδάνη. Μὰ ἦταν δύσκολο, γιὰτι εἶχε πολὺ νερό. Τότε φάνηκε κι ἐδῶ ἡ δύναμι τοῦ Θεοῦ. Ἐγινε ἄλλο θαῦμα! Μόλις οἱ ἱερεῖς, πού βάσταζαν τὴν κιβωτὸ, πάτησαν στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ, ἀμέσως τὰ νερὰ σταμάτησαν πιὸ πάνω καὶ φάνηκε ἡ ξηρά. Τότε οἱ Ἰσραηλῖτες πέρασαν γρήγορα στὴν ἄλλη ὄχθη, χωρὶς νὰ βραχούν.

Τώρα εὐρίσκονται στὴ γῆ τῶν πατέρων τους.

Εἶναι πολὺ χαρούμενοι καὶ ἐνθουσιασμένοι, γιὰτι κατάλαβαν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζὺ τους.

Οἱ κάτοικοι τῆς Χαναάν, μόλις εἶδαν τὸ θαῦμα, τὰ ἔχασαν καὶ δὲν εἶχαν δύναμι ν' ἀντισταθοῦν στοὺς Ἰσραηλῖτες.

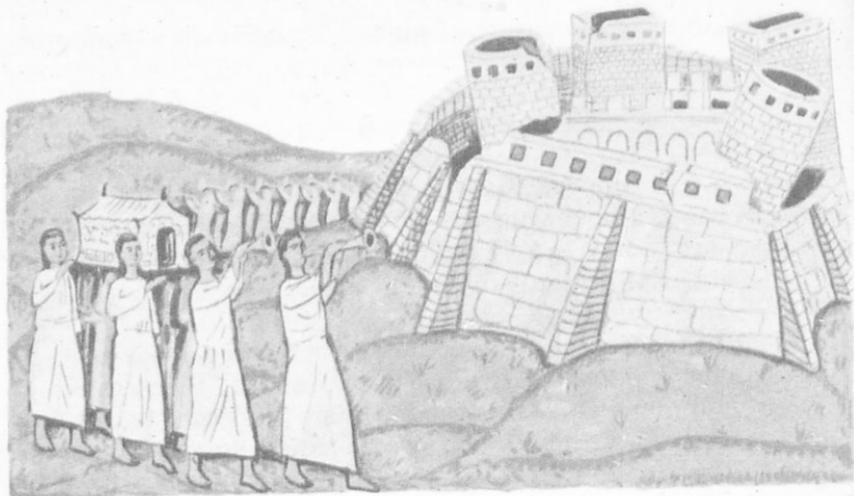
Μετὰ τὸν Ἰορδάνη βρῆκαν ἐμπόδιο τὴν πόλι Ἰεριχώ, πού ἦταν ὠχυρωμένη καὶ τὴν ἐπολιόρκησαν. Οἱ κάτοικοι ἦσαν φιλοπόλεμοι καὶ φύλαγαν γερὰ τὰ κάστρα.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ πάλι. Ὁ καλὸς Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ του καὶ εἶπε: «Τὴν Ἰεριχώ θὰ σὰς τὴν δώσω. Ἐπὶ ἕξ ἡμέρες ἕμως θὰ μπαίνουν μπροστὰ ἐπτὰ ἱερεῖς μὲ σάλπιγγες καὶ στρατός. Πίσω θ' ἀκολουθῆ ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης καὶ οἱ πολεμιστὲς καὶ θὰ κάνετε ἓνα γύρο κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη. Τὴν ἕβδομη ἡμέρα θὰ κάμετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπτὰ γύρους. Καὶ τότε θὰ χτυπήσουν οἱ σάλπιγγες καὶ ὅλος ὁ λαὸς θὰ φωνάξῃ πάρα πολὺ δυνατὰ καὶ τὰ τεῖχη θὰ πέσουν. Ἀμέσως ὁ λαὸς θὰ ὀρμήσῃ ν' ἀνεβῆ στὰ τεῖχη».

Πράγματι ἔτσι ἔκαμαν καὶ ἔγινε τὸ θαῦμα!

Τὰ πελώρια τεῖχη γκρεμίστηκαν σὰν νὰ ἔγινε σεισμὸς καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες μπῆκαν νικητὲς στὴν πόλι.

Ὅταν διαδόθηκε αὐτό, τότε συγκεντρώθηκαν ὅλοι οἱ λαοί, πού κατοικοῦσαν πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, γιὰ νὰ πολεμήσουν ὅλοι μὸζι τοὺς Ἰσραηλῖτες.

Μόνο οί κάτοικοι τῆς Γαβαὼν φοβήθησαν καί τοὺς δέχτηκαν σάν φίλους.

Οἱ ἄλλες πολιτεῖες γιά νά ἐκδικηθοῦν τὴν Γαβαὼν τὴν ἐπολιόρκησαν. Τότε οἱ Γαβαωνῖτες ζήτησαν τὴ βοήθεια τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔτρεξε στὴ Γαβαὼν καὶ ἄρχισε μεγάλη μάχη στὴν ὁποία μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ νικοῦσαν οἱ Ἰσραηλιτες. Ἡ ἡμέρα ὅμως πῆγαινε νά τελειώσῃ καὶ ἡ μάχη συνεχιζόταν. Ὁ Ἰησοῦς τότε παρακάλεσε τὸ Θεὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νά σταματήσῃ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι.

— Νά σταθῆ ὁ ἥλιος ἐπάνω ἀπὸ τὴ Γαβαὼν, εἶπε, καὶ ἡ σελήνη στὴ φάραγγα Αἰλών.

Ἔτσι μεγάλωσε ἡ ἡμέρα καὶ συνεχίστηκε ἡ μάχη ὥσπου οἱ Ἐβραῖοι μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ συνέτριψαν τοὺς ἐχθρούς τους. Μετὰ τὴ νίκη αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ κυρίεψε σιγά-σιγά ὅλη τὴ Χαναὰν καὶ τὴ μοίρασε στὶς 12 φυλές τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μετὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔθαψε τὰ κόκκαλα τοῦ Ἰωσήφ σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία του.

Ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του εὐλογοῦσε καὶ συμβούλευε τοὺς πατριῶτες του στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ πέθανε σὲ ἡλικία 110 ἐτῶν δοξασμένος καὶ ἀγαπημένος ἀπὸ τὸ λαό του, πού τὸν ἔθαψε μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ θρῆνο.

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ οἱ Ἰσραηλίτες πολλὰς φορὰς λησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἐπίστευαν τὰ εἰδῶλα. Ὁ Θεὸς γὰρ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ἔστειλε διαφόρους λαοὺς νὰ τοὺς πολεμήσουν. Ἔτσι ξαναθυμοῦνταν τὴν εὐτυχία, ποὺ εἶχαν, ὅταν ἔμεναν πιστοὶ στὸν καλὸ Θεό, μετάνοιωναν καὶ ζητοῦσαν συγχώρησι καὶ βοήθεια.

Ὁ Θεὸς τότε παρουσίαζε μεταξὺ τους καλοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ὤριζε γιὰ ἀρχηγούς.

Αὐτοὶ ἐδίδωχαν μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ τοὺς ἐχθροὺς καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ζοῦσαν πάλι εὐτυχισμένοι.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ λέγονται **Κριτές**. Πρῶτος κριτὴς ἦταν ὁ **Γοθονιήλ** καὶ ὕστερα ἡ **Δεβώρα**.

Σπουδαιότεροι ἀπὸ τοὺς Κριτές ἦσαν ὁ **Γεδεών**, ὁ **Ἰεφθάε**, ὁ **Σαμψών**, ὁ **Ἡλὶ** καὶ ὁ **Σαμουήλ**.

1. Ὁ Γεδεών

Μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν λησμονήσει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἔχασαν τὴ βοήθειά του, οἱ Μαδιανῖτες, ποὺ ἦταν γείτονες, ἐπετέθησαν ἐναντίον τους καὶ κατάστρεψαν τὴ χώρα τους.

Ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ ἔστειλε τὸ **Γεδεών**, νὰ τοὺς σώσῃ. Ὁ Γεδεών ἦταν φτωχός, ἀλλὰ εἶχε πίστι στὸ Θεό. Κάλεσε, λοιπόν, τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς εἶπε: Ὅποιος θέλει ἄς ἔλθῃ κοντά μου νὰ σώσωμε τὴν πατρίδα μας, ποὺ κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς Μαδιανῖτες.

Πῆγαν κοντά του πολλοί, ὡς δέκα χιλιάδες. Ἀπ' αὐτοὺς διάλεξε μόνον τριακόσιους.

Ἔδωσε στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ σάλπιγγα καὶ μιὰ στάμνα, στὴν ὁποία εἶχε μέσα μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη. Κατόπιν τοὺς χώρισε σὲ τρία τμήματα καὶ τοὺς τοποθέτησε γύρω ἀπὸ τοὺς Μαδιανῖτες.

Αὐτοὶ ἔπρεπε, ὅταν θὰ δίνονταν τὸ σύνθημα, νὰ σπᾶσουν μονομῆς τὶς στάμνες, νὰ σηκώσουν τὶς λαμπάδες, νὰ χτυπήσουν τὶς σάλπιγγες καὶ νὰ φωνάξουν δυνατά.

Ἔτσι ἔγινε. Οἱ Μαδιανῖτες ξαφνιάστηκαν καθὼς κοιμοῦνταν καὶ κατατρομαγμένοι παράτησαν τὸ στρατόπεδο καὶ ἔτρεχαν νὰ σωθοῦν.

Οἱ ψεύτικοι θεοὶ τους, πού τοὺς παρακαλοῦσαν, δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Πολλοὶ σκοτώθηκαν μεταξύ τους. Πάρα πολλοὺς σκότωσαν οἱ Ἰσραηλῖτες, οἱ ὁποῖοι τοὺς κυνηγοῦσαν καὶ τοὺς ἔδιωξαν μακριὰ ἀπὸ τὴ χώρα τους, πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη.

Ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ γλύτωσαν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των καὶ δοξάστηκε ὁ Γεδεὼν, ὁ ὁποῖος τοὺς κυβέρνησε 40 χρόνια.

2. Ὁ Σαμφών

Ἔστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἕνας καινούριος ἐχθρὸς παρουσιάστηκε, οἱ **Φιλισταῖοι**.

Ὁ καλὸς ὁμως Θεὸς καὶ πάλι λυπήθηκε τοὺς ἄπιστους Ἰσραηλῖτες καὶ τοὺς ἔστειλε ἕναν ἀρχηγὸ πολὺ δυνατό καὶ καλὸ πατριώτη, πού τὸν ἔλεγε **Σαμφών**.

Ὁ Σαμφών, ὅταν ἦταν ἀκόμη 17 ἐτῶν σκότωσε ἕνα λιοντάρι, πού τοῦ ἐπετέθηκε νὰ τὸν φάη. Αὐτός, λοιπόν, ἤθελε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους.

Κάποτε πού οἱ Φιλισταῖοι πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Ἰσραηλῖτες ὁ Σαμφών ἔπιασε 300 ἀλεπούδες. Τὶς ἔδεσε ἀπὸ τὶς οὐρὲς δυὸ - δυὸ καὶ ἔβαλε ἀνάμεσά τους ἀπὸ μιὰ λαμπάδα. Κατόπιν ἀναψε τὶς λαμπάδες καὶ τὶς ἀπόλυσε στὰ σπαρτὰ τῶν Φιλισταίων. Ἔτσι τοὺς ἔκαψε τὶς θυμωνιὲς καὶ τὰ ἀθέριστα σπαρτὰ.

Ὁ Σαμφών εἶχε γίνῃ ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Φιλισταίων. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν μὲ κάθε τρόπο.

Κάποτε, ὁμως προδόθηκε καὶ πιάστηκε. Τὸν ἔδεσαν πολὺ καλά μὲ χονδρὰ σχοινιά. Στὸ δρόμο ὁμως, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔκοψε τὰ σχοινιά καὶ ἐλευτερώθηκε. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε ὄπλο, ἄρπαξε τὸ σαγόνι ἑνὸς γαϊδάρου, πού βρέθηκε μπροστὰ του καὶ σκότωσε

μέ αυτό πολλούς ἐχθρούς του, κι ἔτσι τοὺς ξέφυγε.

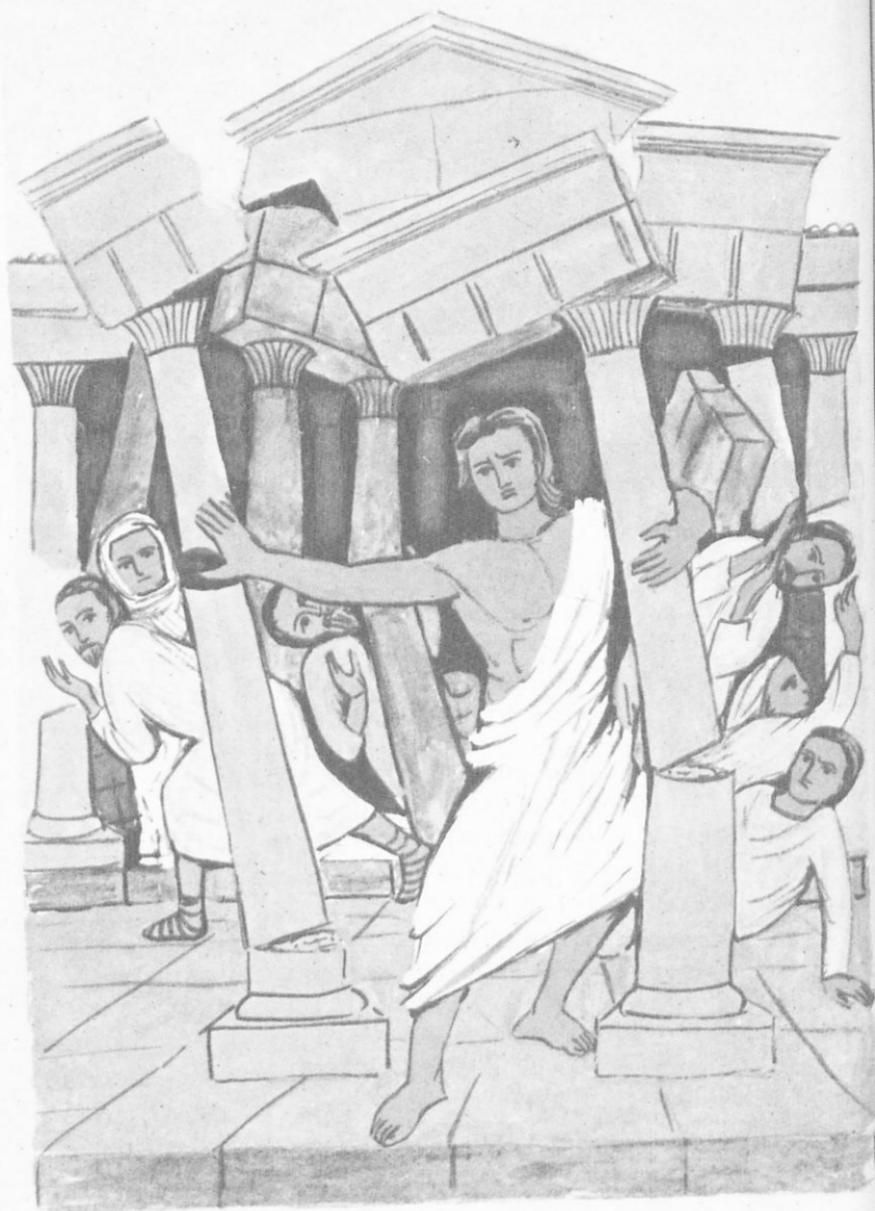
Ἄλλη μιὰ φορά τὸν εἶχαν κυκλώσει στὴν πόλι Γάζα κι ἐκλείσαν τὴν πόλι, γιὰ νὰ μποῦν τὸ πρωτὶ νὰ τὸ πιάσουν. Ὁ Σαμψὼν ὁμως σηκώθηκε τὰ μεσάνυχτα καὶ ἀφοῦ βρῆκε τὴν πύλη κλειστή τὴν ἔβγαλε μὲ τοὺς ἀρμούς καὶ τὴν ἔφερε στὸν ὄμο του ὡς τὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Σαμψὼν εἶχε ἓνα μυστικό. Τὴ δύναμί του τὴ χρωστοῦσε στὰ μακρὰ του μαλλιά, ποὺ δὲν τὰ ἔκοβε ποτέ.

Αὐτὸ τὸ μυστικὸ κατώρθωσε νὰ τὸ μάθη μὲ τὴν ἐπιμονή της καὶ μὲ τίς κολακεῖες της ἡ γυναίκα του, ἡ Δαλιδά, ποὺ ἦταν Φιλισταία. Αὐτὴ πληρώθηκε ἀπὸ τοὺς πατριῶτες της τοὺς Φιλισταίους καὶ μιὰ νύχτα τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά καὶ τὸν παρέδωσε σ' αὐτούς. Ἔτσι ὁ Σαμψὼν ἔχασε τὴ δύναμί του... Οἱ Φιλισταῖοι τὸν τύφλωσαν καὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή, ὅπου γύριζε τίς πέτρες τοῦ μύλου.

Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως τὰ μαλλιά του ξανάγιναν κι ἀπόχτησε πάλι τὴ δύναμί του. Μιὰ ἡμέρα οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν γιορτὴ. Ἐβγαλαν, λοιπόν, τὸν Σαμψὼν ἀπὸ τὴ φυλακή, γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ τὸν ἰδῇ ὁ λαός. Μαζεύτηκαν γύρω του ὄλοι οἱ ἄρχοντες καὶ τρεῖς χιλιάδες λαός καὶ τὸν κοροῖδευαν.

Αὐτὸς τότε ζήτησε ἀπὸ τὸ παιδὶ ποὺ τὸν ὠδηγοῦσε, νὰ τὸν

«Αποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἄλλοφύλων».

ἀκουμπλήση στις κολῶνες, πού στηρίζονταν ὁ ναός. Μὰ μόλις τις ἄγγιξε προσευχήθηκε στοῦ Θεοῦ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ κι ἀμέσως ἐσπρωξε τις κολῶνες μὲ τὰ δυὸ του χέρια φωνάζοντας:

Ἔσ' ἀποθάνῃ ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.

Ὁ ναὸς σωριάστηκε καὶ πλάκωσε τὸν Σαμφῶν καὶ ὄσους ἦταν μέσα σ' αὐτόν.

3. Ὁ ἩΛΙ

Ἄλλος Κριτῆς ἔγινε ὁ ἀρχιερέας Ἡλί. Ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ πιστός, ἀλλὰ δὲν ἦταν καλὰ τὰ δυὸ παιδιά του. Αὐτὰ δὲν σέβονταν οὔτε τὸ Θεὸ οὔτε τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Θεὸς πολλὲς φορὲς τὸν συμβούλεψε νὰ τιμωρήσῃ τὰ παιδιά του, γιὰ νὰ γίνουν καλὰ, ἀλλὰ ὁ Ἡλί δὲν τὸ ἔκαμε. Ἦταν μαλακὸς ἀνθρώπος κι' ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιά του δὲν τὰ μάλωνε ποτέ. Ὁ Θεὸς τὸν εἰδοποίησε, ὅτι θὰ πάθῃ μεγάλο κακό. Καὶ πραγματικὰ ἐπαῖε.

Σ' ἕναν πόλεμο, λοιπόν, μὲ τοὺς Φιλιστιαίους οἱ Ἰσραηλίτες νικῆθηκαν.

Σκότωσαν τὰ δυὸ παιδιά τοῦ Ἡλί κι' ἐπῆραν τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, πού εἶχαν στὸν ὄμο τους.

Μόλις τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ Ἡλί ζαλίστηκε πολὺ καὶ σκοτώθηκε καθὼς ἔπεσε ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

Ἔτσι τιμωρήθηκε αὐτός, τὰ παιδιά του καὶ οἱ Ἰσραηλίτες πού εἶχαν λησμονήσῃ τὸν καλὸ Θεό.

4. Ὁ Σαμουὴλ

Μετὰ τὸν Ἡλί ἔγινε Κριτῆς ὁ Σαμουὴλ. Ὁ Σαμουὴλ ἦταν ἀπὸ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ὅταν ὁ Ἡλί ἦταν ἀρχιερέας καὶ Κριτῆς. Ἦταν πολὺ δίκαιος, εὐσεβὴς καὶ πιστὸς στοῦ Θεοῦ. Ἦταν καὶ προφήτης.

Ὅταν ἀνέλαβε Κριτῆς, οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν σκλαβωμένοι στοὺς Φιλιστιαίους. Ὁ Σαμουὴλ συμβούλεψε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ μετανοήσουν, νὰ προσκυνήσουν τὸν ἀληθινὸ Θεό, γιὰ νὰ σωθοῦν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀκουσαν τὰ λόγια του, μετάνοιωσαν καὶ ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὸν καλὸ Θεό, πού τόσες φορὲς τοὺς γλύτωσε ἀπὸ τόσα βάσανα,

Ἔτσι ξαναβρῆκαν τὸ θάρρος τους, ἔκαναν πόλεμο μὲ τοὺς Φι-

λισταίους, τὸς νίκησαν καὶ ἐλευθερώθηκαν. Πῆραν πίσω τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ὅλη ἡ Χαναάν ξανάγινε Ἑβραϊκή. Ὁ Σαμουὴλ κυβέρνησε μὲ δικαιοσύνη τὸς Ἰσραηλίτες μέχρι τὰ γεράματα του. Στὰ χρόνια του ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἔζησε εὐτυχισμένος.

Ὅταν γέρασε πολὺ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ κυβερνήσῃ, ὤρισε γιὰ Κριτὲς τὰ δυὸ του παιδιά, Αὐτὰ ὅμως ἦταν ἀδικοὶ ἄνθρωποι. Δὲν ἔμοιαζαν τοῦ πατέρα τους. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες ζήτησαν ἀπὸ τὸ Σαμουὴλ νὰ βγάλῃ τοὺς Κριτὲς καὶ νὰ τοὺς ὀρίσῃ βασιλιά, ὅπως εἶχαν ὅλοι οἱ γειτονικοὶ λαοί.

Ὁ Σαμουὴλ τότε, ἀφοῦ προσευχήθηκε στὸ Θεό, ἔχρισε πρῶτο βασιλιά τοῦ Ἰσραὴλ ἓνα γενναῖο πολεμιστὴ, τὸν **Σαοῦλ**.

Ἔτσι ὁ Σαμουὴλ εἶναι ὁ τελευταῖος Κριτὴς καὶ μ' αὐτὸν τελειώνει ἡ ἱστορία τῶν Κριτῶν.

5. Ἡ καλὴ νύφη Ροῦθ

Μιὰ φορά, στὴν περίοδο τῶν Κριτῶν, ἔπεσε μεγάλη πείνα καὶ δυστυχία στὴ Χαναάν. Πολλοί, γιὰ νὰ ζήσουν, πήγαιναν στὶς γειτονικὲς χῶρες.

Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἔφυγε κι ἓνας, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἑλιμέλεχ μὲ τὴ γυναίκα του Νωεμὶν καὶ τὰ δυὸ του παιδιά. Ἐφυγε ἀπὸ τὴ Βηβλεὲμ καὶ πῆγε στὴ χώρα Μωάβ.

Ἔστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐκεῖ στὴν ξενιτεία πέθανε ὁ Ἑλιμέλεχ καὶ ἔμεινε ἡ Νωεμὶν μὲ τὰ δυὸ παιδιά της, τὰ ὁποῖα, ὅταν μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν δυὸ καλὲς κόρες Μωαβίτισσες. Τὴ μιὰ τὴν ἔλεγαν **Ὀρφά** καὶ τὴν ἄλλη **Ροῦθ**. Μὰ καὶ τὰ παιδιά της δὲν ἔζησαν πολὺ, κι ἔτσι ἔμεινε ἡ γρηὰ Νωεμὶν μὲ τίς νύφες της χωρὶς ἐγγόνια.

Στὸ μεταξὺ ἡ δυστυχία εἶχε περάσει. Ἡ Νωεμὶν ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρῶσιν στὴν πατρίδα της τὴ Βηθλεέμ, κοντὰ στοὺς συγγενεῖς της. Ἐκίνησε λοιπὸν γιὰ τὴ Βηθλεέμ, ὅπου τὴν ἀκολούθησαν καὶ οἱ νύφες της. Αὐτὴ τίς παρακαλοῦσε νὰ γυρῶσιν, ἀλλὰ αὐτὲς δὲν ἠθελαν ν' ἀκούσουν τίποτε. Ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ τοὺς ἔλεγε, κατάρφερε τελικὰ τὴν Ὀρφά κι ἐγύρισε. Τὴ Ροῦθ δὲ μπόρεσε νὰ τὴν καταφέρῃ. «Μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ σ' ἀφήσω, τῆς εἶπε, καὶ νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου. Θὰ ἔρθω ὅπου κι ἂν πᾶς καὶ θὰ μείνω κι ἐγὼ ἐκεῖ ποὺ θὰ μείνης. Οἱ δικοί σου θὰ εἶναι καὶ δικοί μου κι ὁ Θεός σου, Θεός μου. Ἐκεῖ ποὺ θὰ πεθάνῃς ἐσύ, θὰ πεθάνω κι ἐγώ».

Μπροστά σ' αὐτὴ τὴν ἀφοσίωσι, τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τῆς Ρούθ, δέχτηκε ἡ Νωεμὶν καὶ τὴν πῆρε μαζί της.

Ἔτσι οἱ δυὸ γυναῖκες ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ Ρούθ, γιὰ νὰ συντηρηθοῦν μὲ τὴ γρηὰ πεθερᾶ της, πῆγαινε στὰ χωράφια καὶ μάζευε τὰ στάχυα, πού ἔμεναν ἀπὸ τοὺς θεριστές.

Μιὰ ἡμέρα εἶχε πάει γιὰ στάχυα στὰ χωράφια τοῦ πλοῦσιου Βοόζ, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενῆς τῆς πεθερᾶς της. Ὁ Βοόζ κατὰ τύχη πῆγε νὰ ἰδῆ τοὺς ἐργάτες του κι ἐκεῖ, πολὺ πίσω ἀπ' αὐτοὺς, εἶδε τὴν καλὴ Ρούθ, πού ἔκανε τὴ δουλειὰ αὐτῆ.

Ρώτησε τότε τὸν ἐπιστάτη ποιὰ εἶναι κι ἔτσι ἔμαθε ὅλη τὴν ἱστορία της.

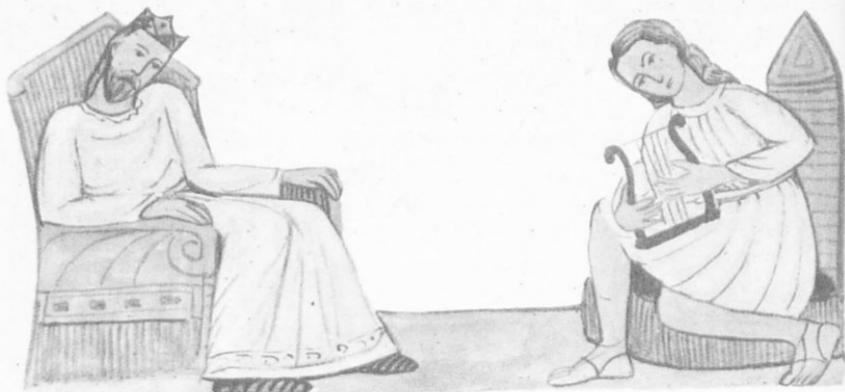
Κατάλαβε, ὅτι ἡ Ρούθ εἶναι πολὺ καλὴ γυναίκα. Γι' αὐτὸ εἶπε στοὺς θεριστὲς νὰ τὴν ἀφήνουν νὰ μαζεύη στάχυα κι ἀνάμεσα στὰ δεμάτια ἀκόμα. Σκέφτηκε δὲ καὶ κάτι ἄλλο. Νὰ τὴν πάρη γυναίκα του, ἀφοῦ ἦταν τόσο προκομμένη.

Τὴν παρακολούθησε ἀρκετὲς ἡμέρες ἀκόμη καὶ στὸ τέλος τῆς εἶπε πὼς θέλει νὰ τὴν παντρευτῆ κι ἄς πάρη μαζί της καὶ τὴ Νωεμὶν στὸ σπίτι του.

Ἡ Ρούθ τότε ἔτρεξε μὲ χαρὰ καὶ τὰ διηγῆθηκε ὅλα στὴν πεθερᾶ της καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια καὶ τὴν εὐχὴ της. Ἡ Νωεμὶν δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι καὶ ἡ Ρούθ παντρεύτηκε τὸν πλοῦσιο Βοόζ.

Ἡ Ρούθ γέννησε ἕνα παιδί, τὸν Ὁβήδ. Ἀπὸ τὸν Ὁβήδ γεννήθηκε ὁ Ἰεσσαί, πού γέννησε τὸν Δαυὶδ τὸν βασιλέα.

Ἀπὸ τὴ γενιὰ τοῦ **Δαυὶδ** γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Περίοδος τῶν Βασιλέων

1. Ὁ Σαοὺλ

Ὁ Σαοὺλ ἦταν καλὸς βασιλιάς. Κυβερνοῦσε τὸ λαό του μὲ δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη.

Φοβόταν καὶ σεβόταν τὸ Θεό, γι' αὐτὸ τὸν βοήθησε καὶ ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς του, τοὺς Ἀμωνίτες καὶ πρὸ παντὸς τοὺς Φιλισταίους καὶ δοξάστηκε.

Ἀπὸ τὴ δόξα ὅμως τὴν πολλὴ ἄλλαξε συμπεριφορά. Ἄρχισε νὰ μὴ λογαριάζη κανέναν ἄνθρωπο καὶ νὰ μὴ σέβεται τὸ Θεὸ καὶ τὶς ἐντολές Του. Ἔλεφετε ἀπὸ ἁμαρτία σὲ ἁμαρτία.

Ὁ καλὸς Θεὸς εἶπε στὸ Σαμουὴλ νὰ τοῦ πῆ, πὼς ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ φέρεται ἔτσι, θὰ πάθῃ μεγάλα κακά.

Ὁ Σαοὺλ ὅμως δὲ θέλησε ν' ἀκούσῃ τὶς συμβουλές τοῦ Σαμουὴλ. Γι' αὐτὸ, ὕστερα ἀπὸ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ὁ Σαμουὴλ πῆγε στὴ Βηθλεὲμ καὶ ἔχρισε κρυφὰ βασιλιά τὸ **Δαυὶδ**, τὸ νεώτερο ἀπὸ τοὺς 7 γιουὺς τοῦ Ἰεσσαί.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε ὁ Σαοὺλ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑποψιαζόταν ὅτι θὰ τοῦ πάρουν τὴ βασιλεία, ἔγινε νευρικός καὶ ὄλο μελαγχολία. Καθόταν ὄλο σκεπτικός καὶ ὑποψιαζόταν ὄλο τὸν κόσμο.

Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γίνῃ καλὰ, πῆγαν καὶ βρῆκαν τὸ Δαυὶδ. Ὁ Δαυὶδ ἦταν βοσκός, ἀλλὰ ἤξερε νὰ παίξῃ λύρα καὶ νὰ τραγουδᾷ ὠραῖα. Τὸν πῆραν λοιπὸν στὸ παλάτι καὶ διεσκέδαζε τὸ βασιλιά.

2. Δαυιδ και Γολιαθ

Στό μεταξύ οί Φιλισταίοι ἔκαναν νέο πόλεμο μέ τούς Ἰσραηλίτες. Οί δυό στρατοί ἦταν ἔτοιμοι γιά μάχη.

Στό στρατό τῶν Φιλισταίων ἦταν ἕνας γίγαντας, πού τόν ἔλεγαν **Γολιαθ**.

Ὁ Γολιαθ φοροῦσε χάλκινη περικεφαλαία, θώρακα, περικνημίδες χάλκινες, ἀσπίδα χάλκινη καί κοντάρι σιδερένιο μακρú.

Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μάχη, βγῆκε στή μέση τῆς κοιλάδας καί εἶπε:

—Γιατί νά πολεμήσετε; Ἐγώ δέχομαι νά στείλετε καί σεῖς ἕναν, ὅποιον ἔχετε γιά παλληκάρι, νά μονομαχήσωμε. Ἄν μέ σκοτώσῃ, τότε ἐμεῖς οί Φιλισταῖοι θά γίνωμε δοῦλοι σας. Ἄν τόν νικήσω θά γίνετε σεῖς δοῦλοι σέ μᾶς.

Αὐτό γινόταν κάθε ἡμέρα 40 ἡμέρες καί κανένας Ἰσραηλίτης δέν τολμοῦσε νά βγῆ νά παλέψῃ.

Ὁ Σαοὺλ πῆγαινε νά σκάσῃ ἀπό τό κακό του. Οί Φιλισταῖοι ἀπό τήν ἀπέναντι πλευρά τούς κοροΐδευαν. Ἡ ντροπή ἦταν μεγάλη γιά τούς Ἑβραίους.

Ὁ Σαοὺλ, γιά νά παρακινήσῃ κάποιον, ὑποσχέθηκε πολλά δῶρα καί ἀκόμη ὅτι θά τοῦ ἔδινε γυναίκα τήν κόρη του. Μά κανεῖς δέν τολμοῦσε.

Μιά ἡμέρα ἦρθε στό στρατόπεδο ὁ μικρόσωμος Δαυίδ καί ἔφερε τροφίμα σι' ἀδέρφια του.

Εἶδε τό Γολιαθ πού βγῆκε στή μέση καί κοροΐδευε τούς Ἰσραηλίτες καί στενοχωρέθηκε πολύ. Πῆρε λοιπόν τήν ἀπόφασιν νά μονομαχήσῃ αὐτός μέ τόν Φιλισταῖο. Παρουσιάστηκε τότε στό Σαοὺλ καί τοῦ ζήτησε τήν ἄδεια.

Ὁ Σαοὺλ στήν ἀρχή δίστασε νά τόν ἀφήσῃ. Ὁ Δαυίδ ὅμως ἐπέμενε. Γιά νά τόν καταφέρῃ, τοῦ εἶπε διάφορες ἱστορίες ἀπό τή ζωή του. Τοῦ εἶπε πῶς δέν τόν φοβᾶται, ὅπως δέ φοβήθηκε καί τ' ἄγρια θηρία, πού πάλεψε μαζί τους κι ἄλλα πολλά.

Ὁ βασιλιάς τότε δέχτηκε καί τοῦ πρόσφερε τήν πανοπλία του. Τῆ φόρεσε ὁ Δαυίδ, μά δέ μποροῦσε νά κινηθῆ καί τήν ἔβγαλε.

Πῆρε μονάχα τό ραβδί του, πέντε λιθάρια ἀπό τό ρέμα στό σακκούλι του καί τῆ σφεντόνα του στό χέρι καί σιάθηκε ἀπέναντι στό Γολιαθ.

Μόλις τόν εἶδε ὁ Γολιαθ, τοῦ εἶπε, ἔτσι ὅπως τόν εἶδε παιδί: Σκυλί νόμισες πῶς εἶμαι κι ἔρχεσαι μέ ράβδους;

Ὁ Δαυὶδ ἄφοβος τοῦ ἀπάντησε :

— Ἐσὺ ἔρχεσαι ἐναντίον μου μὲ σπαθί, κοντάρι καὶ ἀσπίδα.
Ἐγὼ δὲ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μου.

Καθὼς πλησίαζε ὁ Φιλισταῖος, πῆρε ἀπὸ τὸ σακκούλι του μιὰ πέτρα ὁ Δαυὶδ, τὴν ἔβαλε στὴ σφεντόνα του καὶ τὴν πέταξε μὲ δύναμι στὸ Γολιάθ. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ἡ πέτρα χτύπησε τὸ γίγαντα στὸ μέτωπο, σφηνώθηκε στὸ κεφάλι του καὶ ὁ Γολιάθ ἔπεσε κάτω. Ὁ Δαυὶδ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔτρεξε καὶ ἄρπαξε τὸ σπαθὶ τοῦ Φιλισταίου καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Οἱ Φιλισταῖοι τὰ ἔχασαν. Τρομοκρατήθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν γρήγορα - γρήγορα, ἀφήνοντας ὅλα τους τὰ ὑπάρχοντα. Οἱ Ἰσραηλίτες, μόλις εἶδαν ἔτσι, πῆραν θάρρος καὶ κυνήγησαν τοὺς Φιλισταίους πολὺ μακριά. Ὁ φίλος του ὁ Ἰωνάθαν, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, τοῦ χάρισε τὴ στολή του καὶ ἄλλα πολλά.

Καθὼς δὲ ἐπέστρεφε ὁ Δαυὶδ στὴν πόλι, μαζεύτηκε ὁ λαὸς καὶ τὸν ὑποδέχτηκε φωνάζοντας: «Ὁ Σαοὺλ νίκησε χιλιάδες καὶ ὁ Δαυὶδ μυριάδες».

Ἡ δόξα αὐτῆ τοῦ Δαυὶδ πείραξε τὸν Σαοὺλ καὶ τὸν ἐμίσησε.

3. Σαούλ και Δαυίδ

Ἡ ζήλεια τοῦ Σαούλ γιὰ τὸ Δαυίδ δὲν τὸν ἄφηνε ἤσυχο. Νύχτα καὶ ἡμέρα βασανιζόταν ἀπὸ τὸ φθόνο του. Καὶ στὸ τέλος ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ κι ἄς τὸν εἶχε κάνει γαμπρό του. Ὁ Δαυίδ ἀνυποποτα ἐξακολούθουσε νὰ μένῃ στὸ παλάτι καὶ νὰ διασκεδάζῃ τὸ βασιλιά, πὺ ξανάπαθε μελαγχολία.

Μιὰ ἡμέρα ἐνῶ ὁ Δαυίδ διεσκέδαζε τὸ Σαούλ, αὐτὸς ἄρπαξε ξαφνικὰ τὸ κοντάρι του καὶ τὸ πέταξε νὰ τὸν κτυπήσῃ. Ὁ Δαυίδ φυλάχτηκε καὶ γλύτωσε. Κατάλαβε πὺς ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ σωθῇ. Πῆρε λίγους συντρόφους καὶ γύριζε στὰ βουνὰ καὶ στὰ δάση. Ἀλλὰ κι ἐκεῖ ὁ Σαούλ τὸν κατεδίωκε μὲ τρεῖς χιλιάδες στρατό.

Μὰ ὁ Θεὸς προστάτευε τὸ Δαυίδ, γιὰτὶ ἦταν πιστὸς καὶ δίκαιος.

Κάποτε ὁ Σαούλ κουράστηκε νὰ γυρίζῃ στὰ βουνὰ. Ἐφτασε σὲ μιὰ σπηλιὰ καὶ μπῆκε μέσα κι ἀποκοιμήθηκε. Στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς ἦταν κρυμμένος κι ὁ Δαυίδ μὲ τὰ παλληκάρια του. Εὐκαιρία ἦταν νὰ τὸν σκοτώσῃ, ὅπως τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄνδρες του. Αὐτὸς ὅμως τὸν σεβάστηκε, γιὰτὶ ἦταν βασιλιάς του, δοσμένος ἀπὸ τὸ Θεό. Τοῦ ἔκοψε ὅμως τὴν ἄκρη ἀπὸ τὸν μανδύα του.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκε βγῆκε ὁ Δαυίδ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ τοῦ φώναξε: «Ἄκουσε, βασιλιά μου καὶ πατέρα μου: Σοῦ λένε, ὅτι θέλω τὸ κακό σου. Μὰ νά, πὺ τὴν ὥρα βλέπεις μὲ τὰ μάτια σου, πὺς ἂν ἤθελα τὸ κακό σου μποροῦσα νὰ σὲ σκοτώσω. Νά, ἔχω γιὰ ἀπόδειξι τὴν ἄκρη τοῦ μαντύα σου. Ἄς κρίνῃ ὁ Θεὸς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ μας».

Ὁ Σαούλ, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, κατάλαβε πόσο κακὰ φερνόταν στὸ Δαυίδ καὶ ἔκλαψε μετανιωμένος. Ἐτσι συμφιλώθηκαν πάλι καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι.

Ἐστερα ἀπὸ καιρὸ οἱ Φιλιισταῖοι ξανάρχισαν τὸν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλῖτες.

Ὁ Σαούλ πῆγε νὰ πολεμήσῃ. Σὲ μιὰ μάχῃ σκοτώθηκαν καὶ τὰ τρία του παιδιὰ κι αὐτὸς τραυματίστηκε. Τότε, γιὰ νὰ μὴ πιαστῇ αἰχμάλωτος, αὐτοκτόνησε, γιὰτὶ ὁ ἀκόλουθός του δὲ δέχτηκε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ.

Ὁ καλὸς Δαυίδ λυτήθηκε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ καὶ πὺ πολὺ γιὰ τὸν Ἰωνάθαν.

Ἀπὸ τὴν λύπη του ἔγραψε λυπητερὰ τραγούδια, πὺ τὰ τραγουδοῦσε κι ἔκλαιγε.

4. Ὁ Δαυὶδ βασιλιάς

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαοὺλ ἔγινε βασιλιάς ὁ Δαυὶδ.

Τὸ πρῶτο ποῦ ἔκαμε, ἦταν νὰ ὀργανώσῃ στρατὸ καὶ στόλο. Μὲ τὴ φρονιμάδα του καὶ τὸν σεβασμὸ του στὸ Θεό, κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ νὰ κἀνῃ τὸ κράτος του δυνατό.

Κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν ἔκανε πρωτεύουσα τοῦ Κράτους. Ἔχτισε κατόπιν ὠραῖα ἀνάκτορα καὶ ἄλλα οἰκήματα. Ἐπίσης ἔχτισε ὠραιότατη **Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου**, ὅπου ἐτοποθέτησε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Σ' ὅλα αὐτὰ καὶ στοὺς πολέμους εἶχε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ δὲν περηφανεύτηκε ποτέ, ὅπως ἔκανε ὁ Σαοὺλ, καὶ ἦταν δίκαιος καὶ πιστός.

Μὰ κάποτε ἔκανε μιὰ βαρεῖα ἁμαρτία. Ὁ Θεὸς ἔστειλε τότε τὸν προφήτη Νάθαν καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ τιμωρηθῇ πολὺ γιὰ τὸ ἁμάρτημα του ἐκεῖνο.

Ὁ Δαυὶδ κατάλαβε τὸ κακὸ ποῦ ἔκανε. Μετάνοιωσε πολὺ καὶ ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸ Θεό. Περπατοῦσε πολὺ συλλογισμένος καὶ ἔκανε ποιήματα ποῦ ἔψελνε στὸ Θεὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τὰ ποιήματα αὐτὰ λέγονται **ψαλμοὶ** καὶ βρισκονται γραμμένοι στὸ βιβλίον τῆς ἐκκλησίας, ποῦ λέγεται **Ψαλτήριον** καὶ διαβάζονται ὡς σήμερα.

Μερικοὶ στίχοι ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς εἶναι :

« Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου ».

5. Ὁ Ἀβεσσαλώμ

Μιά τιμωρία τοῦ Δαυὶδ ἦταν ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του Ἀβεσσαλώμ. Ὁ Ἀβεσσαλώμ ἦταν ὡραῖος νέος, ψηλὸς μὲ ὡραῖα μακρὰ μαλλιά. Ἦταν ὁμοῦ πολὺ ζωηρὸς καὶ ἀνυπάκουος, ὅπως εἶναι ὅλα τὰ κακὰ παιδιά. Τοῦ ἄρεσε νὰ γυρίζη ἐδῶ κι ἐκεῖ. Κάθε ἡμέρα ἔκανε φασαρίες, ποὺ δηλητηρίαζαν τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα του. Στὸ τέλος θέλησε νὰ τοῦ πάρη τὴ βασιλεία καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς.

Ὁ Δαυὶδ τὸν συμβούλεψε νὰ καθίση φρόνιμα, μὰ τὸ κακὸ παιδί δὲν ἄκουσε. Ἔστειλε τότε στρατὸ ἐναντίον του καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό, νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν. Στὴ μάχη ποὺ ἔγινε, ὁ Ἀβεσσαλώμ νικῆθηκε. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ, καβάλησε ἓνα μουλάρι κι ἔτρεξε μέσα στὸ δάσος.

Μά, γιὰ κακὴ του τύχη, καθῶς περνοῦσε κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, τὰ μακρὰ μαλλιά του μπλέχτηκαν στὰ κλαδιὰ κι ἔμεινε κρεμασμένος. Ἐκεῖ τὸν ἔφτασε ὁ στρατηγὸς Ἰωάβ, ὁ ὁποῖος λησμόνησε τὴ διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ, καὶ τὸν σκότωσε.

Ὁ Δαυὶδ, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Ἀβεσσαλώμ, λυπήθηκε πολὺ καὶ ἔκλαιε ἀπαρηγόρητος λέγοντας: «Παίδι μου, Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου, Ἀβεσσαλώμ, μακάρι νὰ πέθαινα ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα, Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου, παιδί μου».

Οί μεγάλες στενοχώριες ἀπὸ τὸν χαμὸ τῶν παιδιῶν του, τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας του καὶ ἡ κούρασι ἀπὸ τοὺς πολέμους τὸν ἔκαμαν ἄρρωστο.

Ὅταν κατάλαβε πὼς θὰ πεθάνη, κάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸν προφήτη Νάθαν καὶ ἔχρισαν βασιλιὰ τὸ παιδί του **Σολομῶντα**. Στὸ Σολομῶντα ἔδωσε τὴν εὐχή του καὶ τὸν συμβούλεψε νὰ εἶναι δίκαιος καὶ νὰ σέβεται τὸ Θεὸ καὶ τὶς ἐντολές του.

Ὁ Δαυὶδ βασίλευσε 40 χρόνια. Πέθανε 70 χρονῶν.

6. Ὁ Σολομῶν

Ὁ Σολομῶν σὲ ὅλη τὴ βασιλεία του δοξάστηκε γιὰ τὰ καλὰ του ἔργα. Ὅταν ἔγινε βασιλιάς, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Θεὸ πλοῦτη, τιμές, δόξα καὶ μακροζωία, ζήτησε μόνο σοφία. Μὰ ὁ καλὸς Θεός, πὺ χαρίζει πλοῦσι τὰ δῶρα του στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, τοῦ τὰ χάρισε ὅλα μαζί μὲ τὴ σοφία.

Μὲ τὴ σοφία του εὗρισκε τὸ σωστὸ καὶ ἔδινε δικαιοσύνη, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐποχὴ του εἶναι ὀνομαστή.

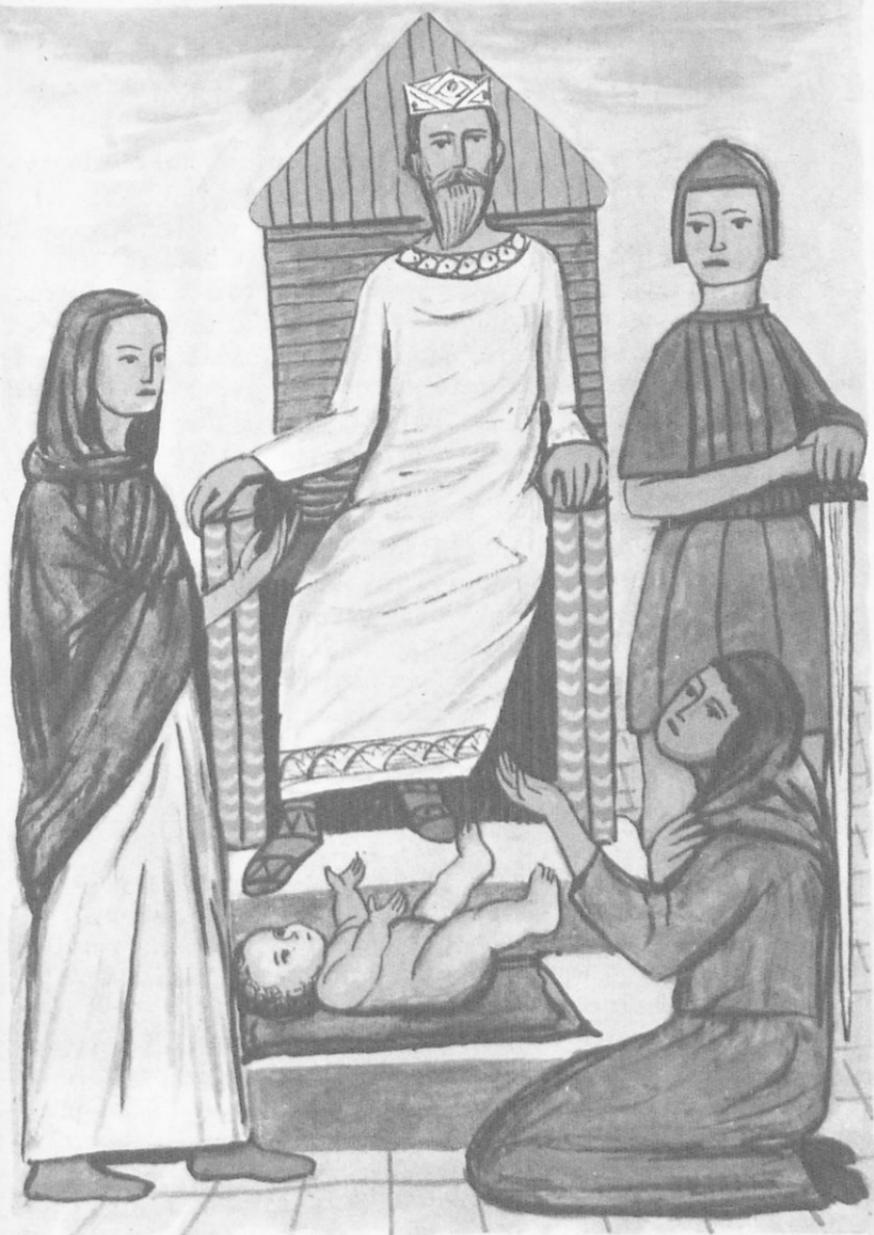
Μιά φορὰ δυὸ γυναῖκες κατοικοῦσαν μαζί. Ἐτυχε μάλιστα νὰ γεννήσουν μαζί. Μιά νύχτα ἢ μιὰ ἀπ' αὐτές, καθὼς κοιμόταν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, πλάκωσε τὸ μωρό της καὶ τὸ σκότωσε. Τότε σηκώθηκε σιγὰ - σιγὰ καὶ ἔβαλε τὸ πεθαμμένο παιδί δίπλα στὴν ἄλλη γυναῖκα καὶ πῆρε τὸ ζωντανό.

Τὸ πρωτὸ ὅμως τὸ γνώρισε ἡ γυναῖκα, πὼς τὸ πεθαμμένο παιδί δὲν ἦταν δικό της καὶ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν, γιὰτὶ καὶ οἱ δυὸ ζητοῦσαν τὸ ζωντανὸ παιδί. Ἐπειδὴ δὲ καμμιὰ δὲν ὑποχωροῦσε, πῆγαν στὸ βασιλιὰ νὰ τοὺς λύσῃ τὴ διαφορά.

Ὁ Σολομῶν ἄκουσε καὶ τὶς δυὸ μὲ προσοχή. Μάρτυρες δὲν ἦταν γιὰ νὰ τὸν διαφωτίσουν νὰ βρῆ τὴν πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Τί νὰ κάνῃ τώρα; Σὲ ποιά νὰ δώσῃ τὸ παιδί; Τότε, σὰ σοφός, σκέφτηκε ἕνα τέχνασμα. Εἶπε στὸ στρατιώτη, πὺ στεκόταν δίπλα του, νὰ κόψῃ τὸ παιδί στὴ μέση καὶ νὰ δώσῃ στὴν κάθε μιὰ ἀπὸ μισό.

Ἡ ψεύτικη μητέρα τὸ δέχτηκε. Ἡ πραγματικὴ ὅμως ἔβαλε τὶς φωνές καὶ παρακαλοῦσε τὸ βασιλιὰ νὰ μὴ σκοτώσῃ τὸ παιδί, καὶ ἄς τὸ πάρῃ ἡ ἄλλη γυναῖκα.

Ἀπ' αὐτὸ ὁ Σολομῶν κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς ἔδωσε τὸ παιδί της.

«Ἡ Διακίσυνη τοῦ Σολομῶντος»

7. Τὰ ἔργα τοῦ Σολομῶντα

Ὁ Σολομὼν δὲ δοξάστηκε μόνο γιὰ τὴ σοφία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ πολλὰ καὶ ὠραῖα ἔργα του.

Μεγάλωσε τὸ κράτος του καὶ τὸ ἔκανε δυνατὸ καὶ δοξασμένο.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἐνώθησαν ὅλοι καὶ ζοῦσαν μὲ εἰρήνη.

Ἔχτισε νέες πολιτεῖες καὶ τίς στολίσε μὲ ὠραίες οἰκοδομές. Προστάτεψε τίς τέχνες, τὰ γράμματα, τὴ γεωργία καὶ τὸ ἐμπόριο. Μὰ τὸ πιὸ ξακουστὸ ἔργο του ἦταν ὁ **Ναὸς τοῦ Σολομῶντος**. Εἶχε χτιστῆ μὲ πελεκητὰ λιθάρια καὶ ξυλεία ἀπὸ τοὺς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Ἀπὸ μέσα οἱ τοῖχοι ἦσαν ντυμένοι ὀλόκληροι μὲ σανίδες σκαλισμένες μὲ μπουμπούκια καὶ ἀνοιχτὰ ἀνθή.

Γιὰ νὰ τελειώσῃ, δούλεψαν ἑπτὰ χρόνια χιλιάδες ἐργάτες.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ὁ Σολομὼν ἐργάσθη τὰ βιβλία: **Παροιμίες**, **Ἐκκλησιαστής**, **Ἄσμα ἀσμάτων**, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνεται ἡ μεγάλη του σοφία.

Οἱ ἄλλοι βασιλιάδες θαύμαζαν τὰ ἔργα τοῦ Σολομῶντα καὶ τὴ δύναμί του. Γι' αὐτὸ πῆγαιναν νὰ τὸν γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ καὶ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν καὶ νὰ τὸν κάνουν φίλο, τοῦ πρόσφεραν πλούσια δῶρα.

Ὁ Σολομὼν βασίλευσε 40 χρόνια ὅλο εὐτυχία καὶ δόξα. Πέθανε τὸ 937 π.Χ. καὶ θάφτηκε κοντὰ στὸν τάφο τοῦ πατέρα του.

8. Χωρισμὸς τοῦ Βασιλείου. Ροβοὰμ καὶ Ἱεροβοὰμ

Μετὰ τὸν Σολομῶντα ἔγινε βασιλιάς, τὸ παιδί του ὁ **Ροβοὰμ**. Αὐτὸς, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὴ συμβουλή τῶν γερόντων, ἄκουσε τοὺς νεαροὺς φίλους του καὶ φέρθηκε στὸ λαὸ πολὺ σκληρά. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες ἐπανεστάτησαν καὶ χωρίστηκαν σὲ δύο βασίλεια, τὸ βασίλειο τοῦ **Ἰούδα** καὶ τὸ βασίλειο τοῦ **Ἰσραήλ**.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα εἶχε βασιλιά τὸν **Ροβοὰμ**, καὶ περιλάβαινε μόνο τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ εἶχε βασιλιά τὸν **Ἱεροβοὰμ**, μὲ τίς ὑπόλοιπες δέκα φυλές.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ροβοὰμ εἶχε πρωτεύουσα τὴν **Ἱερουσαλὴμ** καὶ τοῦ Ἱεροβοὰμ τὴ **Σαμάρεια**.

Ἡ διαίρεσι φέρνει πάντοτε κακά. Αὐτὸ ἔγινε καὶ τώρα στοὺς Ἑβραίους. Ὁ χωρισμὸς τῶν σὲ δύο κράτη ἔφερε μεγάλες συμφο-

ρές. Ἡ διχόνοια καὶ οἱ πόλεμοι μεταξὺ τῶν τοῦς ἀδυνάτισαν.

Μαζὺ μὲ αὐτὴ ἦλθε καὶ ἡ ἀσέβεια. Λησμόνησαν τὸ Θεὸ τους, ποὺ τοὺς προστάτεψε τόσες φορὲς καὶ ξαναπροσκύνησαν τὰ εἰδῶλα.

Ὁ Θεός, ἄλλη μιὰ φορὰ θέλησε νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ἔστειλε τότε σ' αὐτοὺς τοὺς **προφῆτες**. Οἱ προφῆτες ἦσαν ἄνδρες πολὺ εὐσεβεῖς, ποὺ δὲν ἐπίστεψαν τὰ εἰδῶλα. Αὐτοὶ μὲ τὴ φῶτισι τοῦ Θεοῦ καλοῦσαν τοὺς βασιλιάδες καὶ τοὺς Ἑβραίους νὰ μετανοήσουν καὶ τοὺς παρακινοῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν στὸν ἀληθινὸ Θεό, γιὰ νὰ σωθοῦν. Τοὺς ἔλεγαν ἀκόμη τὰ κακά, ποὺ θὰ τοὺς βροῦν, ἂν δὲν σωφρονιστοῦν.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ καταστράφηκε ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες γλύτωσαν ἔγιναν αἰχμάλωτοι καὶ ἔζησαν δοῦλοι τῶν Ἀσσυρίων.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα καταστράφηκε ἀπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορα, τὸν βασιλιὰ τῶν Βαβυλωνίων. Οἱ κάτοικοι ἐσύρθησαν αἰχμάλωτοι στὴ Βαβυλώνα, ὅπου ὑπέφεραν πολλὰ βάσανα.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἔγινε ἐρείπια. Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος γυμνώθηκε. Στὴν δοξασμένη πόλι ἔμειναν μόνο λίγοι γέροντες καὶ ἄρρωστοι.

Αὐτοὶ μαζὺ μὲ τὸν προφήτη Ἱερεμία, κάθονταν στὰ ἐρείπια τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ θρηνοῦσαν γιὰ τὴ συμφορὰ τους.

Μόνη ἐλπίδα πάλι γι' αὐτοὺς ἀπόμεινε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν κοντὰ στὸ Θεὸ τους· τὸν μόνον δυνατὸ προστάτη τους. Αὐτὸ ἔκαμαν. Νύχτα μέρα παρακαλοῦσαν μὲ δάκρυα τὸ Θεὸ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Ὁ Θεὸς τοὺς ἄκουσε καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια τοὺς ἐλευθέρωσαν οἱ Πέρσες κι ἐπέστρεψαν στὴν πατρίδα τους.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Οι προφήτες, όπως είπαμε, ήσαν άνθρωποι φωτισμένοι από το Θεό. Αυτοί παρέμειναν ευσεβείς και πιστοί στο Θεό και τότε ακόμη που οι Ισραηλίτες ζούσαν στην άσεβεια και προσκυνούσαν τα είδωλα. Διαρκώς συμβούλευαν το λαό να μετανοήση και να επιστρέψη στην πίστι των πατέρων του.

Δε φοβούνταν να ἐλέγξουν και τους βασιλιάδες ακόμα, γι' αυτό πολλοί από τους προφήτες πέθαναν με μαρτυρικό θάνατο.

Οι προφήτες προείπαν το τι θα πάθουν οι Ισραηλίτες, όταν θα λησμονήσουν το Θεό. Ακόμη προφήτεψαν τη γέννησι του Κυρίου ήμων Ιησοῦ Χριστοῦ, τη ζωή του και τὸν σταυρικό του θάνατο.

Οι μεγαλύτεροι από τους προφήτες ήσαν ὁ Ἡλίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Δανιήλ, ὁ Ἱερεμίας και ὁ Ἰωάνης.

1. Ὁ Ἡλίας

Ὁ Ἡλίας ἔζησε τὴν ἐποχὴ πού κυβερνοῦσε τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἓνας ἀσεβὴς και εἰδωλολάτρης βασιλιάς, ὁ Ἀχαάβ. Αὐτὸς διέταξε νὰ λατρεύουν γιὰ Θεὸ τὸν Βάαλ.

Ὁ Ἡλίας ἔμενε τὸν περισσότερο καιρὸ στὴν ἔρημο. Ζοῦσε σὰν ἀσκητὴς. Γιὰ ἔνδυμά του φοροῦσε μιὰ **μηλωτή**, δηλ. δέρμα προβάτου και μιὰ ζώνη δερμάτινη στὴ μέση του.

Στὴν πόλι πήγαινε σπάνια. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐπίστευαν γιὰ ἅγιο. Παρατηροῦσε τὸ λαὸ μὲ αὐστηρὰ λόγια και τὸν συμβούλευε νὰ μετανοήση. Δὲ φοβόταν κανένα, οὔτε τὸ βασιλιά. Γι' αὐτὸ παρουσιάστηκε μιὰ ἡμέρα στὸν Ἀχαάβ και τοῦ ἔκαμε παρατηρήσεις γιὰ τὴν

ζωή του και την άσέβειά του. Τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, θὰ στείλῃ φοβερὰ ξηρασία στὴ χώρα καὶ πεῖνα, πού θὰ βαστάξῃ τριάμισυ χρόνια. Ὁ Ἀχαάβ θύμωσε πολὺ, ἀλλὰ δὲν μετάνοῆσε.

Ὁ Ἡλίας ἀφοῦ τοῦ εἶπε αὐτά, ἔφυγε μακριά, σὲ ἓνα μέρος κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ὅπου ζοῦσε μὲ τὴν τροφή, πού τοῦ ἔφερνε ἓνας κόρακας.

Πραγματικά, ὅπως εἶπε ὁ Ἡλίας στὸν Ἀχαάβ, ἡ ξηρασία ἀρχίσε. Οἱ ἄνθρωποι παρακαλοῦσαν τὸν Βάαλ γὰ βρέξῃ, γιὰτὶ ὅλα εἶχαν ξεραθῆ καὶ διψοῦσαν. Μὰ οὔτε μιὰ σταγόνα δὲν ἔπεσε. Μόνο μιὰ γυναίκα μὲ τὸ παιδί της εἶχαν ψωμί, λάδι κι ὅλα τὰ ὑπάρχοντα, γιὰτὶ τὸ λίγο ἀλεύρι, πού τῆς εἶχε μείνει, δέχτηκε νὰ τὸ μοιράσῃ μὲ τὸν Ἡλία, ὁ ὁποῖος τὸ εὐλόγησε καὶ δὲν ἐτελείωνε ποτέ.

Ὁ λαὸς τότε μετανόησε πολὺ καὶ ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸ Θεό. Παρακάλεσε τὸν Ἡλία νὰ μεσιτέψῃ στὸν πανάγαθο Θεό μας νὰ τοὺς λυπηθῆ καὶ νὰ βρέξῃ. Ὁ Θεός, ὅπως πάντα, ἄκουσε τίς παρακλήσεις τῶν μετανοημένων κι ἔρριξε ἀφθονη βροχή, πού πότισε τὴ γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Μετὰ τὴν τιμωρία αὐτή, ὁ Ἡλίας, ξαναπαρουσιάστηκε στὸν Ἀχαάβ, καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ πάθῃ κι ἄλλα κακά, ἂν δὲν ἀρνηθῆ τὸν Βάαλ, πού εἶναι ψεύτικος Θεός.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀχαάβ ἐθύμωσε πάλι, ὁ Ἡλίας τοῦ εἶπε τότε. Ἄν θέλης μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω αὐτὸ μὲ θαῦμα.

«Μάζεψε, τοῦ εἶπε, ὅλους τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ στὸ βουνὸ Κάρμηλο κι' ἐκεῖ σὰν προσφέρομε θυσία θὰ ἰδῆς τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἀχαάβ δέχτηκε. Κάλεσε ὅλους τοὺς ἱερεῖς στὸ βουνό. Ἐτοιμαζεύτηκαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ κόσμος πολλός, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Ἡλίας ἦταν μόνος του.

Κατόπιν τοὺς εἶπε νὰ φέρουν δυὸ βόδια. Τὸ ἓνα νὰ τὸ θυσιάσουν αὐτοὶ στὸ Θεό τους, τὸ Βάαλ καὶ τὸ ἄλλο ὁ Ἡλίας στὸ δικό του Θεό.

Ὅταν ἐτοιμάστηκαν τὰ βόδια καὶ τὰ ἔβαλαν ἐπάνω σὲ δυὸ σωρούς ξύλα, ὁ Ἡλίας εἶπε στοὺς ἱερεῖς τοῦ Βαάλ: «Σεῖς εἶστε 450. Προσευχηθῆτε στὸν Βάαλ ν' ἀνάψουν μόνα τους τὰ ξύλα καὶ κατόπιν θὰ προσευχηθῶ κι ἐγώ. Ὅποιος Θεὸς ἀνάψῃ τὰ ξύλα, ἐκεῖνος θὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ποῦ πρέπει νὰ προσκυνήσωμε ὅλοι».

Γονάτισαν οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ ψεύτικου Θεοῦ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ μεσημέρι καὶ παρακάλεσαν τὸ Βάαλ ν' ἀνάψουν τὰ ξύλα, ἀλλὰ τίποτε. Ὅλες οἱ παρακλήσεις τους ἐπῆγαν χαμένες.

Ὅταν τελείωσαν αὐτοί, γύρισε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ ὁ προφήτης Ἡλίας κι ἀμέσως μιὰ φλόγα ἔπεσε στὰ ξύλα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἀναψαν κι ἔγινε ἡ θυσία. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ σκόρπισαν ντροπιασμένοι.

Ὁ λαὸς ποῦ ἦταν ἐκεῖ μὲ ἓνα στόμα φώναξε: **«Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Ἡλιοῦ»** κι ἀπὸ τότε ξαναγύρισε στὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἡλίας, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ βασιλιᾶ, ἔφυγε μακριά, κι ἐπῆγε στὴν Παλαιστίνη. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν διέταξε νὰ γυρίσῃ πίσω. Στὸ δρόμο καθὼς πῆγαιναν μὲ τὸ μαθητὴ του Ἐλισσαῖο, ξαφνικὰ παρουσιάστηκε ἓνα ἀμάξι μὲ δυὸ ἄλογα μέσα σὲ φωτεινὸ σύννεφο κι ἄρπαξε τὸν Ἡλία στὸν οὐρανό. Στὸν Ἐλισσαῖο ἄφησε τὴ μυλωτὴ του, μὲ τὴν ὁποία ἔκανε πολλὰ θαύματα καὶ προφήτεψε.

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη τοῦ προφήτη Ἡλιοῦ στίς 20 Ἰουλίου. Σὲ πολλὲς βουνοκορφές εἶναι χτισμένα ἐρημοκκλήσια, ἀφιερωμένα στὴ μνήμη του, ἐπειδὴ πέρασε τὴ ζωὴ του ἐπάνω στίς βουνοκορφές.

2. Ὁ Ἡσαΐας

Ὁ Ἡσαΐας εἶναι ὁ μεγαλύτερος προφήτης. Γεννήθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ, σὲ μιὰ ἐποχὴ πού οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἦσαν ἀσεβεῖς σὲ μεγάλο βαθμὸ.

Τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ τοῦ δόθηκε μιὰ ἡμέρα, πού ἔκανε τὴν προσευχή του. Εἶδε τὸ Θεὸ ἐπάνω σὲ λαμπρὸ θρόνο καὶ γύρω του μυριάδες ἀγγέλους, πού ἔψαλλαν: **Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου.**

Ἐπροφήτεψε τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, καθὼς καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ, τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀναστασί Του μὲ λεπτομέρεια.

Δὲν ἐδίσταζε νὰ κάνῃ παρατήρησι μὲ θάρρος στοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς ἄδικους καὶ τοὺς εἰδωλολάτρεις.

Οἱ προσευχῆς καὶ οἱ νηστεῖες, ἔλεγε, δὲν ἔχουν καμμὴν ἀξία, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μὲ αὐτὰ καὶ μὲ ἄλλα τσουχτερὰ λόγια ἐμάλωνε ὅλους καὶ τὸ βασιλιά ἀκόμη. Γι' αὐτὸ ὁ βασιλιάς Μανασσῆς διέταξε καὶ τὸν ἐσκότωσαν, ἀφοῦ πρῶτα τὸν ἐβασάνισαν.

Πέθανε 700 χρόνια πρὶν νὰ γεννηθῆ ὁ Κύριος.

3. Ὁ Ἱερεμίας

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους. Γεννήθηκε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Εἶχε τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ ἀπὸ πολὺ μικρὸς. Προφήτεψε τὴ διάλυσι τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα, τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὅπως ὅλοι οἱ προφῆτες, ἔκανε παρατήρησι σὲ ὅλους γιὰ τὴν ἀσέβειά τους, μὲ γλῶσσα πολὺ αὐστηρὴ καὶ τοὺς προειδοποιοῦσε, γιὰ τὰ δεινὰ πού τοὺς ἐπερῖμεναν.

Ὅταν προφήτεψε τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν διάλυσι τοῦ κράτους τοῦ Ἰούδα, ὁ βασιλιάς Σεδεκίας θύμωσε καὶ τὸν φυλάκισε.

Ἡ καταστροφὴ ἔγινε, ὅπως προεῖπε. Ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ διέλυσε τὸ Κράτος τῶν Ἰουδαίων, κατέστρεψε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔσυρε τοὺς κατοίκους αἰχμαλώτους.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐλευθέρωσε τὸν Ἱερεμία ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τοῦ πρότεινε νὰ πάῃ στὴ Βαβυλώνα. Αὐτὸς ὅμως δὲ δέχτηκε

κι ἔμεινε στὴν πατρίδα του, μαζί μὲ λίγους πατριῶτες του.

Πήγαινε καθημερινὰ καὶ θρηνοῦσε ἐπάνω στὰ ἔρειπια τῆς ἀγίας πόλεως. Οἱ θρῆνοι του αὐτοὶ εἶναι γραμμένοι σ' ἓνα βιβλίο, ποῦ λέγεται «**Θρῆνοι τοῦ Ἱερεμίας**». Οἱ προφητεῖες καὶ οἱ θρῆνοι του εἶναι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Ἀργότερα ἐπῆγε στὴν Αἴγυπτο, ὅπου τὸν ἐλιθοβόλησαν, γιατί προφήτευε πάλι γι' αὐτοὺς δυστυχίες, ποῦ θὰ τοὺς εὗρισκαν.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει κάθε χρόνο τὴν μνήμη του τὴν πρῶτη Μαΐου.

4. Ὁ Δανιὴλ

Ὅταν οἱ Βαβυλώνιοι κατέλαβαν τὴν Ἱερουσαλήμ, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους, ἦσαν καὶ τέσσερεις νέοι: ὁ Δανιὴλ, ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας καὶ ὁ Μισαήλ.

Τὰ τέσσερα αὐτὰ παιδιά, μαζί μὲ ἄλλα ἔξυπνα ἑβραϊόπουλα, ἐπῆγαν, ὅπως διέταξε ὁ βασιλιάς, γιὰ νὰ μάθουν τὴ γλῶσσα καὶ νὰ διδαχτοῦν τὴ σοφία τῶν Βαβυλωνίων.

Εἶχε σκοπὸ νὰ τὰ κάνη ὑπαλλήλους τοῦ κράτους του. Πράγματι μορφώθηκαν κι ἐπῆραν μεγάλες θέσεις. Ποτὲ ὅμως δὲ λησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἄς ζοῦσαν ἀνάμεσα σὲ ἀσεβεῖς καὶ ἀδικούς. Ὁ Δανιὴλ μάλιστα εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ χάρισμα νὰ προφητεύη.

Μιὰ ἡμέρα ὁ βασιλιάς εἶδε ἓνα ὄνειρο τρομακτικὸ, τὸ ὁποῖο τὸν ἐφόβισε πολὺ, ἀλλὰ τὸ λησμόνησε. Ἐκάλισε τότε τὸ Δανιὴλ ὁ ὁποῖος βρῆκε τὸ ὄνειρο τοῦ βασιλιᾶ καὶ τὸ ἐξήγησε.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ τὸν ἔκαμε ἀκόμη ἀνώτερο μέσα στὸ κράτος.

5. Τὰ τρία παιδιά στὸ καμίνι

Κάποτε ὁ βασιλιάς ἔκαμε μιὰ χρυσῆ εἰκόνα τοῦ θεοῦ Βήλου καὶ διέταξε ὅλους νὰ τὴν προσκυνήσουν. Ὅποιος δὲν θὰ τὴν προσκυνοῦσε, θὰ καίονταν ζωντανός.

Ὁ Δανιὴλ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔλειπε. Οἱ τρεῖς ἄλλοι νέοι, ποῦ ἦσαν ἐκεῖ, ἀρνῆθηκαν νὰ προσκυνήσουν τὰ εἰδωλα. Ὁ βασιλιάς τότε διέταξε κι ἔρριξαν τὰ παιδιά ζωντανὰ σὲ ἀναμμένο καμίνι.

Ὁ Θεὸς ὅμως τὰ φύλαξε. Ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ μετέβαλε τὴ φλόγα σὲ δροσιά.

Μόνο τὰ δεσμά τοὺς κήκων. Οἱ νέοι γεμάτοι χαρὰ γονάτισαν μέσα στὶς φλόγες, ποὺ τὰ δρόσιζαν καὶ ἔψαλλαν ὕμνους στὸ Θεό.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα, φοβήθηκε καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὸ καμίνι. Διέταξε νὰ ρίξουν στὴ φωτιά τοὺς ἐχθροὺς τῶν παιδιῶν καὶ νὰ λατρεύουν ὅλοι τὸ Θεὸ ποὺ ἐλάτρευαν οἱ τρεῖς νέοι, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός.

6. Ὁ Διανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων

Μετὰ τὸ Ναβουχοδονόσωρα ἔγινε βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων τὸ παιδί του, ὁ Βαλτάσαρ. Αὐτὸς ἦταν πολὺ ἄσωτος καὶ ἀμαρτωλός.

Ὁ Θεὸς πολλὰ φορὲς τοῦ ἔδειξε σημεῖα γιὰ νὰ μετανοήσῃ, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ὑπάκουσε. Μιὰ ἡμέρα, ἐνῶ γλεντοῦσε, εἶδε ξαφνικὰ ἓνα χέρι, ποὺ ἔγραψε στὸν ἀπέναντι τοῦχο τρεῖς λέξεις:

Μανὴ — Θεκέλ — Φάρες

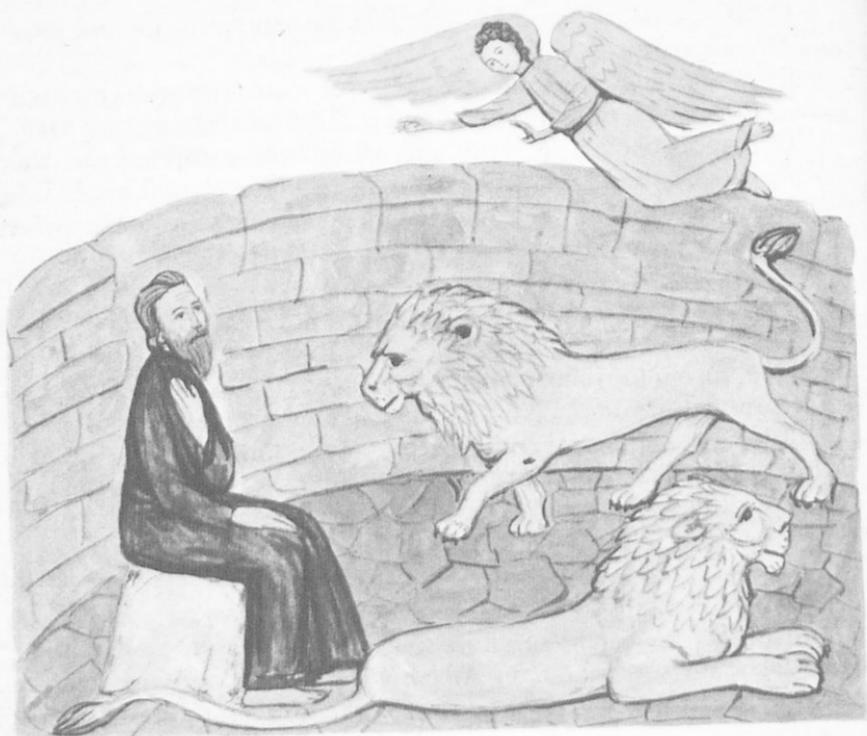
Κάλεσε ἀμέσως τὸ Δανιὴλ νὰ ἐξηγήσῃ τὶς ἄγνωστες λέξεις τοῦ ὄραματος. Ὁ προφήτης τοῦ εἶπε πὼς οἱ λέξεις αὐτὲς σημαίνουν, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν τιμωρήσῃ πολὺ σύντομα, σὲ λίγες ὥρες μέσα.

Πράγματι, ἔτσι ἔγινε. Τὴν ἴδια νύχτα τοῦ ἐπετέθη ὁ βασιλιάς τῶν Περσῶν κύρος. Οἱ Πέρσες ἐκυρίεψαν τὸ βασίλειο τῶν Βαβυλωνίων καὶ ἐσκότωσαν τὸν Βαλτάσαρ.

Ὁ κύρος ἔμαθε τὴν προφητεία τοῦ Δανιὴλ καὶ εὐχαριστήθηκε πολὺ. Ἐπειδὴ δὲ εἶδε ὅτι εἶναι καλὸς ὑπάλληλος, δίκαιος καὶ ἐνάρετος, ὄχι μόνον δὲν τὸ πείραξε, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε μεγαλύτερα ἀξιώματα.

Οἱ ἄλλοι ὅμως ἄρχοντες τῆς Βαβυλώνας ζήλεψαν τὴ δόξα τοῦ Δανιὴλ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ τοῦ κάνουν κακό. Γι' αὐτὸ τὸν κατηγορήσαν στὸν κύρος, ὅτι δὲν σέβεται τὶς διαταγές του καὶ προσεύχεται κρυφὰ στὸ Θεό. Ὁ κύρος, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ, πίστεψε τοὺς συκοφάντες τοῦ Δανιὴλ καὶ διέταξε νὰ τὸν ρίξουν στὸ λάκκο, ποὺ ἦταν ἐφτὰ μιοντάρια ἔξι μέρες νηστικά. Ὅλοι ἐπίστευαν, ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τοῦ Δανιὴλ, ποὺ μισοῦσαν. Μὰ γελάστηκαν!

Ὁ Θεὸς τὸν προστατεύει, ὅπως προστατεύει ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἐστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ ἔφραξε τὰ στόματα τῶν θηρίων. Ἔτσι τὰ λιοντάρια, ἀντὶ νὰ τὸν ξεσχίσουν, γιατί πεινοῦσαν, κάθισαν στὰ πόδια τοῦ Δαυιὴλ ἡμερα - ἡμερα, σὰν πρόβατα καὶ ἐκεῖνος τὰ χᾶιδε καὶ προσευχόταν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ἄνοιξαν τὸ λάκκο καὶ εἶδαν τὸ θαῦμα, ὁ κῦρος φοβήθηκε πολὺ. Διέταξε νὰ βγάλουν ἀμέσως τὸ Δαυιὴλ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ ρίξουν μέσα τούς ἐχθρούς του, ποὺ τὸν κατηγόρησαν. Ἐπίστεψε καὶ ὁ ἴδιος στὸ Θεὸ τοῦ Δαυιὴλ καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ πιστεύουν ὅλοι σ' αὐτὸν τὸ Θεό.

Ὁ Δαυιὴλ εἶπε πολλὰς προφητεῖες. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὰς προφήτεψε μὲ ἀκρίβεια τὸ χρόνο ποὺ θὰ γεννιόταν ὁ Χριστὸς καὶ τὴν τύχη τοῦ Περσικοῦ κράτους. Πέθανε σὲ βαθιὰ γηρατεία, γεμάτος εὐσέβεια καὶ καλωσύνη.

7. Ὁ Ἰωνᾶς

Ὁ Ἰωνᾶς εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους προφήτες. Ἐξῆσε τὴν ἐποχὴ πού τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ κατακτῆθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους. Ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ πιστὸς στὸ Θεό.

Κάποτε ὁ Θεὸς τὸν διέταξε νὰ πάη στὴν πόλι Νινευί, τὴν πρωτεύουσα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ νὰ εἰπῆ στοὺς κατοίκους νὰ μετανοήσουν, γιατί ἀλλιῶς θὰ καταστραφοῦν. Οἱ Νινευῖτες ἦσαν εἰδωλόλατρες, πολὺ ἀσεβεῖς καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν κατοικήσουν. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωνᾶς φοβήθηκε καὶ ἀντὶ νὰ κάμῃ αὐτό, πού τὸν διέταξε ὁ Θεός, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο γιὰ νὰ πάη σὲ ἄλλο μέρος. Μὰ ξεφεύγει κανεὶς ἀπὸ τὸ Θεό; Τὸ ἴδιο κι ὁ Ἰωνᾶς! Μόλις τὸ πλοῖο βγήκε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, ξαφνικὰ ἄρχισε δυνατὴ τρικυμία. Τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ καταποντιστῆ. Ὅλες οἱ προσευχὲς πού ἔκαναν ἐπῆγαν χαμένες.

Γιὰ νὰ βροῦν τὸν φταίχτη τῆς τρικυμίας, ἔρριξαν κλῆρο. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ, ὁ ὁποῖος ὡμολόγησε, ὅτι παράκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ καὶ κάνει τόση τρικυμία, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Δέχτηκε καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ γλυτώσουν οἱ ἄλλοι. Πράγματι, ἡ τρικυμία ἀμέσως σταμάτησε.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἠθέλε νὰ χαθῆ ὁ Ἰωνᾶς. Γι' αὐτὸ ἔστειλε ἓνα μεγάλο ψάρι, ἓνα **κῆτος** καὶ τὸν κατάπιε. Ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε ζωντανὸς στὴν κοιλιά τοῦ ψαριοῦ τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες καὶ προσευχόταν ἀδιάκοπα στὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ γιὰ τὴν παρακοή του.

Ὁ καλὸς Θεός, πού συγχωρεῖ ὅσους μετανοοῦν, συγχώρεσε καὶ τὸν Ἰωνᾶ καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα τὸν ἐξέρασε τὸ ψάρι στὴν ξηρὰ ζωντανό, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν στὴ Νινευί. Οἱ κάτοικοι ἄκουσαν τὰ λόγια του καὶ μετάνοιωσαν γιὰ τὴν ἀσέβειά τους. Ὁ Θεὸς τοὺς συγχώρεσε κι ἔτσι ἡ πόλι τους δὲν ἔπαθε κακὸ κι ἔζησαν εὐτυχημένοι.

8. Ὁ ὑπομονητικός Ἰώβ

Στὰ παλιὰ χρόνια, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε στὰ ἄλλα μαθήματα, ζοῦσε ἕνας πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ **Ἰώβ**. Αὐτὸς ἦταν πολὺ θεοσεβής, δίκαιος, ἀγαθὸς καὶ ὑπομονητικός. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶχε ἀποκτήσει ἀμέτρητα κοπάδια, κτήματα, σπίτια, ἄλογα, βόδια, καμήλες καὶ ὑπηρέτες. Εἶχε ἀκόμη ἑφτά γιουοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες, ποὺ εἶχαν ἀγάπη μεταξὺ τους κι ἐσέβονταν τὸ Θεό. "Ὁλος ὁ κόσμος ἀγαποῦσε τὸν Ἰώβ καὶ τὸν καμάρωνε.

Ὁ Θεός, ποὺ τοῦ χάρισε τὰ τόσα ἀγαθὰ, θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι του καὶ τοῦ ἔδωσε μεγάλα κακά.

Κλέφτες τοῦ ἐπῆραν ὅλα τὰ κοπάδια καὶ τοῦ ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ὑπηρέτες. Ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀπόμειναν, ἄλλα σκοτώθηκαν ἀπὸ κεραυνὸ καὶ ἄλλα καταστράφηκαν ἀπὸ ἀρρώστειες.

Πρὶν προφτιάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό, ἦλθε ἄλλο.

Τρομερὸς σεισμὸς γκρέμισε τὸ σπίτι τοῦ μεγαλύτερου παιδιοῦ του καὶ ὅλα του τὰ παιδιὰ θάφτηκαν κάτω ἀπὸ τὰ εἱλεῖα, τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγαν.

Ὁ Ἰώβ, σὰν πατέρας, πόνεσε κι ἔκλαψε πολὺ γιὰ τὰ παιδιὰ του. Μὰ δὲν γόγγυσε. Γονάτισε μόνο καὶ εἶπε: «Γυμνὸς γεννήθηκα καὶ γυμνὸς θὰ πεθάνω. Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ χάρισε ὅλα, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ πήρε. "Ἄς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομα Του».

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἦσαν ἀρκετὲς οἱ δοκιμασίαι αὐτές, ὁ Θεὸς ἔστειλε κι ἄλλη, πιδ φορικτή, τὴ **λέπρα**. "Ὁλο του τὸ σῶμα γέμισε πληγές. Ὑπέφερε ἀπὸ φοβεροὺς πόνους καὶ φαγοῦρα. Ζοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ κανεῖς δὲν τὸν πλησίαζε, γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα, ὁ Ἰώβ ποτὲ δὲν γόγγυσε. Ἐξακολουθοῦσε ὑπομονητικὰ νὰ δοξάζῃ τὸ Θεό, νὰ προσεύχεται καὶ νὰ πιστεύῃ πὼς ὅλα αὐτὰ θὰ περάσουν.

Ἡ γυναῖκα του, λυπημένη πολὺ ἀπὸ τὶς φοβερὲς δοκιμασίαι, διαρκῶς ἔλεγε στὸν Ἰώβ, πὼς τίποτε πιά δὲν πρέπει νὰ περιμένουν ἀπὸ τὸ Θεό, ἀφοῦ τοὺς ἔφερε τόση δυστυχία.

Ἐκεῖνος ὁμως τὴ μάλωνε καὶ τῆς ἔλεγε: «Γιατί μιλάς ὅπως μιὰ γυναῖκα ἀνόητη; "Ὡστε τὰ καλὰ μόνο πρέπει νὰ δεχώμαστε ἀπὸ τὸ Θεό, τὰ κακὰ ὄχι;»

Μὰ καὶ οἱ φίλοι του, ποὺ πήγαιναν νὰ τὸν δοῦν, κι ἐκεῖνοι τὸν στενοχωροῦσαν.

Κάποτε τρεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους του ἐπῆγαν νὰ τὸν δοῦν, μὰ δὲν

τὸν γνώρισαν στὴν κατάστασι πὺ βρισκόταν. Δὲν κρατήθηκαν κι ἔβαλαν τὰ κλάματα. Ἦταν τόση ἡ δυστυχία του, ὥστε δὲν εὔρισκαν λόγια νὰ τοῦ εἰποῦν κι ἔμειναν κοιτάζοντάς τον ἑφτά ἡμέρες ἄφωνοι. Ὑστερα τοῦ εἶπαν πὺς, γιὰ νὰ τὸν παιδεύῃ ὁ Θεός, κάποια ἄμαρτία μεγάλη θὰ ἔκανε. Ὁ Ἰὼβ τότε διαμαρτυρήθηκε πὺς καμμιά ἄμαρτία δὲν ἔκαμε. Δὲν μπόρεσε δὲ νὰ κρατηθῆ και εἶπε :

—Καλύτερα νὰ μὴν εἶχα γεννηθῆ.

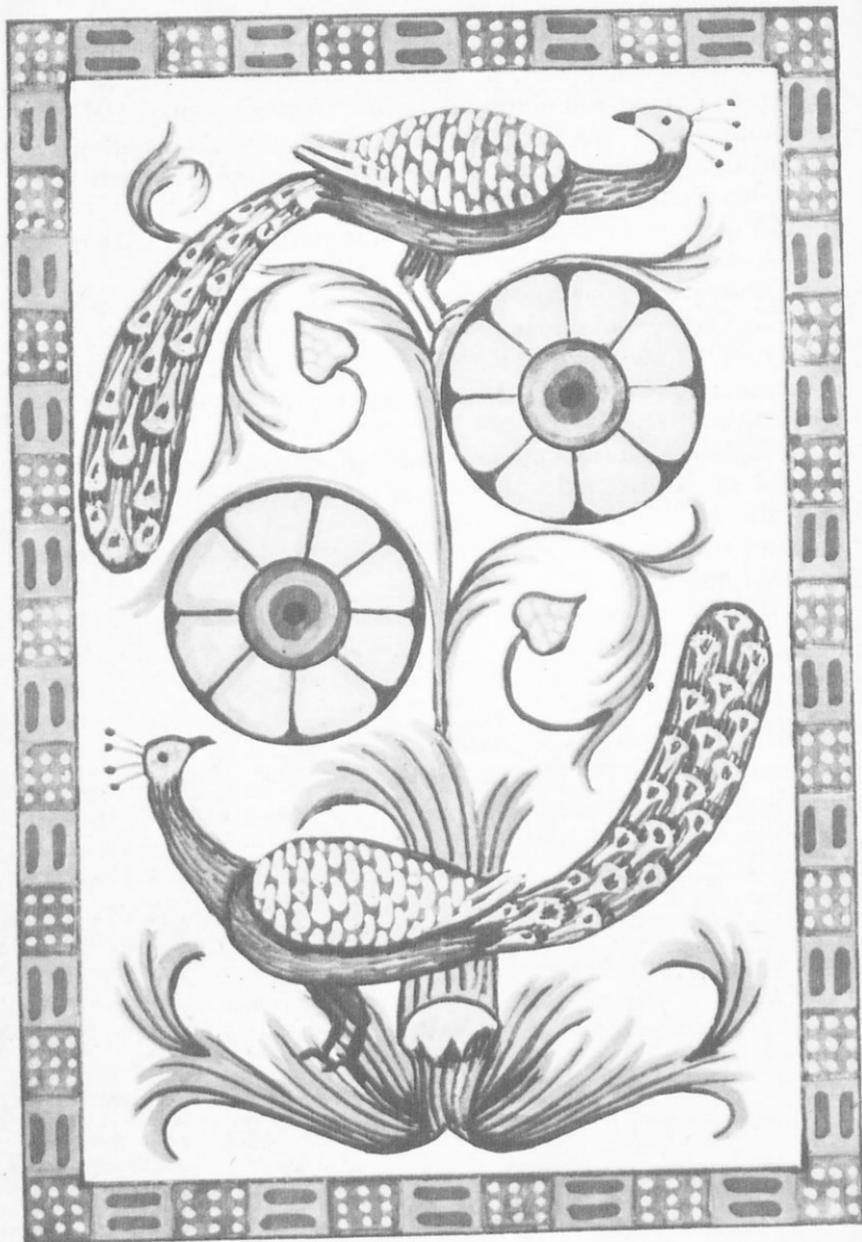
Μὰ ἀμέσως κατάλαβε πὺς αὐτὸ ἦταν σφάλμα και ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ Θεὸς τὸν συγχώρεσε, γιὰτὶ τὸν εἶδε πὺς μετάνοιωσε πραγματικά. Τοῦ χάρισε πάλι τὴν υἰεία του και τοῦ ἔδωσε διπλάσια ἀγαθὰ ἀπὸ ἐκεῖνα πὺς εἶχε πρῶτα. Ἐζησε πολλὰ χρόνια και ἀπόχρησε πάλι ἑφτά γυιούς και τρεῖς θυγατέρες και χάρηκε μαζί τους τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ.

Πέθανε σὲ βαθιὰ γηραιά, 240 χρονῶν, ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ του και τὰ ἐγγόνια του, δοξάζοντας και ὑμνώντας τὸ Θεό, ὅπως πάντοτε.

Ἀπὸ τότε ἡ μεγάλη ὑπομονὴ λέγεται «Ἰώβιος ὑπομονὴ» ἢ ὑπομονὴ σὰν τοῦ Ἰώβ.

Εἰσαγωγή	Σελ. 3
--------------------	--------

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ἡ Δημιουργία τοῦ Κόσμου	» 5
Πῶς ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο	» 6
Τὸ Προπατορικὸν ἁμάρτημα	» 7
Ὁ Θεὸς διώχνει τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν παράδεισο	» 8
Καὶν καὶ Ἄβελ	» 9
Κιβωτὸς τοῦ Νῶε	» 10
Ὁ Κατακλυσμὸς	» 12

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

Ὁ Ἄβραάμ	» 14
Ἡ Καταστροφή στὰ Σόδομα καὶ Γόμορα	» 15
Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰσαὰκ καὶ ἡ θυσία τοῦ Ἄβραάμ	» 17
Ὁ Γάμος τοῦ Ἰσαὰκ	» 19
Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ	» 20
Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	» 20
Ἡ Φυγὴ τοῦ Ἰακώβ	» 22
Ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ στὴ Χαναάν	» 22
Ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ	» 24
Ἡ Πώλησι τοῦ Ἰωσήφ	» 24
Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	» 26
Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ	» 26
Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραὼ	» 28
Ἀποφυλάκισι καὶ δόξα τοῦ Ἰωσήφ	» 29
Τὰ Ἀδέλφια τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	» 30
Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται	» 31
Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο	» 33

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ο ΜΩΥΣΗΣ

Ὁ Φαραὼ καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες	Σελ. 34
Ἡ Γέννησι καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Μωϋσῆ	» 34
Ὁ Μωϋσῆς φεύγει	» 36
Ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν Μωϋσῆ νὰ σώσῃ τοὺς Ἑβραίους	» 36
Οἱ 10 πληγὲς τοῦ Φαραὼ	» 39
Οἱ Ἰσραηλῖτες διαβαίνουν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα	» 40
Οἱ Ἰσραηλῖτες στὴν ἔρημο	» 42
Οἱ 10 ἐντολὲς	» 43
Οἱ Ἰσραηλῖτες λησιμονοῦν τὸ Θεὸ τοὺς καὶ λατρεύουν τὸ χρυσὸ μοσχάρι	» 44
Ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης καὶ οἱ γιορτῆς	» 44
Οἱ Ἰσραηλῖτες φθάνουν κοντὰ στὴ Χανάαν. Νέα περιπλάνησι στὴν ἐρημο	» 45
Θάνατος τοῦ Μωϋσῆ	» 46
Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	» 47

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

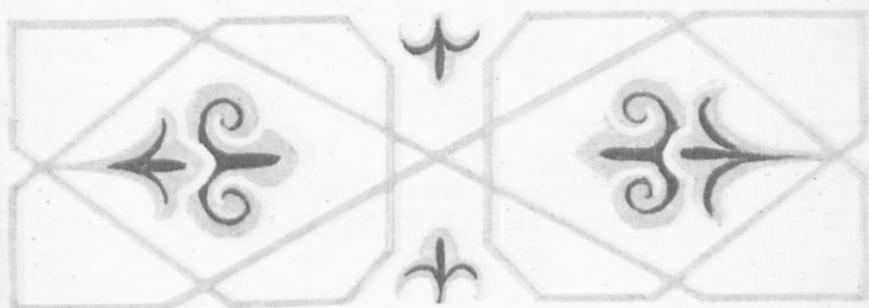
Οἱ Κριτῆς	» 49
Ὁ Γεδεὼν	» 49
Ὁ Σαμψὼν	» 50
Ὁ Ἡλὶ	» 53
Ὁ Σαμουὴλ	» 53
Ἡ καλὴ νύφη Ρουθ	» 54

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ὁ Σαοὺλ	» 56
Δαυὶδ καὶ Γολιάθ	» 57
Σαοὺλ καὶ Δαυὶδ	» 59
Ὁ Δαυὶδ Βασιλεὺς	» 60
Ὁ Ἀβεσσαλώμ	» 61
Ὁ Σολομὼν	» 62
Τὰ ἔργα τοῦ Σολομῶντα	» 64
Χωρισμὸς τοῦ Βασιλείου. Ροβοάμ - Ἱεροβοάμ	» 64

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ
ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Ὁ Ἡλίας	Σελ. 65
Ὁ Ἡσαΐας	» 69
Ὁ Ἱερεμίας	» 69
Ὁ Δανιὴλ	» 70
Τὰ Τρία παιδιά στὸ καμίνι	» 70
Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων	» 71
Ὁ Ἰωνᾶς	» 73
Ὁ ὑπομονητικὸς Ἰωβ	» 74
Περιεχόμενα	» 77

Το εξώφυλλο και η εικονογράφησης έγιναν από
τὸ ζωγράφο ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ
ΒΟΗΘΗΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
❁ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ ❁

ΤΑΞΙΣ Α'	Αρ. 20 ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (Έγκορ)	
Αρ. 1. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ-ΤΕΤΡΑΔΙΟ	» 21. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΗΠΕΙΡΩΝ	»
	» 22. ΦΥΣΙΚΗ & ΧΗΜΕΙΑ	»
ΤΑΞΙΣ Β'	» 29. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	»
Αρ. 3. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ-ΤΕΤΡΑΔΙΟ	» 30. ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ	»
	» 23. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (Έλευθ.)	»
	» 35. ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ	»
ΤΑΞΙΣ Γ'	ΤΑΞΙΣ ΣΤ'	
Αρ. 5. ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ	Αρ. 24. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ & ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ (Έγκορ)	
» 6. ΜΥΘΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ	» 25. ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΕΩΤ. ΕΛΛΑΔΟΣ	»
» 7. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	» 26. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΕΥΡΩΠΗΣ	»
» 8. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	» 27. ΦΥΣΙΚΗ & ΧΗΜΕΙΑ	»
» 9. ΑΤΤΙΚΗ-ΑΘΗΝΑ-ΠΕΙΡΑΙΑΣ	» 29. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	»
» 18. ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ	» 30. ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ	»
ΤΑΞΙΣ Δ'	» 28. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (Έλευθ.)	
Αρ. 10. ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ	» 35. ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ	»
» 11. ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΡΧ. ΕΛΛΑΔΟΣ	» 36. ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ	»
» 12. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ		
» 13. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	ΣΥΝΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑΙ ΤΑΞΕΙΣ Ε' & ΣΤ'	
» 15. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ	Αρ. 29. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ (Έγκορ)	
» 18. ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ	(Α' και Β' έτος συνδ/λιας)	
ΣΥΝΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑΙ ΤΑΞΕΙΣ Γ' & Δ'	» 30. ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Ε & ΣΤ (Α' και Β' έτος συνδ/λιας)	»
Αρ. 15. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ (Α' και Β' έτος συνδ/λιας)	» 31. ΦΥΣΙΚΗ & ΧΗΜΕΙΑ (Α' έτος συνδ/λιας)	»
» 16. ΙΣΤΟΡΙΑ (Α' έτος συνδ/λιας)	» 32. ΦΥΣΙΚΗ & ΧΗΜΕΙΑ (Β' έτος συνδ/λιας)	»
» 17. ΙΣΤΟΡΙΑ (Β' έτος συνδ/λιας)	» 33. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (Α' έτος συνδ/λιας) (Έλευθ.)	
» 18. ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ (Α' και Β' έτος συνδ/λιας)	» 34. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (Β' έτος συνδ/λιας)	»
ΤΑΞΙΣ Ε'	» 35. ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ	»
Αρ. 19. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (Έγκορ)	» 36. ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ	»

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΣ

ΤΕΥΧΟΣ Α' — ΤΕΥΧΟΣ Β' ΤΕΥΧΟΣ Γ' — ΤΕΥΧΟΣ Δ'

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14 ΑΘΗΝΑΙ